

EOI VALÈNCIA-SAÏDIA

*

DEPARTAMENT DE
VALENCIÀ

*

PROGRAMACIÓ DIDÀCTICA

CURS 2025-2026

A. Aspectes organitzatius

1. Composició del departament. Funcions de direcció, coordinacions de departament i professorat.

2. Oferta formativa del departament didàctic. Cursos curriculars i complementaris. Tipologies i modalitats.

3. Calendari de reunions

4. Calendari de recollida de notes

5. Ús de plataformes i programari corporatiu per a la comunicació interna del departament didàctic

6. Sessions d'estandardització departamental

6.1. Responsables de les sessions

6.2. Calendari de les sessions

7. Proves Unificades de Certificació (PUC)

7.1. Administració de les proves escrites. Organització dels tribunals en la correcció d'expressió i interacció escrita i mediació escrita.

7.2. Administració de les proves orals. Convocatòria, preparació de les proves per part dels candidats i correcció dels tribunals.

B. Aspectes curriculars

1. Introducció

- a) Marc legislatiu
- b) Justificació de la programació
- c) Contextualització

2. Currículum dels diferents nivells

3. Distribució temporal de les unitats didàctiques

4. Orientacions didàctiques

- a) Metodologia general i específica de l'idioma
- b) Activitats i estratègies d'ensenyança i aprenentatge

5. Avaluació

- a) Criteris d'avaluació dels cursos curriculars i de les proves de certificació
- b) Criteris de qualificació en els cursos curriculars i en les proves de certificació. Ús de rúbriques com a instrument d'avaluació de les activitats de llengua productives.

6. Mesures d'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials

7. Foment de la lectura

8. Utilització de les tecnologies de la informació i la comunicació

9. Recursos didàctics

10. Activitats culturals complementàries

A. Aspectes organitzatius

1. Composició del departament. Funcions de direcció, coordinacions de departament i professorat.

El curs 2025-26 el Departament de valencià està format per 8 docents. Cinc professores funcionàries de carrera amb la plaça definitiva a l'EOI València-Saïdia: Lola Valero, Anna

Fornes Chesa, Laura Eliodoro Furió, Núria Martínez Marco i Lourdes Frasquet Porta; una funcionària en pràctiques: Martina Monllau Queralt; una funcionària en comissió de serveis: Irene Klein, que es troba de permís des de l'1 d'octubre de 2025 fins a juny del 2026, 1 professor interí: Pablo Hernández Barrera i, per últim, Empar Curzà, que substitueix Irene Klein des del 15 d'octubre.

Anna Fornes Chesa ostenta el càrrec de Cap del Departament per segon any consecutiu, amb una reducció d'un curs curricular. La Coordinació didàctica recau en Lourdes Frasquet, amb reducció d'un curs formatiu.

D'altra banda, Lola Valero, com a membre de la Subcomissió Coordinadora de les Proves de Certificació té tres grups curriculars de reducció i un de formatiu.

Pel que fa a les coordinacions de centre, Laura Eliodoro ostenta la Coordinació de Formació del centre, amb una reducció d'un grup curricular.

2. Oferta formativa del departament didàctic. Cursos curriculars i complementaris. Tipologies i modalitats.

El curs 2024-25 el Departament de valencià ofereix un total de 26 grups curriculars distribuïts com segueix: A2: 4; B1: 4; B2: 6; C1: 6; C21: 4; C22: 2.

Per segon curs consecutiu comptem amb cursos en modalitat en línia: 1 grup d'A2, 1 grup de B1, dos grups de B2, dos grups de C1, 1 grup de C21 i un grup de C22. Respecte del curs anterior hem eliminat un grup de 1C2 en línia per poder oferir un curs de B1 i donar així la possibilitat de continuïtat a l'alumnat que cursà l'A2 en línia el curs anterior. Amb aquesta mesura el Departament ofereix tots els nivells en les 2 modalitats: presencials i en línia.

Pel que fa a l'oferta formativa de cursos curriculars es completa amb cursos en modalitat presencial distribuïts com segueix: 3 grups d'A2, 3 de B1, 4 de B2, 4 de C1, 2 de C21, i 1 grup de C22.

Quant a l'oferta de cursos complementaris s'ofereixen cursos no curriculars de perfeccionament de l'expressió oral de tots els nivells en horaris de matí i vesprada i en modalitat presencial i en línia.

3. Calendari de reunions

El Departament de valencià es reunirà de manera ordinària els dies 26/09, 24/10, 28/11, 19/12, 30/01, 27/02, 27/03, 24/04, 22/05. La direcció del Departament podrà convocar de manera extraordinària en dia i hora que convinga segons la disponibilitat d'horaris, espais i altres activitats docents o formatives.

4. Calendari de recollida de notes

Durant el curs s'han de fer dos recollides de notes i s'han d'introduir en Itaca docent perquè l'alumnat les pugui consultar en web família.

El departament acorda en reunió mantindre l'avaluació com fins ara: 25 % fins a febrer i 75% fins al final de curs. Les dates d'avaluació són del 15 de desembre al 13 de febrer per a la primera avaluació parcial, i del 13 de maig fins al 26 de maig per a l'avaluació final. L'avaluació extraordinària d'A2 i de C2.1 serà del 22 al 29 de juny.

Pel que fa a l'avaluació dels CURSOS A DISTÀNCIA, enguany podrà ser presencial, a criteri dels departaments. El Departament de valencià acorda mantindre l'avaluació en línia per als cursos a distància tret de la prova escrita de nivell A2, que serà el dia 15 de maig, junt amb l'avaluació dels cursos d'A2 presencials. Els cursos d'1C2 en línia també faran l'avaluació presencial d'algunes parts el mateix dia 15. Per a l'avaluació parcial, les dates previstes són del 27 gener al 13 de febrer (el 14 és la publicació provisional). L'avaluació ordinària i les proves finals, tindran lloc del 14 al 27 de maig i les proves es faran en horari de classe de l'alumnat.

5. Ús de plataformes i programari corporatiu per a la comunicació interna del departament didàctic

Les comunicacions oficials del Departament de valencià es realitzen a través dels canals corporatius: correu Outlook personal corporatiu de cada docent i correu corporatiu de Departament (46013220.valencia@edu.gva.es).

D'altra banda, els docents trebalem a partir de les plataformes oferides per la Conselleria d'Educació, Cultura, Universitats i Ocupació: TEAMS, AULES i les eines associades al paquet de Microsoft Office (Outlook, One drive, TEAMS, etc.).

6. Sessions d'estandardització departamental

El Departament de Valencià es reunirà en sessió d'estandardització per a consensuar l'aplicació de les fitxes d'avaluació i qualificació de proves de certificació. A partir dels criteris que s'hi assenyalen, el Departament de Valencià organitzarà sessions d'estandardització dels criteris establerts.

6.1. Responsables de les sessions

La responsable de les sessions d'estandardització serà la Cap del Departament, Anna Fornes.

6.2. Calendari de les sessions

Les sessions tindran lloc el 15 i el 29 de maig de 2026 si el calendari de formació no interfereix en les dates. Altrament, se n'intentaran buscar d'alternatives.

7. Proves Unificades de Certificació (PUC)

Per a l'organització de les PUC, el Departament de valencià segueix les instruccions ben detallades de la Guia del Cap de Departament facilitada per la Comissió Coordinadora de les Proves de Certificació.

7.1. Administració de les proves escrites. Organització dels tribunals en la correcció d'expressió i interacció escrita i mediació escrita.

Abans de l'examen, la direcció del departament instal·la els arxius de l'àudio en els ordinadors de cadascun dels espais on tindrà lloc la prova. Si cal, el cap de departament sol·licitarà l'ajuda dels coordinadors i d'altres professors per a realitzar este procés.

La Cap de Departament lliurarà als professors el següent material: Llistes dels candidats a càrrec seu; Full d'informació per als candidats; Justificants d'assistència per als candidats; la Guia ràpida de les proves; els guions dels textos de la CO amb les transcripcions.

Pel que fa a l'administració de la prova a l'aula, per a permetre l'accés a l'espai d'examen, es realitzarà una crida dels candidats i se'n procedirà a la comprovació de la identitat mitjançant un document identificatiu amb foto (DNI, passaport, NIE o carnet de conduir vigent a Espanya).

Una vegada començada la prova no es permet l'accés de cap candidat a l'espai d'examen. Després de la pausa s'ha de permetre l'accés al candidat que no haja efectuat la primera part de la prova i s'anota la incidència en el llistat de candidats de l'aula.

Totes les proves es lliuraren a la direcció del departament.

7.2. Administració de les proves orals. Convocatòria, preparació de les proves per part dels candidats i correcció dels tribunals.

Les persones candidates seran convocades per la Direcció del Departament i les convocatòries seran publicades per la direcció de l'escola a la pàgina web.

La direcció del departament exposarà, en cada una de les sessions, la llista de candidats assignats a cada tribunal a la porta de les aules corresponents i lliurarà a cada equip avaluador: Llistes dels candidats a càrrec seu; jocs d'orals, fitxes d'avaluació de la PO i de la MO; esquemes de correcció de la MO; justificants d'assistència; full d'instruccions per a penjar a les portes de les aules; fulls perquè els candidats puguen preparar l'esquema de la seua intervenció; una gravadora per enregistrar les proves orals.

Pel que fa a l'avaluació es farà en parelles d'avaluadors, sempre que la disponibilitat de docents ho permeta. En casos en què els membres del Departament no siguen suficients per formar tribunals, es demanarà a la Direcció del centre la convocatòria de docents

d'altres departaments en possessió del certificat de C2 de valencià. Tal com indica la Guia abans esmentada, un dels professors actuarà d'interlocutor, i l'altre prendrà notes detalladament. L'interlocutor ha de controlar el temps, donar les instruccions, comprovar que els candidats entenen el que han de fer i indicar la fi de les dues tasques. Els temps s'han indicat en la Guia de la persona candidata i en les fitxes de les propostes de les activitats de Producció i Coproducció de Textos Orals i de Mediació Oral. La durada de cada tasca es respectarà sempre i en cap cas es tallarà la producció dels candidats abans d'arribar al temps establert.

Sempre que siga possible, projectarem un cronòmetre amb la finalitat que els candidats puguem controlar el temps de la seua producció.

Les proves de producció i coproducció de textos orals i mediació oral seran enregistrades. Els enregistraments de les proves orals seran descarregats a l'ordinador del Departament diàriament i identificats correctament amb el número de tribunal, la data i el nivell.

B. Aspectes curriculars

1. Introducció

a) Marc legislatiu

Els ensenyaments d'idiomes tenen com a objecte capacitar l'alumnat per a l'ús adequat dels diferents idiomes, fora de les etapes ordinàries del sistema educatiu. Aquests ensenyaments s'organitzen en els nivells següents: Nivell Bàsic A2, Nivell Intermedi B1, Nivell Intermedi B2, Nivell Avançat C1 i Nivell Avançat C2.

Pel que fa a la legislació general:

- Llei Orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'Educació (articles 59-62).
- Reial Decret 806/2006, de 30 de juny, pel qual s'estableix el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu, establert per la Llei Orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'Educació.
- Ordre 3/2019, de 2 de juliol, de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport, per la qual s'estableix la distribució geogràfica de les escoles oficials d'idiomes i es regulen les seccions i altres ubicacions per als seus ensenyaments.
- Resolució de 3 de maig de 2023, de la consellera d'Educació Cultura i Esport, per la qual es regulen les seccions i altres ubicacions de les escoles oficials d'idiomes a partir del curs 2023-2024.

Pel que fa a l'organització i funcionament:

- RESOLUCIÓ de 30 de juliol de 2025, de la Secretaria Autonòmica d'Educació, per la qual es dicten instruccions en termes d'ordenació acadèmica i organització de les escoles oficials d'idiomes de la Comunitat Valenciana durant el curs 2025-2026
- Decret 167/2017, de 3 de novembre, del Consell, pel qual s'aprova el Reglament orgànic i funcional de les escoles oficials d'idiomes.
- Ordre 87/2013, de 20 de setembre, de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport, per la qual es regula l'organització i el funcionament de les escoles oficials d'idiomes de la Comunitat Valenciana.

Pel que fa als currículums:

- Decret 242/2019, de 25 d'octubre, d'establiment dels ensenyaments i del currículum d'idiomes de règim especial a la Comunitat Valenciana.
- Correcció d'errades del Decret 242/2019, de 25 d'octubre, d'establiment dels ensenyaments i del currículum d'idiomes de règim especial a la Comunitat Valenciana - Apartat Gramàtica del Nivell Intermedi B2 d'Anglès
- Reial Decret 1041/2017, de 22 de desembre, pel qual queden fixades les exigències mínimes del nivell bàsic a efectes de certificació, s'estableix el currículum bàsic dels nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1, i Avançat C2, dels Ensenyaments d'idiomes de règim especial.

Pel que fa a l'avaluació:

- Reial Decret 1/2019, de 11 de gener, pel qual s'estableixen els principis bàsics comuns d'avaluació aplicables a les proves de certificació oficial dels nivells Intermedi B1, Intermedi B2, Avançat C1, i Avançat C2 dels ensenyaments d'idiomes de règim especial.
- Ordre 34/2022, de 14 de juny, de la consellera d'Educació, Cultura i Esport, per la qual es regulen l'avaluació dels ensenyaments d'idiomes de règim especial i les proves de certificació dels nivells del Marc Europeu Comú de Referència per a les Llengües a la Comunitat Valenciana.
- Ordre 32/2011, de 20 de desembre, de la Conselleria d'Educació, Formació i Ocupació, per la qual es regula el dret de l'alumnat a l'objectivitat en l'avaluació, i s'estableix el procediment de reclamació de qualificacions obtingudes i de les decisions de promoció, de certificació o d'obtenció del títol acadèmic que corresponga.

Pel que fa al marc legislatiu de les proves unificades de certificació:

- Resolució de 25 de setembre de 2023, del director general de Centres Docents, per la qual es nomenen els membres de la comissió coordinadora de les proves de certificació per al curs acadèmic 2023-2024, prevista en l'Ordre 34/2022, de 14 de juny, de la consellera d'Educació, Cultura i Esport, per la qual es regulen

l'avaluació dels ensenyaments d'idiomes de règim especial i les proves de certificació dels nivells del Marc Europeu Comú de Referència per a les Llengües a la Comunitat Valenciana.

- RESOLUCIÓ de 8 de febrer de 2024, del director general de Centres Docents, per la qual s'estableixen el calendari i el procés d'inscripció i matriculació per a la realització de la prova unificada de certificació (PUC) en les escoles oficials d'idiomes de la Comunitat Valenciana, corresponents a la convocatòria 2024. [2024/1203]

b) Justificació de la programació

Hui en dia, en una societat globalitzada amb un índex ben elevat de mobilitat, amb un accés immediat a les fonts d'informació, de coneixement i d'entreteniment en idiomes diferents, etc., l'aprenentatge d'idiomes esdevé una peça cabdal en el desenvolupament personal de la ciutadania europea. En aquest context, aquest aprenentatge ha de menar envers l'adquisició d'una competència plurilingüe, com assenyala el MCER (2001; 2017).

En aquesta òrbita, allò rellevant no és l'adquisició de coneixements declaratius o enciclopèdics al voltant de les llengües o les seues cultures, etc.; en altres paraules, no es pretén assolir la figura del parlant d'L2 ideal. El que es persegueix és dotar l'alumnat d'una competència dinàmica, variable en funció de l'idioma o la destresa, que li permeta transitar entre diverses llengües i, en la mateixa mesura, apreciar els valors (socio)culturals, patrimonials, etc., d'aquestes i les seues cultures.

Per la nostra part, la programació es planteja com una eina per guiar l'actuació docent perquè l'alumnat assolisca l'esmentada competència plurilingüe. La finalitat última és que esdevinga un instrument flexible que ens permeta adaptar-nos a la diversitat inherent del nostre alumnat i, alhora, possibilitar l'objectiu general esmentat.

Així doncs, aquesta programació assenyala els continguts curriculars per nivells; la temporització de les unitats; unes orientacions metodològiques que menen a una praxi docent centrada en l'alumnat, que en fomenta l'autonomia i el component estratègic; els criteris d'avaluació i autoavaluació, tant de l'alumnat com de l'actuació docent; les mesures d'adaptació per a alumnat amb necessitats especials; les activitats complementàries; els materials i els recursos disponibles, etc.

c) Contextualització

L'alumnat de valencià de l'Escola Oficial d'Idiomes de València-Saïdia es caracteritza fonamentalment per un grau elevat d'heterogeneïtat. Primerament, aquesta es desprèn de la diversitat pròpia de l'alumnat adult quant a formació, edat, interessos, gustos, etc. D'una altra, també deriva dels motius diferents pels quals s'introdueix a les nostres aules. Evidentment, la màxima del personal docent del Departament és, en la mesura de les nostres possibilitats, l'adaptació i la personalització de l'ensenyament en tots els possibles supòsits.

Com dèiem, segons el MCER (2001; 2017), la finalitat última de l'ensenyament d'idiomes és l'adquisició d'una competència plurilingüe. Aquesta es caracteritza per l'eficiència en la pràctica comunicativa i, també, per l'apreciació del valor de les diferents llengües i les cultures que vehiculen. En aquest sentit, s'ha de concebre que el valencià forma part del patrimoni lingüístic i cultural del nostre territori, i esdevé una mostra de la diversitat lingüística.

Per tot plegat, és una eina d'integració social i cultural d'una part del nostre alumnat, que prové d'altres països o d'altres zones de l'Estat espanyol. En aquest sentit, els i les docents del Departament prenem consciència d'aquest valor i de les necessitats particulars d'aquesta mena d'aprenents. Així doncs, la nostra praxi docent se centra a treballar a partir d'un aprenentatge significatiu, a fer ús de la gramàtica pedagògica, a aprofitar tot el cabal de coneixement de l'alumnat (coneixements enciclopèdics, de la llengua materna, d'altres llengües, etc.), etc.

D'altra part, com a llengua cooficial, el valencià és també un instrument de promoció professional, ja que el seu domini és requerit per a formar part de la funció pública. Així doncs, un altre percentatge del nostre alumnat parteix d'una motivació extrínseca que pretenem que esdevinga motivació intrínseca a partir de la nostra praxi docent. Per aquest motiu, els i les docents del Departament advoquem per la utilització de metodologies actives, un ensenyament centrat en l'alumne, la introducció del component lúdic a l'aula, etc.

2. Currículum dels diferents nivells

VALENCIÀ - Nivell bàsic A2

Els ensenyaments de nivell bàsic A2 tenen per objecte capacitar l'alumnat per a utilitzar l'idioma que aprén com a mitjà de comunicació i d'expressió personal, tant a classe, com en les situacions quotidianes presencials o virtuals.

Amb aquest fi, l'alumnat ha d'adquirir les competències que li permeten usar l'idioma de manera suficient, receptivament i productivament, tant de manera parlada com escrita. A més, l'alumnat ha de poder intervindre entre parlants de diverses llengües, en situacions quotidianes i de necessitat immediata que requerisquen comprendre i produir textos breus en llengua estàndard, que versen sobre aspectes bàsics concrets de temes generals i que continguen expressions, estructures i lèxic d'ús freqüent.

Una vegada adquirides les competències corresponents al nivell bàsic A2, l'alumnat ha de ser capaç de:

- Comprendre el sentit general, la informació essencial i informació específica clara de textos orals breus, molt estructurats, articulats clarament i amb pauses suficients per a assimilar-ne el significat. La llengua és l'estàndard amb una

- variació formal i informal. Les condicions acústiques són òptimes i la comunicació, directa. Els textos versen principalment sobre l'àmbit personal i temes quotidians o d'una rellevància immediata per a l'alumnat i es poden transmetre cara a cara o per mitjans tècnics (telèfon, megafonia, televisió, etc.)
- Produir textos orals breus i bàsics des del punt de vista gramatical i lèxic, en llengua estàndard i en comunicació cara a cara; els textos tracten d'aspectes personals i quotidians. Comunicar-se de forma bàsica però comprensible, encara que siga necessari utilitzar molts sovint mitjans no verbals per a mantindre la comunicació, així com moltes pauses per a buscar expressions, la repetició i la cooperació dels interlocutors.
 - Comprendre, sempre que es puga rellegir quan siga necessari, el sentit general, els punts principals i informació específica de textos breus d'estructura simple i molt clara. El vocabulari és d'ús molt freqüent i la gramàtica, senzilla. Els textos van acompanyats preferiblement d'imatges o il·lustracions i es refereixen a la vida quotidiana.
 - Escriure textos senzills i breus, en llengua estàndard i utilitzant adequadament les convencions ortogràfiques i de puntuació més elementals, així com un repertori limitat de recursos de cohesió, paraules i estructures. Els textos es refereixen principalment a temes quotidians o de rellevància immediata per a l'alumnat.
 - Retransmetre oralment (en la llengua B) d'una manera senzilla una sèrie d'instruccions curtes i senzilles que proporcione el discurs original (en la llengua A) articulat de forma clara i lenta. Transmetre (en llengua B) els aspectes principals continguts en converses curtes i simples o textos sobre temes quotidians d'interés immediat (en llengua A), sempre que s'expressen amb claredat i en un llenguatge senzill. Assumir un paper de suport en la interacció, sempre que altres interlocutors parlen lentament i reba ajuda per a participar-hi i expressar els seus suggeriments.
 - Enumerar per escrit (en llengua B) informació específica continguda en textos senzills (escrits en llengua A) sobre temes quotidians d'interés immediat o necessitat. Transmetre dades rellevants contingudes en textos curts, senzills i informatius amb estructuració clara, sempre que els textos siguen concrets, els temes, familiars i es formulen en un llenguatge quotidià senzill.

1. GRAMÀTICA

Oració

- Concordança de subjecte-verb, subjecte-verb-atribut.
- Oracions declaratives, afirmatives i negatives.
- Ordre i absència dels elements de l'oració.

- Oracions interrogatives i exclamatives amb partícules i sense partícules. Estructures bàsiques.
- Interjeccions més usals.
- Oracions coordinades més usals amb els nexes més freqüents (copulatiu, disjuntiu, distributiu i adversatiu).
- Oracions subordinades més usals (condicionals, causals temporals i comparatives).
- Oracions subordinades introduïdes pel gerundi i els adverbis mentre i quan.
- Relacions temporals en el passat.
- Oracions impersonals.

Nom

- Flexió bàsica de gènere i nombre en el vocabulari del nivell.
- Estructures amb el substantiu com a nucli del SN.
- Formació del femení: afegiment de -a al masculí; canvi de -e per -a; canvi de -o per -a; addició de -na als masculins acabats en vocal tònica.
- Formació del plural: afegiment de -s, -ns i -os; canvi de -a per -es.
- Concordança bàsica de gènere i nombre.
- Numerals cardinals.

Pronom

- Pronoms personals tòncics i febles que expressen dixi personal (jo, tu, ell, ella...; em, et, es...; -me, -te, -se...; m', t', s'...; 'm, 't, 's...).
- Pronoms febles (em, et, es, en, hi, ho...). Formes i combinacions dobles més habituals.
- Pronoms de tercera persona en funció de complement directe (el, la, els, les, l', -lo, -la, -los, -les, 'l, 'ls) i de complement indirecte (li, els, -li, -los).
- Pronom feble ho en funció d'atribut i en funció de CD neutre.
- En, hi, ho: usos necessaris en les funcions comunicatives. Pronom feble hi adverbial. Pronom feble en combinat amb la forma verbal hi ha. Forma de combinació s'hi. Formes de combinació pronominal amb el locatiu hi.

- Usos bàsics dels pronoms interrogatius més freqüents (qui, què, com, quan, quant, quin/a, quins/nes, on).
- Usos bàsics dels pronoms relatius què i on.
- Pronoms demostratius (aquest, este, aquell, aquella...).
- Pronoms neutres (açò, això, allò).
- Pronoms possessius (el meu, el teu, el seu, la seua...).
- Pronoms indefinits bàsics (algú, ningú, tots, res...).

Article

- Articles personals (en, na, n', el, la, l').
- Articles definits (el, la, l', els, les).
- Articles indefinits (un, una, uns, unes).
- Contracció dels articles masculins (al/als, del/dels, cal/cals, can).

Adjectiu

- Flexió de gènere i nombre dels adjectius en el vocabulari del nivell.
- Formació del femení: afegiment de -a al masculí; canvi de -e per -a; canvi de -o per -a; addició de -na als masculins acabats en vocal tònica.
- Formació del plural: afegiment de -s, -ns i -os; canvi de -a per -es.
- Estructures amb l'adjectiu com a nucli del CN. Estructures adjectives per formar complements del nom: Mira que n'ets, de + adjectiu.
- Adjectius en grau superlatiu (el més ..., el menys ..., sufix -íssim).
- Estructura de la comparació (més ... que, menys ... que, tan ... com).
- Adjectius qualificatius de persones.
- Adjectius demostratius. Flexió de gènere i nombre.
- Adjectius possessius tòncics (el meu cotxe, la seua germana...). Adjectius possessius àtons més freqüents (mon pare, ma casa, sa mare...).
- Adjectius numerals cardinals (quaranta cartes) i numerals ordinals fins al desé (la segona porta).
- Adjectius indefinits bàsics (algun, cap, gens, mateix, tot...).

- Adjectius quantitatius variables i invariables més bàsics (massa, més, menys, prou, bastant, molt, poc)

Verb

- Estructures de l'oració simple amb el verb com a nucli del SV.
- Verbs regulars d'accions quotidianes: mode indicatiu (present, passat perifràstic, passat simple, perfet, plusquamperfet, futur), mode condicional (simple), mode imperatiu.
- Verbs irregulars: present dels verbs voler, poder, tindre i valdre; present i passat dels verbs nàixer, córrer, saber, voler, ser, dir-se, veure, anar, fer, estar, poder, tindre i conèixer; present d'indicatiu dels verbs ser, dir-se, viure, tindre, nàixer, conèixer, omplir i obrir.
- Subjuntiu de la conjugació regular i dels irregulars més usuals.
- Verb haver-hi.
- Ús dels impersonals nevar, ploure, fer sol, fer fred/calor, etc. en present, perfet i imperfet.
- Formes no personals: participis regulars i participis dels verbs dur, prendre, beure, descobrir, obrir, prendre i suspendre.
- Perífrasis d'obligació i probabilitat. Formes d'obligació amb haver de i caldre, en forma personal i impersonal.
- Correlació de temps verbals: contrast de passat (passat simple i perfet); concordança dels temps verbals en passat (pretèrit imperfet, passat simple i perfet d'indicatiu).
- Fórmules i estructures:
 - Estar + adjectiu.
 - Tindre + SN.
 - Hi hauria d'haver més... / N'hi hauria d'haver més.
 - Vols que + subjuntiu present; doncs + imperatiu.
 - He decidit (de) + infinitiu; he pensat + infinitiu, verb en futur.
 - Anar a + infinitiu; estar + gerundi.
 - És mentida / fals que + subjuntiu present/perfet; no és veritat que + subjuntiu present/perfet.

- Això no vol dir que + subjuntiu present, una cosa és que + subjuntiu present; encara que + subjuntiu present.
- (No) Havia d'haver + part.; (no) hauria d'haver + participi.
- Plusquamperfet de subjuntiu i condicional perfet en frases com: Si no m'haguera + infinitiu, hauria + participi...
- Per a fer advertències, imperatiu negatiu: no + present de subjuntiu.
- Per a preguntar i donar indicacions: On puc trobar un + SN?; Hi ha cap lloc on + present de subjuntiu?; Veu + SN?; Veu on hi ha...?; Quan + present de subjuntiu...; Hi ha + SN; Hi deu haver + SN; Hi ha d'haver + SN; N'hi ha un / algun...; N'hi deu haver un / algun...; N'hi ha d'haver un/algun... + S. Adverbial de lloc).
- Per a expressar hàbits (soler + infinitiu, acostumar a + infinitiu i estar acostumat a + infinitiu en present i en imperfet d'indicatiu).
- Per a expressar temor: Em fa por que + verb (futur)...; Em fa por que (no) + verb (present subjuntiu)...; Em fa por (de) + infinitiu...
- Per a donar consells: Per què no + present d'indicatiu?
- Per a recriminar algú de no haver fet alguna cosa que s'havia advertit anteriorment: T'he dit que (i variants) + imperfet subjuntiu.
- Per a justificar-se o disculpar-se de no haver fet alguna cosa: He hagut de + infinitiu; Vaig haver de + infinitiu.
- Per a posar objeccions o expressar dubte: Vols dir? Tingues en compte que..., estàs segur que...?; No ho veig gens clar...
- Per a narrar un esdeveniment passat, expressant alleujament i fent hipòtesis del que hauria pogut passar: Sort que...; Si no arriba a ser perquè / per...
- Per a expressar projectes o fer suposicions: segurament + futur; a la millor + futur; Podríem + infinitiu?; Què et semblaria si + imperfet de subjuntiu?; si + imperfet de subjuntiu?; I per què (en comptes de) + infinitiu) + no + verb en present?; Què faries si + imperfet de subjuntiu?
- Per a donar informació de manera directa: M'han dit que...; Es veu que...; Saps que...

Adverbi

- Adverbis de manera: bé, només, així, sobretot... Formació bàsica dels adverbis acabats en -ment, adjectiu (en femení) + -ment: rarament, fàcilment...

- Adverbis de quantitat: prou, molt, gens, cap, res, massa, només, sols, bastant...
- Adverbis modals: potser, qui sap, segurament, necessàriament, tal vegada, tal volta...
- Adverbis de temps: sempre, sovint, de vegades, de tant en tant, mai, ara, havent dinat, tard, prompte, aviat, ja, mentre, mentrestant, de demà en..., després, en acabar, per acabar; dies de la setmana; mesos de l'any, estacions.
- Adverbis de lloc: ací, allà, sota, sobre, dins, fora, al centre, dreta, esquerra, davant, darrere, al mig, dalt, baix, (a/al) davant, (a/al) darrere, (a) dins, (a) fora, a banda i banda, davant per davant...
- Adverbis i expressions equivalents de direcció, quantitat i manera: pujant, baixant, entrant a mà..., eixint, molt, poc, gens, almenys, prou, bastant, una mica, només, solament, a poc a poc, de pressa...
- Adverbis d'ordre: primer, després, tot seguit, finalment.
- Adverbis afirmatius i negatius: sí, no, també..

Preposició

- Usos bàsics de les preposicions àtones i de les tòniques més usuals.
- Locucions prepositives més habituals: a causa de, a força de, al llarg de...
- Ús de les preposicions amb, de, a davant de les partícules interrogatives qui, què, quin, etc.
- Ús de les preposicions de, per, sense per a formar determinants del nom.
- Ús de les formes en/amb.

2. DISCURS

Adequació

- Pràctica i ús del registre informal i estàndard en les situacions comunicatives del nivell i introducció al registre formal.
- Expressions freqüents per a expressar funcions socials com ara saludar, agrair, demanar disculpes, acomiadar-se...
- Tipologies textuais corresponents al nivell: notes i missatges relacionats amb les activitats quotidianes, descripcions breus, qüestionaris, correus electrònics, cartes...

Coherència i cohesió

- Organització del text: ús, format i funció dels paràgrafs en un text.
- Quantitat, qualitat, rellevància, ordre i claredat de la informació.
- Tema: enfocament i contingut, selecció lèxica i d'estructures sintàctiques.
- Esquemes d'interacció i transacció del llenguatge oral.
- Fórmules per a adreçar-se a algú, cridar l'atenció i saludar, per a mantindre i cedir

el torn de paraula, per a demanar i expressar confirmació, per a mostrar acord o desacord, per a iniciar un discurs introduint un tema nou...

- Fórmules per a saludar i acomiadar-se en els missatges i cartes personals.
- Sistema de representació gràfica per a separar idees, per a citar paraules d'altres

persones: dos punts, cometes...

- Estructuració del discurs, divisió en parts: inici, desenvolupament i conclusió.
- Puntuació com a recurs de cohesió del text escrit.
- Entonació com a recurs de cohesió del text oral.

• Ús de marcadors del discurs: marcadors espacials, marcadors temporals, connectors textuais entre oracions coordinades i subordinades, marcadors o connectors textuais d'enllaç i relació lògica entre oracions o paràgrafs i marcadors

per a mantindre el discurs oral.

- Concordança verbal i nominal entre els elements bàsics de l'oració (subjecte, predicat i complement; article, substantiu i adjectiu).
- Concordança bàsica dels temps verbals en el discurs.
- El·lipsi dels elements coneguts: del subjecte, del verb i dels dos en les respostes.
- Fórmules per a demanar i expressar un estat d'ànim; per a disculpar-se; per a regular l'ordre de les intervencions en una discussió formal; per a demanar permís per a parlar; per a donar la paraula i deixar parlar algú; per a començar a parlar; per a precisar dins d'una explicació; per a posar exemples i per a demanar algú si l'han entés; per a indicar sorpresa, perplexitat, dubte, incredulitat i

certesa; per a fer una enumeració dins d'una explicació, i per a referir-se a una afirmació feta anteriorment.

3. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Vocabulari i enunciats fraseològics habituals de les situacions comunicatives i temes del nivell.
- Interferències lèxiques comunes amb les llengües de l'entorn de l'usuari o aprenent. Locucions, frases fetes i col·locacions usals en les situacions comunicatives bàsiques

Significat

- Sinonímia, antonímia i hiponímia entre les paraules del vocabulari bàsic.
- Relacions semàntiques.
- Falsos amics.

Formació de paraules

- Composició, derivació i habilitació. Formació de paraules cultes.

Derivació de paraules

- Creació lèxica: sufixos de derivació que designen formació de substantius.
- Valor dels sufixos més freqüents: gentilicis (-a/-ana, -í/-ina, -és/-esa, -enc/-enca), professions (-er/-era, -ista, -or/-ora, -aire), establiment (-ia), plantes i arbres fruiters (-er, -er).

4. PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Coneixement de la correspondència entre l'alfabet i els sons de la llengua.
- Vocalisme tònic i àton: vocalisme valencià.
- Accentuació. Introducció al coneixement de l'accentuació.
- Síl·laba, diftongs i hiats.
- Grups consonàntics i dígrafs.
- Reconeixement fònic de les consonants en el vocabulari bàsic. Alveolars sonores i sordes, palatals sonores i sordes, laterals i ròtiques.

- Usos bàsics de l'apostrofació. Elocució correcta en les elisions vocàliques més usuals amb l'article.
- Usos bàsics de la contracció.
- Sonoritacions i ensordiments.

Ortografia

- Accentuació gràfica i dièresi.
- Apòstrof i contracció.
- Ortografia de les consonants en els mots més usuals: p/b, c/g, t/d en posició final; b/v, regles generals; alternances; g/j, tg/tj, -ig/tx, x/ix, c/ç, s/ss, z/tz/ts, m/n/ny, l/l·l/ll, r/rr; escriptura de la h en paraules del vocabulari bàsic i en el verb haver.
- Majúscules i minúscules. Escripura de les majúscules i de les minúscules, respectant les normes bàsiques que regulen l'ús de la majúscula inicial i la majúscula en els noms propis.
- Signes de puntuació: ús del punt i de la coma, ús i ortografia del signe d'interrogació i d'admiració, ús dels dos punts davant d'una enumeració o llista.

VALENCIÀ - Nivell intermedi B1

Els ensenyaments de nivell intermedi B1 tenen per objecte capacitar l'alumnat per a desenvolupar-se en la majoria de les situacions que poden sorgir quan viatja per llocs on s'utilitza l'idioma; en l'establiment i el manteniment de relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües, tant cara a cara com a través de mitjans tècnics, i en entorns educatius i ocupacionals en els quals es produeixen intercanvis senzills de caràcter factual.

A aquest efecte, l'alumnat ha d'adquirir les competències que li permeten utilitzar l'idioma amb una certa flexibilitat, una facilitat relativa i una correcció raonable en situacions quotidianes i menys habituals en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional, per a comprendre, produir, coproduir i processar textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, en un registre formal, informal o neutre i en una varietat estàndard de la llengua, que versen sobre assumptes personals i quotidians o aspectes concrets de temes generals, d'actualitat o d'interés personal, i que continguen estructures senzilles i un repertori lèxic comú no molt idiomàtic.

Una vegada adquirides les competències corresponents al nivell intermedi B1, l'alumnat ha de ser capaç de:

- Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites dels parlants en textos orals breus o d'extensió mitjana, ben estructurats, clarament articulats a velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics en una varietat estàndard de la llengua, que tracten d'assumptes quotidians o coneguts, o sobre temes generals, o d'actualitat, relacionats amb les seues experiències i els seus interessos, i sempre que les condicions acústiques siguen bones, es puga tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguen confirmar alguns detalls.
- Produir i coproduir, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics, textos orals breus o d'extensió mitjana, ben organitzats i adequats al context, sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interés personal, i desenvolupar-se amb una correcció i una fluïdesa suficients per a mantindre la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguen evidents l'accent estranger, les pauses per a fer una planificació sintàctica i lèxica, o reformular el que s'ha dit o corregir errors quan l'interlocutor indica que hi ha un problema, i siga necessària una certa cooperació d'aquell per a mantindre la interacció.
- Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de l'autor en textos escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben organitzats, en llengua estàndard i sobre assumptes quotidians, aspectes concrets de temes generals, de caràcter habitual, d'actualitat, o d'interés personal.
- Produir i coproduir, independentment del suport, textos escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interés personal, utilitzant amb una correcció raonable un repertori lèxic i estructural habitual relacionat amb les situacions més predictibles i els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.
- Mitjançar entre parlants de la llengua meta o de llengües diferents en situacions de caràcter habitual en les quals es produeixen intercanvis d'informació senzills relacionats amb assumptes quotidians o d'interés personal

1. GRAMÀTICA

Oració

- Nexes i locucions conjuntives de coordinació i de subordinació més freqüents: adversatius (però, sinó...), concessius (encara que, tot i que...), consecutius (doncs, per tant...), temporals (quan, mentre, cada vegada que, sempre que,

abans que (no), després que...), condicionals (si, en cas que...), causals (perquè, ja que...).

- Oracions de relatiu introduïdes pel pronom relatiu que.
- Oracions per a expressar possibilitat introduïdes per un verb principal: pot ser, és possible.
- Oracions per a expressar dubte introduïdes per potser, a la millor, a veure si...
- Estructures amb subjuntiu perfet + imperatiu en les instruccions.
- Fórmules per a expressar possibilitat: pot ser + indicatiu, pot ser que + subjuntiu, deure + infinitiu.
- Estructures per a fer advertiments: anar amb compte (de) + infinitiu i anar amb compte que no + imperfet de subjuntiu.
- Estructures per a emetre una opinió: al meu entendre..., tinc entés que..., em fa l'efecte que...
- Estructures per a fer un incís: bé..., un moment..., abans que... (no) me n'oblida...
- Estructures per a prosseguir: aleshores..., com deia...
- Estructures per a resumir: en fi..., en resum...
- Ús de les expressions: és possible que..., és probable que..., per descomptat, ja ho crec, etc.
- Expressions per a donar consells.
- Ús de les expressions: li / us fa res..., voldria/voldríeu..., em podria / em podríeu..., deixem / deixeu-me...

Nom

- Flexió del gènere del substantiu: regular amb alteració gràfica d'accent (secretari/secretària); irregular i invariable (cavall/egua; monarca/monarca).
- Flexió del nombre del substantiu: regular amb modificació consonàntica (roig/rojos); amb alteració gràfica d'accent (examen/exàmens); altres alteracions gràfiques (plaça/places, llengua/llengües).
- Ordinals.

Pronom

- Concepte i classificació de pronoms personals: forts i febles.

- Morfologia dels pronoms personals forts: gènere, nombre i persona.
- Pronoms febles: formes davant i darrere del verb, combinació amb verbs pronominals i combinació de dos pronoms, formes pronominals darrere d'infinitiu, convencions ortogràfiques, formes normatives i formes col·loquials.
- Apostrofació (elisió vocàlica) en combinacions de pronoms febles de CD i CI.
- Pronoms relatius que, el qual / la qual, on, el que / la que, aquell que / aquella que, qui.
- Pronoms interrogatius: què, qui, quin, on, com. Distinció semàntica: quan/quant.
- Distinció entre el pronom indefinit res i els quantitius gens i cap.

Article

- Articles: formes de l'article definit i indefinit.
- Contracció i apostrofació.

Adjectiu

- Flexió de gènere i de nombre de l'adjectiu d'una i de dues terminacions.
- Adjectius qualificatius: descripció física de persones i d'objectes; caràcter personal i estats d'ànim; diferència entre gruixut i gros.
- Graus de l'adjectiu: superlatius (-íssim); intensius (-et, -ó); comparatius: gradatius i superlatius (millor/pitjor..., el millor, el pitjor...); avaluatius (bo, dolent, regular...).
- Demostratius. Identificació de les formes simples i reforçades: funcions bàsiques (este/aquest producte, eixe/aqueix gos).
- Possessius: formes tòniques, formes àtones més habituals dels possessius i contextos familiars en què se solen usar.
- Quantitatius variables i invariables. Ús de quant i de bastant. Locucions més freqüents que fan funció de quantitatiu (bona cosa de, gens ni mica de, un grapat de, un muntó de, un fum de...).
- Indefinits variables i invariables (diversos, diferents, qualsevol, tal...).

Verb

- Repàs de formes i temps dels verbs regulars i dels irregulars més freqüents.
- Perfet simple dels verbs regulars i d'alguns verbs irregulars d'ús més freqüent.

- Futur simple de verbs de la 2a conjugació acabats en -re: prendre, permetre...
- Pretèrit perfet i plusquamperfet de subjuntiu en frases que expressen una predicció.
- Temps compostos de subjuntiu.
- Imperfet de subjuntiu en oracions condicionals.
- Condicional compost
- Temps verbals de la narració històrica: present, passat perifràstic, passat simple i perfet d'indicatiu.
- Repàs de l'imperatiu. Imperatiu en 2a persona del plural per a redactar avisos i peticions. Imperatiu i present de subjuntiu per a donar instruccions. Imperatiu de verbs velaritzats.
- Subjuntiu en oracions d'imperatiu negatiu.
- Verb haver-hi (hi ha i n'hi ha).
- Verbs fer-se i tornar-se.
- Verbs veure, veure-hi, sentir i sentir-hi.
- Verbs de moviment més usuals.
- Perífrasi d'obligació haver de + infinitiu en les instruccions.
- Perífrasis d'obligació en condicional amb haver de i caldre.
- Perífrasi de probabilitat deure + infinitiu.
- Verbs: ser, estar amb valor locatiu. Verb semblar.
- Verbs de règim preposicional: atrevir-se a, començar a, decidir-se a, negar-se a, pensar en, confiar en...

Adverbi

- Adverbis i locucions adverbials de temps, de manera, de lloc i de quantitat més freqüents.
- Adverbis i locucions adverbials d'afirmació (sens dubte, de debò, prou, i tant...) i negació (de cap manera...).
- Formació dels adverbis en -ment.
- Comparatius: més / menys que, tant com.

Preposició

- Preposicions i locucions prepositives de mitjà o d'instrument (a, amb, a través de...).
- Preposicions de tema (de, sobre...).
- Preposicions i locucions prepositives de causa (amb motiu de, a causa de, arran de, per culpa de, gràcies a...)
- Preposicions i locucions prepositives de relació (per, en comptes de, en lloc de...).
- Preposicions per i per a.
- Preposició a davant de topònims i mots com classe, casa...
- Solucions als usos impropis de les preposicions: la preposició a davant de complement directe.

2. DISCURS

Adequació

- Pràctica i ús del registre estàndard i del formal en les situacions comunicatives del nivell.
- Tipologies textuais corresponents al nivell: missatges i cartes de caràcter personal (SMS, correus electrònics, xat, cartes) per a intercanviar informació, interessos, experiències, reaccions i sentiments; cartes formals bàsiques; qüestionaris sobre temes generals; notes i missatges relacionats amb temes de treball, serveis, estudi i oci; instàncies; informes breus de caràcter informatiu i explicatiu; missatges en fòrums virtuals sobre temes coneguts.
- Expressions freqüents per a dur a terme funcions socials: narrar experiències, esdeveniments, històries, fets reals i imaginaris; fer descripcions breus sobre persones, objectes, activitats, serveis i llocs; argumentar sobre qüestions conegudes; descriure plans i projectes...

Coherència i cohesió

- Organització del text: ús, format i funció dels paràgrafs en un text.
- Esquemes d'interacció i transacció del llenguatge oral (en situacions convencionals com comprar, menjar o reservar una habitació en un hotel).
- Quantitat, qualitat, rellevància, ordre i claredat de la informació.
- Tema: enfocament i contingut.
- Selecció: lèxic, estructures sintàctiques i contingut rellevant.

- Referència espacial: ús d'adverbis i expressions espacials.
- Referència temporal: ús dels temps verbals, adverbis i expressions temporals.
- Puntuació com a recurs de cohesió del text escrit. Ús dels signes de puntuació.
- Recursos de cohesió del text oral: entonació, pauses, mitjans paralingüístics.
- Ús de marcadors o connectors textuais: espacials (d'ubicació), temporals (per a expressar accions successives), entre oracions coordinades i subordinades, d'enllaç i de relació lògica entre oracions i paràgrafs, per a mantindre el discurs...
- Estructuració del discurs, divisió en parts:
 - Inici del discurs: iniciadors, introducció del tema, focalització (ordre de paraules, ús de partícules, etc.), enumeració.
 - Desenvolupament del discurs: desenvolupament temàtic, manteniment del tema (referència, substitució, repetició, sinonímia, camps semàntics), expansió temàtica (exemplificació, reforç, contrast i introducció de subtemes), canvi de tema.
 - Manteniment i seguiment del discurs oral: presa, manteniment i cessió del torn de paraula, demostració de comprensió, petició d'aclariment, etc.
 - Conclusió del discurs: resum i recapitulació, indicació de tancament textual, tancament textual.
- Concordança verbal i nominal entre els elements de l'oració.
- Concordança dels temps verbals en el discurs

3. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Lèxic, locucions, col·locacions i enunciats fraseològics habituals de les situacions comunicatives i temes del nivell.
- Distinció entre lèxic propi, barbarisme i manlleu

Significat

- Sinonímia, antonímia, hiperonímia i hiponímia del vocabulari usual.
- Relacions semàntiques.
- Alternatives als barbarismes més usuals.
- Locucions i frases fetes més usuals.

- Precisió lèxica i genuïtat en el vocabulari

Formació de paraules

- Regles generals de composició

Derivació de paraules

- Principals prefixos i afixos.
- Ampliació dels gentilicis. Sufixos dels gentilicis -à/-ana, és/-esa, í/-ina, -enc/-enca i altres.

4. PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Relació so i grafia. Remarques en paraules d'ús habitual.
- Vocals e i o (obertes i tancades).
- Elisions vocàliques en vocabulari bàsic i expressions.
- Sí·l·laba, diftong i hiat.
- Pronunciació correcta de les formes verbals en present d'indicatiu acabades en -iar.
- Distinció de les sí·l·labes àtones i tòniques.
- Separació de paraules en sí·l·labes.
- Discriminació dels sons consonàntics propis de la llengua en posicions contrastants amb altres llengües.
- Identificació dels emmudiments consonàntics més freqüents i aplicació en l'activitat discursiva.
- Articulació clara de les consonants simples, els grups consonàntics i les geminacions.
- Repàs dels sons laterals, fricatius i africats i dels grups consonàntics.
- So vibrant r, a inici de paraula i després de consonant. La rr entre vocals per al mateix so vibrant.
- So de la x a inici de mot o després de consonant, o ix entre vocals.
- Entonació emfàtica: interrogació i exclamació.
- Enllaços fònics.

Ortografia

- Alfabet i grafies.
- Coneixement de les lletres modificades i simples, dels dígrafs i de les geminacions en el vocabulari familiar.
- Principals casos de confusió a/e, o/u.
- La e en les paraules usuales començades per em-, en-, es-, eix-.
- Alternances e/i, o/u en les formes verbals irregulars.
- Normes generals de l'accentuació.
- Normes bàsiques de la dièresi.
- Normes bàsiques de l'ús del guionet.
- Regles generals d'apostrofació de l'article i de la preposició de.
- Apòstrof en pronoms febles units al verb i en combinacions bàsiques de pronoms febles.
- Alternances ortogràfiques de les oclusives finals que apareixen en la flexió i derivació dels adjectius, substantius i verbs.
- Paraules del vocabulari usual acabades en consonant oclusiva.
- Grups cu-/qu-.
- Grafies -xc- i -cc-.
- Grafia -v- en els imperfets d'indicatiu dels verbs de la primera conjugació.
- Escripura de la variació ortogràfica c/ç que es produeix amb la flexió en substantius, adjectius i verbs.
- Paraules acabades en -ança, -ença.
- Escripura del so [ks] i [gz].
- Paraules acabades en -essa, -esa.
- Flexió nominal dels gentilicis acabats en -és.
- Paraules del vocabulari general derivades de paraules agudes acabades en vocal + s.
- Grup consonàntic -sc-.

- Palatals g, j, tg, tj i -ig en paraules del vocabulari usual i les excepcions principals a la norma general de l'ús de la g/j.
- Norma general: consonant + x, tx entre vocals, x- a inici de paraula.
- Variació ortogràfica de la flexió en paraules del vocabulari usual en aplicació de la norma general: j + a, o, u; g + e, i.
- Derivats de les paraules acabades en -tx i -ig.
- Pronunciació de la x- a inici de paraula i després de consonant.
- La l·l en els grups al·l-, col·l-, il·l-, -el·la i -il·la. Grafies geminades tl / tll en paraules del vocabulari general.
- Nasal m- davant de les grafies -b, -p, -m. Nasal -ny final.
- Ròtica r- a principi de paraula i després de consonant. Pronunciació de -r final que en alguns parlars s'emmuideix.
- La h en posició inicial i intercalada. Verb haver en els temps compostos.
- Normes bàsiques d'escriptura de les majúscules i de les minúscules.
- Usos dels signes de puntuació més habituals.

VALENCIÀ - Nivell intermedi B2

Els ensenyaments de nivell intermedi B2 tenen per objecte capacitar l'alumnat per a viure de manera independent en llocs on s'utilitza l'idioma; desenvolupar relacions personals i socials, tant cara a cara com a distància a través de mitjans tècnics, amb usuaris d'altres llengües; estudiar en un entorn educatiu preterciari o actuar amb l'eficàcia deguda en un entorn ocupacional en situacions que requerisquen la cooperació i la negociació sobre assumptes de caràcter habitual en aquest entorn.

Per a fer-ho, l'alumnat ha d'adquirir les competències que li permeten utilitzar l'idioma amb suficient fluïdesa i naturalitat de manera que la comunicació es faça en gran part de les ocasions sense esforç, en situacions tant habituals com, ocasionalment, més específiques i de més complexitat, per a comprendre, produir, coproduir i processar textos orals i escrits sobre aspectes, tant concrets com, en alguns casos, abstractes, de temes generals o d'interés o del camp d'especialització propis, en una varietat de registres, estils i accents estàndard, i amb un llenguatge que continga estructures variades i, en uns certs àmbits d'interés, també complexes, i un repertori lèxic que incloga expressions idiomàtiques d'ús comú, que permeten apreciar i expressar diversos matisos de significat.

Una vegada adquirides les competències corresponents al nivell intermedi B2, l'alumnat ha de ser capaç de:

- Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com ocasionalment explícites, dels parlants en textos orals conceptualment i estructuralment elaborats amb una certa complexitat, sobre temes de caràcter general o dins del camp d'interés o d'especialització propis, articulats a una velocitat normal, en alguna varietat estàndard de la llengua i a través de qualsevol canal, i de vegades quan les condicions d'audició presenten una distorsió no significativa.
- Produir i coproduir, independentment del canal, textos orals clars, detallats i organitzats en funció de la intenció comunicativa, d'una certa extensió, i adequats a l'interlocutor i al propòsit comunicatiu específics, sobre temes diversos d'interés general, personal o dins del camp d'especialització propi, en una varietat de registres i estils estàndard i amb una pronunciació i entonació clares i naturals, i un grau d'espontaneïtat, fluïdesa i correcció que li permeta comunicar-se amb eficàcia tot i que encara puga cometre errors esporàdics que provoquen la incomprensió, dels quals sol ser conscient i que pot corregir.
- Comprendre amb prou facilitat el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds de l'autor, tant explícites com, en ocasions, implícites, en textos escrits conceptualment i estructuralment elaborats amb una certa complexitat, sobre temes diversos d'interés general, personal o dins del camp d'especialització propi, en alguna varietat estàndard de la llengua i que continguen expressions idiomàtiques d'ús comú, sempre que en puga rellegir les seccions difícils.
- Produir i coproduir, independentment del suport, textos escrits d'una certa extensió, ben organitzats, en funció de la intenció comunicativa, sobre una àmplia sèrie de temes generals, d'interés personal o relacionats amb el camp d'especialització propi, utilitzant apropiadament una gamma variada de recursos lingüístics propis de la llengua escrita, i adequant amb eficàcia el registre i l'estil a la situació comunicativa.
- Mitjançar entre parlants de la llengua meta o de llengües diferents en situacions tant habituals com més específiques i, de vegades, de més complexitat en els àmbits personal, públic, educatiu i ocupacional.

1. GRAMÀTICA

Oració

- Estructura de l'oració simple: declarativa afirmativa i negativa; interrogativa,

exclamativa, imperativa.

- Modificacions de l'estructura de l'oració simple: variants dialectals.
- Oració complexa. Coordinació: oracions copulatives, juxtaposades, adversatives distributives.
- Subordinació: oracions substantives, adjectives de relatiu, substantives de relatiu, subordinades adverbials.
- Conjuncions i altres connectors.
- Complementos pronominalitzats per pronoms clítics i proclítics: ordre i combinacions.
- Concordances: subjecte i verb en oracions passives pronominals i amb substantiu col·lectiu com a subjecte.

Nom

- SN: constituents.
- Morfologia del substantiu: gènere i nombre. Substantius variables i invariables, epicens, pluralia tantum.
- Canvis de significat segons el gènere.
- Gènere i nombre del substantiu en paraules compostes.

Pronom

- Pronoms personals forts. Formes de cortesia. Pronoms de tercera persona referits a coses.
- Ús de jo / mi / tu darrere de preposició. Pronoms reflexius.
- Presència o absència del pronom personal tònic.
- Pronoms febles. Morfologia i col·locació.
- Posicions i funcions dels pronoms febles. Pronom en en funció de CN. Pronoms en, hi en funció de complement predicatiu i de complement circumstancial.
- Combinacions binàries de pronoms segons el registre.
- Pronoms relatius. Invariables i variables. Relatiu possessiu. Relatiu neutre.
- Construccions de relatiu sintètiques i analítiques.
- Determinants com a pronoms.
- Pronoms interrogatius i exclamatius.

- Apostrofació (elisió vocàlica) en combinacions de pronoms febles de CD i CI.

Article

- Ús dels articles definit i indefinit.
- Article neutre. Forma i usos més corrents de l'article amb valor neutre. Valor abstractiu i construccions alternatives.
- Absència de l'article: infinitius, dies de la setmana, conjunció que i enumeracions.
- Apostrofació i contracció de de, la i el. Excepcions bàsiques

Adjectiu

- Morfologia de l'adjectiu: gènere, nombre i grau. Concordança entre adjectiu i substantiu.
- Restriccions de posició i seqüències.
- Modalitats de concordança entre adjectiu i substantiu.
- Adjectius possessius: formes tòniques i àtones. Posposició del possessiu. Usos abusius.
- Demonstratius. Demonstratiu posposat.
- Numerals: ordinals i partitius. Abreviatures dels ordinals.
- Adjectius indefinits. Distinció entre res, gens i cap.

Verb

- Formes impersonals del verb: infinitiu, gerundi i participi regulars i irregulars.
- Gerundi d'anterioritat i de simultaneïtat. Altres usos adverbials i adjectivals del gerundi.
- Concordança del participi del perfet d'indicatiu amb el pronom de CD.
- Conjugació regular i irregular.
- Present històric.
- Expressió de passat: passat simple, plusquamperfet d'indicatiu, perfet de subjuntiu, imperfet de subjuntiu, plusquamperfet de subjuntiu, passat anterior, passat anterior perifràstic.
- Expressió de futur: futur perfet, condicional, condicional compost.

- Aspecte. Perfectiu: passat simple, perfet de subjuntiu, plusquamperfet d'indicatiu i futur perfet.
- Imperatiu. Ús en ordres i prohibicions afirmatives i negatives.
- Variants dialectals i de registre en la morfologia verbal.
- Perífrasis verbals i les altres seqüències verbals o construccions equivalents.
 - Necessitat: caldre + que + present de subjuntiu; caldre + que + imperfet de subjuntiu; pronom personal + caldre + infinitiu.
 - Obligació: hauria d'haver + participi; hauria hagut de + infinitiu. Permís: fer res (condicional) + que + imperfet de subjuntiu; condicional.
 - Possibilitat: potser que + subjuntiu; potser, a la millor, a veure si + indicatiu.
 - Voluntat: voler + que + present de subjuntiu; voler + que + imperfet de subjuntiu; decidir... (de) + infinitiu.
- Perífrasis correctes i incorrectes: variants formals, dialectals i de registre. Verbs performatius. Anar (imperfet d'indicatiu) a + infinitiu. Iteratiu: re + V.
- Veu activa i veu passiva. Passiva perifràstica amb el verb ser. Limitacions de l'oració passiva i ús de l'oració passiva reflexiva.
- Modalització verbal: ús de la morfologia verbal com a expressió de la subjectivitat

Adverbi

- Adverbis: tipus d'adverbis i locucions adverbials: de temps, de lloc, de manera, de grau, d'afirmació, de dubte, de simultaneïtat, de direcció, d'unicitat.
- Posició dels adverbis en -ment dins del sintagma adverbial.
- Modificació del sintagma adverbial (exactament, més o menys, només, justament, precisament...)
- Particularitats dialectals dels adverbis.

Preposició

- Estructura del sintagma preposicional.
- Formes simples i compostes.
- Locucions preposicionals.
- Usos conflictius d'algunes preposicions en l'expressió de l'espai i el temps.

- Funcions de les preposicions i de les locucions preposicionals.
- Canvi i caiguda de preposicions

2. DISCURS

Adequació

- Tipologia textual: adaptació al format requerit.
- Registre en funció del destinatari, propòsit i situació.
- Rellevància del contingut i compliment de la tasca.
- Fórmules i girs propis de la comunicació requerida.

Coherència i cohesió

- Organització de la informació i de les idees: introducció, desenvolupament i conclusió.
- Organització i progressió de la informació.
- Concordança en l'ús dels temps verbals.
- Ús de connectors discursius, d'altres mecanismes d'interconnexió i dels signes de puntuació.
- Manteniment del tema.
- Entonació en el discurs oral.
- Connectors: sumatius (així mateix, a més a més, de la mateixa manera...), contraargumentatius (al contrari, ara bé, tanmateix, no obstant això...), justificatius (a causa de / que, a fi que / de, atés que...).
- Consecutius (de manera que, en / com a conseqüència, la finalitat del qual...).
- Fórmules d'ordenació del text: d'iniciació (el motiu d'aquesta carta..., em dirigisc a vosté...); de seqüenciació temporal (per a començar, en primer lloc, d'altra banda, a continuació, en darrer lloc, i per a acabar); de digressió (per cert, a propòsit de, no oblidem que...); per a reprendre el tema (com deia, així doncs, doncs bé...); de reformulació (dit d'una altra manera, millor dit...); de recapitulació (resumint, en poques paraules, en síntesi, al cap i a la fi...).
- Concordança verbal i nominal.
- Ús dels signes de puntuació.

3. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Distinció entre el lèxic formal i informal.
- Cultismes i neologismes.
- Famílies lèxiques i relacions entre paraules.
- Mots crossa

Significat

- Locucions i frases fetes d'ús habitual.
- Precisió lèxica i genuïtat en el vocabulari habitual.
- Polisèmia i homonímia.
- Interferències lèxiques: barbarismes i falsos amics.
- Reconeixement de recursos del llenguatge: comparació, metàfora i metonímia.
- Sinonímia i antonímia.

Formació de paraules

- Composició: aspectes generals. Tipus de compostos.
- Canvis de categoria gramatical: nominalització.
- Acrònims i sigles.
- Onomatopeies.
- Abreviatures

Derivació de paraules

- Derivació: aspectes generals. Prefixos i sufixos.
- Valor apreciatiu dels sufixos.
- Canvis de categoria gramatical, ortogràfics i d'accentuació.
- Flexió de les paraules derivades.

4. PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Models d'entonació emfàtica: casos generals.
- Ritme, pausa i ordre dels elements del discurs.

- Distinció i articulació dels fonemes vocàlics en diferents posicions. Vocals en contacte: elisions i altres fenòmens de fonètica sintàctica.
- Distinció i articulació dels fonemes consonàntics simples i dels grups consonàntics.
- Processos fonològics: ensordiment (fred, demagog, aljub), sonorització (els autors), assimilació (tanmateix), elisió (una hora), palatalització (al llarg), nasalització (entendre), emmudiment de consonant en posició interior (diners).
- Patrons tonals d'elements lèxics i de l'oració.

Ortografia

- Diftongació i hiat.
- Diftongs decreixents i creixents (pronunciació de les formes verbals en present acabades en -iar, pronunciació de les formes rizotòniques de l'imperfet d'indicatiu).
- Combinacions de fonemes i sons vocàlics. Triftongs.
- Confusió de vocals a/e, o/u; alternança vocàlica en els verbs (llegir/lliges, vulgues/volgueres).
- Sí·l·labes tòniques, sí·l·labes àtones i accentuació gràfica: casos generals. Tonicitat de les paraules amb accent gràfic i sense.
- Accentuació de paraules cultes i de préstecs.
- Dièresi: usos i casos especials.
- Consonants i grups consonàntics: b, v, l, l·l, ll, h, s, ss, c, ç, z, j, g, tj, tg, x, tx, ig.
- Geminació en les grafies mm, nn, dd, l·l, ll i pp (imminent, connexió, additiu, il·lustrar, Bellllloc, capplà); grafies dobles amb sons diferents (suggerió, accedir); geminació en altres contactes consonàntics (bitllet, setmana, cotna); emmudiment i sensibilització de sons consonàntics (amb, camp, dalt, ment; ment, amb elles); emmudiment de la -s en plurals acabats en -x (apèndixs).
- Alteracions ortogràfiques en el substantiu, l'adjectiu i el verb: j/g, g; ç/c, c; c/q, q.
- Variació consonàntica en paraules pseudoderivades: moviment/mòbil.
- Vocalisme i consonantisme dels dialectes: casos generals.
- Apostrofació. Contracció. Usos i casos especials (sigles, diftongs, paraules estrangeres, formes col·loquials, topònims...).

- Ús del guionet en paraules compostes.
- Convencions: majúscules i minúscules.
- Abreviatures, sigles i símbols més usuals.
- Signes de puntuació: punt, coma, punt i coma, dos punts, punts suspensius i parèntesi.

VALENCIÀ - Nivell avançat C1

Els ensenyaments de nivell avançat C1 tenen per objecte capacitar l'alumnat per a actuar amb flexibilitat i precisió, sense esforç aparent i superant fàcilment les mancances lingüístiques mitjançant estratègies de compensació, en tot tipus de situacions en els àmbits personal i públic, per a dur a terme estudis a nivell terciari o participar amb seguretat en seminaris o en projectes d'investigació complexos en l'àmbit acadèmic, o comunicar-se eficaçment en activitats específiques en l'entorn professional.

Per a fer-ho, l'alumnat ha d'adquirir les competències que li permeten utilitzar l'idioma amb una gran facilitat, flexibilitat, eficàcia i precisió per a comprendre, produir, coproduir i processar una gamma àmplia de textos orals i escrits extensos i estructuralment complexos, precisos i detallats, sobre aspectes tant abstractes com concrets de temes de caràcter general o especialitzat, fins i tot fora del camp d'especialització propi, en diverses varietats de la llengua, i amb estructures variades i complexes i un ampli repertori lèxic que incloga expressions especialitzades, idiomàtiques i col·loquials i que permeta apreciar i expressar matisos subtils de significat.

Una vegada adquirides les competències corresponents al nivell avançat C1, l'alumnat ha de ser capaç de:

- Comprendre, independentment del canal i fins i tot en males condicions acústiques, la intenció i el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants en una gamma àmplia de textos orals extensos, precisos i detallats, i en una varietat d'accents, registres i estils, fins i tot quan la velocitat d'articulació siga alta i les relacions conceptuals no estiguen assenyalades explícitament, sempre que en puga confirmar alguns detalls, especialment si no està familiaritzat amb l'accent.
- Produir i coproduir, amb fluïdesa, espontaneïtat i quasi sense esforç, i independentment del canal, una gamma àmplia de textos orals extensos, clars i detallats, conceptualment i estructuralment complexos, en diversos registres, i amb una entonació i accent adequats a l'expressió de matisos de significat,

mostrant domini d'una gamma àmplia de recursos lingüístics, de les estratègies discursives i interaccionals i de compensació que fa imperceptibles les dificultats ocasionals que puga tindre per a expressar el que vol dir, i que li permet adequar amb eficàcia el seu discurs a cada situació comunicativa.

- Comprendre amb tot detall la intenció i el sentit general, la informació important, les idees principals, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds dels autors, tant implícites com explícites, en una gamma àmplia de textos escrits extensos, precisos i detallats, conceptualment i estructuralment complexos, fins i tot sobre temes fora del seu camp d'especialització, identificant-hi les diferències d'estil i registre, sempre que en puga rellegir les seccions difícils.

- Produir i coproduir, independentment del suport, textos escrits extensos i detallats, ben estructurats i ajustats als diversos àmbits d'actuació, sobre temes complexos en aquests àmbits, destacant-ne les idees principals, ampliant amb una certa extensió i defensant els seus punts de vista amb idees complementàries, motius i exemples adequats, i acabant amb una conclusió apropiada, utilitzant per a fer-ho, de manera correcta i consistent, estructures gramaticals i convencions ortogràfiques, de puntuació i de presentació del text complexos, mostrant control de mecanismes complexos de cohesió, i un domini d'un lèxic ampli que li permeta expressar matisos de significat que incloquen la ironia, l'humor i la càrrega afectiva.

- Mitjançar amb eficàcia entre parlants de la llengua meta o de llengües diferents, en situacions tant habituals com més específiques i de més complexitat en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, traslladant amb flexibilitat, correcció i eficàcia tant informació com opinions, implícites o explícites, contingudes en una gamma àmplia de textos orals o escrits extensos, precisos i detallats, conceptualment i estructuralment complexos, identificant-hi i reflectint-hi amb la màxima exactitud possible les diferències d'estil i registre, i utilitzant els recursos lingüístics i les estratègies discursives i de compensació per a minimitzar les dificultats ocasionals que puga tindre.

1. GRAMÀTICA

Oració

- Oracions i estil: ordre lògic de l'oració (subjecte, verb i complements) i facilitat de lectura. Discurs cohesionat o discurs segmentat. Economia del llenguatge.

- Conjuncions. Funcions de connexió intraoracional o interoracional. Dins de les interoracionals, conjuncions de coordinació o de subordinació.

- Conjuncions de coordinació: copulatives, disjuntives, distributives i adversatives. Observacions sobre les conjuncions de coordinació: copulatives (i, ni), disjuntives (o), distributives (apareixen encapçalant tots els elements coordinats: siga blanc o siga negre) i adversatives (diferència entre mentre que i l'adverbi mentre, i entre sinó i si no).
- Conjuncions de subordinació: completives, condicionals, concessives, causals, finals, consecutives, temporals, modals i comparatives. Observacions sobre les conjuncions de subordinació: la no-elisió de la conjunció que (Demaneu als alumnes que entren ordenats), formes condicionals impròpies (*Com no vages, voràs. *D'haver-ho sabut, no estaria ací), quant a les concessives, tot i que s'usa amb l'indicatiu; en les causals, cal evitar la conjunció doncs (no he vingut perquè no he pogut); en les finals, cal utilitzar el perquè en oracions afirmatives (vinc perquè m'ho expliques), i en les comparatives, cal utilitzar com i no quan (com més sucre, més dolç).
- Tipus d'oracions coordinades i subordinades, que es corresponen amb els tipus de conjuncions suara esmentats.

Nom

- Derivació.
- Flexió de gènere i nombre del substantiu. Alternança -e, -o, -u/a (pediatre/a, ateu/a). Substantius abstractes acabats en -or (amargor).
- Comparació amb altres llengües (els afores, el deute).
- Casos especials de flexió de nombre (sofà-softà), plurals invariables (els llapis, els dimarts) i plurals gràfics (les falçs, els apèndixs).
- Noms de doble gènere amb significat diferent (canal, còlera), gènere en noms femenins d'animals (cadenera mascle, cadenera femella).
- Noms de professions.
- Denominacions genèriques de plural (clavegueram, altri, hom).

Pronom

- Pronoms relatius. Remarques sobre l'ús dels pronoms relatius: sense antecedent, que àton, pronom relatiu tònic (de qui / del qual, amb qui / amb la qual, en què / en el qual, a què / a la qual, amb què / amb el qual), relatiu adverbial (on / en què / en la qual, per on / pels quals), relatiu neutre (la qual cosa / cosa que) i relatiu possessiu (els fills dels quals / l'autoritat moral de la qual).

- Pronoms interrogatius i exclamatius. Remarques sobre l'ús dels interrogatius: què, qui, on, com, quan, quant. Adjectiu interrogatiu (Quina cosa fas?; Per quina raó ho has fet?; A quin lloc vas?). Remarques sobre l'ús dels exclamatius. Exclamatiu quin, quina, quins, quines. Exclamatiu quant, quanta, quants, quantes. Exclamatiu que (que bo, que verd). Exclamatiu com (Com juga de bé, la teua filla!).

Remarques: aparició de la conjunció que (Quin fred que fa!), quan s'accentua què (Em va preguntar què volies, que on aneu?), usos de per què, per a què i perquè (Vinc perquè m'expliques per què estàs enfadat).

- Pronoms demostratius. Formes i usos en relació amb l'espai (aquest, aqueix/eixe, aquell).
- Pronoms possessius. Ús i abús dels possessius. Possessius referits a inanimats. Relatiu possessiu.
- Pronoms indefinits (algú i ningú).
- Pronoms personals forts i observacions d'ús: usos de vós, de vosté i de vosaltres, la forma nos (Nos, Jaume I), usos de jo i de mi, usos incorrectes d'ell i ella per a objectes inanimats.
- Pronoms febles. Variants morfològiques segons la posició: proclítics, enclítics, formes reforçades elidides, reduïdes i plenes (em dic Pau, m'agrada molt, convida'm a café, no puc quedar-me). Totes les formes d'un pronom.

Remarques sobre usos acceptats o inadequats dels pronoms. Combinacions de dos o de tres pronoms febles.

Remarques sobre la forma dels pronoms febles en combinació.

Taula de combinacions binàries de pronoms febles. Classificació dels pronoms febles segons la funció. Observacions sobre el subjecte i el complement del nom: Hui no n'ha faltat cap (d'alumne); Carme n'és la presidenta (de l'associació).

Remarques sobre el complement directe: participi concordat, casos en què el pronom ho substitueix un complement directe.

Remarques sobre el complement indirecte: li, els i combinacions. Combinació del complement directe i indirecte: formes li i hi (l'hi compra / li'l compra, la hi compra / li la compra).

Remarques sobre l'atribut.

Remarques sobre el complement de règim verbal. Complement circumstancial. Complement predicatiu. Verbs pronominals.

Remarques sobre els usos pleonàstics dels pronoms febles: en i hi quan són gramaticalment necessaris, usos pleonàstics admesos (duplicació pronominal) i no admesos.

- Precisió en l'ús dels pronoms febles quant a la forma i a la funció (se celebra)

Article

- Ús de l'article davant de l'infinitiu.
- Presència i absència de l'article (parar taula, vindrà dimecres).
- Apostrofació incorrecta davant de i / u àtones.
- Quantificadors. Numerals i quantitius. Diferència entre nombre i número. Nombres romans. Nombres cardinals i ordinals, amb remarques avançades. Partitius: fraccions i decimals. Multiplicatius (quàdruple, sèptuple). Col·lectius (tern/terna, quèrn, centenar). Quantitius variables (molt, tant) i invariables (prou, gens), locucions quantitatives (un muntó de, un cabàs, gota de). Indefinites (un, cadascun). Remarques sobre quantitius (gens, cap i res; qualssevol; tothom; mateix).
- Ús i abús dels possessius. Possessius referits a elements inanimats.
- Inadequació de l'article neutre. Modismes que tenen interferències amb l'article neutre lo. Alternatives a l'ús del *lo (construcció al + més + adverb + possible).

Adjectiu

- Flexió de gènere i nombre. Casos de terminacions amb hiat o diftong creixent (promiscu-promíscua, inic-iniqua). Casos que difereixen del c astellà (verd-verda, rude-ruda, bon dia). Pluralia tantum (les ulleres, els escacs, les postres).
- Remarques i casos difícils (comú-comuna, covard-covarda).
- Col·locació de l'adjectiu respecte del substantiu (home pobre-pobre home, vella amiga-amiga vella).
- Adjectiu qualificatiu.
- Terminacions dels adjectius i adjectius invariables.
- Concordança de l'adjectiu amb el nom.
- Adjectius possessius.
- Demostratius i indefinits.

- Estructures fraseològiques amb quantitatius (tant se val, tant me fa).
- Numerals cardinals, ordinals i partitius.

Verb

- Conjugacions (primera, segona i tercera).
- Verbs regulars i irregulars.
- Variació diatòpica de les desinències (parle, parlo, parl, parli).
- Velarització dels verbs de la segona conjugació (córrega, visca). Velaritzacions incorrectes com la del gerundi i els incoatius (cresquen, visca).
- Tercera conjugació. Incoatius i remarques: verbs incoatius amb models diferents segons la varietat dialectal, quines són les formes estàndard (llegir, llija/llegesca/llegeixi). Canvi de sentit dels verbs acudir i lluir segons el model de conjugació (el sol llui, llueix molt el vestit). Altres remarques com la incorrecció de la inflexió incoativa dels verbs de la segona conjugació acabats en -batre, -córrer, -fondre, -cloure, -metre, -cebre, -rompre.
- Formes no personals: infinitiu, participi i gerundi. Remarques sobre l'infinitiu: confusió col·loquial d'alguns infinitius de la segona conjugació amb formes de la tercera conjugació per interferència amb altres llengües (batre, combatre, córrer, fondre, concloure, rompre). Usos de ser i d'ésser (els éssers vius). Valor imperatiu de l'infinitiu si va precedit de la preposició a (A callar!). Remarques sobre el gerundi: terminacions -ant, -ent, -int; incorrecció de la velarització del gerundi (*correguent, *ploguent); gerundi del verb ser (sent); distinció entre l'adverbi corrents, el gerundi corrent i l'adjectiu corrent; incorrecció del gerundi de posterioritat o de conseqüència (va caure de la bicicleta i es va trencar un braç); incorrecció del gerundi equivalent a una proposició específica de relatiu, i l'ús administratiu (va intervindre el director i va cloure la sessió). Remarques sobre l'ús del participi: terminacions -at, ut, -it amb les flexions -da, -ts, -des. Participis irregulars de les terminacions -t, -s, -st, -ert (remés, remesa, remesos, remeses); participis dobles -it / -ert (oferit, ofert). Verbs amb dues formes admissibles de participi (rist, rigut), que en alguns casos tenen significats diferents (cuit, cogut). Participi de ser (estat i sigut).
- Imperatiu. Formació (segona persona del singular i del plural amb l'indicatiu o amb el subjuntiu). Formes negatives de l'imperatiu, formades amb el subjuntiu. Absència de valor d'imperatiu de l'infinitiu excepte precedit per a. Imperatius irregulars (pugues, sàpies, veges, vulgues, fes, dus, dis, digues, tingues, tin, està-te, estem-nos, esteu-vos; però estigues, estiguem, estigueu).
- Usos de ser i estar.

- Perífrasis verbals: obligació (haver de + infinitiu, caldre que + subjuntiu), probabilitat (deure + infinitiu) i imminència (estar a punt de + infinitiu).

- Correlació dels temps verbals (si hagueres vingut, hauries estat molt a gust).

Adverbi

- Definició de la categoria adverbial.

- Adverbis de manera, de lloc, de temps, de quantitat, d'afirmació, de negació i de dubte.

- Adverbis acabats en -ment.

- Ús de dos adverbis o més acabats en -ment (caminava tranquil·lament i lentament; caminava tranquil·lament i lenta).

- Usos de bé, malament, ben i mal (ho has fet malament; això està ben fet)

- Preferència d'ús de les formes adverbials genuïnes (a poc a poc, com a màxim, a tot estirar).

- Distinció d'amunt i avall, dalt i baix; dins, fora, endins, enfora.

- Coneixement de les formes temporals genuïnes adés, l'endemà, despús-ahir o abans-d'ahir.

- Usos genuïns de res, cap, gens, mai, ningú, enlloc, tampoc per a contextos interrogatius, condicionals (has fet res?, n'has comprat cap?) o negatius (no he fet res, no n'he comprat cap). Doble negació (què t'ha passat? No res, tampoc no ho sé).

- Conjugació en indicatiu dels adverbis de dubte (potser vindrà tard, tal vegada no ho entén, tal volta caldrà explicar-li-ho).

Preposició

- Definició morfològica, sintàctica i semàntica de la categoria.

- Complementos possibles d'una preposició: nom o sintagma nominal, pronom, oració d'infinitiu, oració finita (no sé per què ho dius), adverbi, adjectiu o sintagma adjectival.

- Preposicions àtones: a, de, en, amb, per. Preposicions compostes des de, per a, fins a, cap a, com a. Preposició amb en contextos formals.

- Significat més concret de les preposicions tòniques.

- Locucions preposicionals (a través de, en contra de, a causa de) i preposicions habilitades (via telemàtica, dins l'armari).

- Usos i funcions de les preposicions àtones. Preposicions a i en. Preposició amb. Preposició de. Usos de per i per a. Canvi i caiguda de les preposicions àtones. Coordinació de preposicions (ho farem amb ells o sense ells).
- Usos i funcions de les preposicions compostes. Preposició cap a. Preposicions des de i fins a. Preposició com a.
- Ús de les preposicions amb els indefinits: preposició partitiva de (res de nou).
- Usos i funcions d'altres preposicions: barata, contra, entre, sense, segons, sobre i sota, vora, ultra; vers, envers i devers.
- Locucions prepositives: a causa de, a força de, a còpia de, en compte de, enmig de.

2. DISCURS

- Propietats textuais. Elaboració de textos adequats al context mitjançant l'aplicació de certs mecanismes complexos de cohesió i d'adequació textual (pressuposicions, sobreentesos, inferències o cert grau de matís irònic).
- Procés d'escriptura: planificació, elaboració i revisió.

Adequació

- Registres i àmbits d'ús.
- Seqüències textuais, tipologies textuais i gèneres o motles textuais.
- Elements paratextuals.
- Convencions tipogràfiques (escriptura a mà i amb l'ordinador), majúscules i minúscules (funció demarcativa o distintiva), abreviatures, sigles i símbols.
- Entonació i comunicació no verbal.
- Registres i varietats lingüístiques: històrica, geogràfica, social i funcional.

Coherència i cohesió

- Parts del text (introducció, desenvolupament i conclusió).
- Paràgraf: estructura, característiques d'un paràgraf ben construït, tipus de paràgraf (problema-solució, causa-conseqüència, enumeració, etc.).
- Usos lèxics figurats: comparació, analogia, metàfora, metonímia, sinècdoc.
- Connectors. Funció de connexió. Denominació de connector d'acord amb tres nivells: connexió oracional, organització textual i marcació pragmàtica.

- Categories lèxiques dels connectors: conjuncions (elements prototípics), connectors parentètics, interjeccions, connectors lèxics i altres (connectors gràfics o paralingüístics).
- Quatre significats bàsics de la connexió: addició, disjunció, contrast (adversatives i concessives) i conseqüència (finalitat, causalitat, condicionalitat).
- Domini d'un ventall ric de connectors de tots els tipus i dels tres nivells.
- Remarques principals sobre alguns connectors. Connectors de causa i conseqüència (ús genuí de doncs, connectors incorrectes: *degut a, *com...). Connectors de contrast: adversatiu i concessiu (usos genuïns de però, calcs del castellà com ara *per molt que, ús apropiat d'altrament). Connectors comparatius i condicionals (posat que, mentre que, sempre que) i altres casos proclius a la interferència (a poc a poc, quant a, al cap i a la fi).
- Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència i de sentit. Progressió temàtica. Isotopies.
- Signes de puntuació. Regles d'ús de tots els signes.

3. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Lèxic, terminologia i neologia propis de les situacions comunicatives i dels continguts temàtics del nivell.
- Expressions idiomàtiques i enunciats fraseològics d'ús freqüent: frases fetes, locucions i refranys.
- Variació lèxica i precisió en l'ús del vocabulari. Selecció, distinció i ús adequat d'acord amb el context comunicatiu del lèxic normatiu, formes genuïnes, dialectalismes, vulgarismes, barbarismes, neologismes i manlleus.

Significat

- Sinonímia.
- Antonímia.
- Hiponímia.
- Hiperonímia, cohiperonímia.
- Polisèmia.
- Lèxic i registre. Terminologia d'especialitat (cultismes), vocabulari estàndard, col·loquialismes i vulgarismes.

- Significat i discurs: isotopies, metàfora, ironia i modalització.

Formació de paraules

- Composició.
- Habilitació.
- Neologismes: barbarismes i manlleus. Distinció entre barbarismes, manlleus, neologismes i vulgarismes.
- Locucions i frases fetes.
- Mots patrimonials i cultes.
- Derivació.

Derivació de paraules

- Mecanismes de formació de lèxic: derivació (lema + afix), composició (lexema + lexema), habilitació (lexema) i altres (neologismes, cultismes i manlleus).
- Derivació: prefixos, infixos i sufixos.
- Prefixos: prefix + lexema. Els que no modifiquen el significat (arredonar) i els que el modifiquen substancialment (asexual).
- Suffixos: lema + sufix. Procediment de creació de derivats com ara el femení (francesa), el plural (despatxos), noms (ferrer), adjectius (ferrós), verbs (homogeneïtzar), adverbis (ràpidament), diminutius (polsim) o augmentatius (peuot).
- Infixos: lema + infix + sufix. Afegiment d'un matís diferent (ferrer, ferreria, ferreter, ferreteria).
- Parasíntesi: prefix + lexema + sufix / prefix + lexema + infix + sufix. Creació de verbs i, a partir d'això, creació d'adjectius, substantius o adverbis (anivellar, anivellat, anivellament).

4. PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Síl·laba, diftong, hiat.
- Pronunciació estàndard de vocals i consonants.
- Fenòmens de contacte vocàlic i consonàntic. Ensordiment (pedagog, verd, tub), sonoritzacions (els homes), assimilacions (setmana), palatalitzacions (el lleó).
- Alternança vocàlica en els verbs (culla/collira).

- Emmudiment de consonant en posició interior (prendre, diners, arbre).
- Vocalisme tònic i àton (pronom ho).
- Accent obert o tancat de la e / o i usos excepcionals més comuns (església, fórmula, Dénia, però, València).
- Pronunciació que evite assimilacions, dissimilacions i metàtesis no recomanables en registres formals (ganivet, quaranta, ametla, cridar).
- Casos de relaxació fonètica impropis dels àmbits formals (olorar, nervi, deixar).
- Supressió o addició impròpies de l'àmbit formal (paciència, vesprada, anàvem, premi).
- Paraules que col·loquialment es pronuncien canviant una vocal (obrir, queixal, escoltar).
- Modificacions de les consonants impròpies de l'estàndard (distingir, projecte, literatura, qualsevol).
- Consonantisme: sibilants.
- Consonantisme: ròtiques i laterals.
- Oclusives (no-distinció en la pronunciació de l'oclusiva bilabial sonora i la fricativa labiodental sonora).
- Prepalatals (fricatives/africades, sordes/sonores).
- Pronunciació que evite la iodització de la palatal lateral.

Ortografia

- Accentuació i dièresi. Accent obert i tancat. Accent diacrític. Accentuació dels mots compostos i derivats (politicoeconòmic, pèl-roig). Accent en cultismes (en paraules provinents del llatí) i en manlleus (adaptats o no adaptats). Domini de les regles d'ús i estalvi de la dièresi. Accentuació coherent de la e (francès-francès, conèixerconèixer).
- Apostrofació i contracció. Normes i remarques de l'apostrofació (la una, la esse, la ira, l'11). Regles avançades com els casos dels parònims (banyat-banya't) i les contraccions entre l'article i a, de, per i ca.
- Pseudoderivats (món-mundial, home-humà, corba-curvilini).
- Consonantisme: alveolars. Regles ortogràfiques avançades: -issar, -isar, -itzar (aferrissar-se, matisar, protagonitzar), usos de -tz- (Natzaret), usos excepcionals de la z (trapezi), paraules amb vocal + si (anàlisi, oasi). Flexió de les paraules

acabades amb -s (pis-pisos), terminacions -gressió, -pressió, -missió; compostos derivats amb s/ss (aerosol, pressentir, assenyalar). Distinció d'homòfons (cent-sent) i de parònims (casa-caça; cinc-zinc).

- Consonantisme: laterals i nasals. Regles avançades d'ortografia. Geminació l·l en paraules començades per al-, col- gal-, il-, mil-, sil- + l (il·legal, síl·laba) i en les acabades en -el·la, -il·la (tessel·la, til·la). Derivació amb l·l de paraules amb l o ll (metà·lic). Usos diferents d'altres llengües (simfonia, Alemanya), escriptura dels grups -mpt-, -mpc-, -mt-, -nt-, -mn- (assumpte, exempció, compte, comte, conte). Homòfons i parònims de les nasals (també / tan bé).
- Consonantisme: ròtiques i la h. Cultismes (derogar). Regles generals de la grafia h: usos diferenciats (coet, orxata, harmonia). Cultismes (hèlix, hemorràgia)
- Cultismes amb l inicial o amb l·l (lingüista, cèl·lula).
- Oclusives. En posició final de síl·laba (apte, sobte) i en posició final de paraula (mag, zig-zag). Absència de la vocal de suport en les oclusives a final de paraula (immund). Terminacions com ara -etud, -itud, -leg i les altres excepcions a la regla general. Homòfons i parònims diversos amb oclusives (cub-cup, quan-quant, tantant).
- Regles avançades de la grafia b/v usos contrastius amb altres llengües (arribar, rebentar, gravar) i usos excepcionals (tramvia, circumval·lació). Homòfons i parònims (abans-avanç, abís-avís).
- Prepalatals (fricatives/africades, sordes/sonores).
- Palatals. Regles d'ortografia avançades. Escriptura dels verbs amb -tjar i -jar (viatjar, manejar). Ortografia excepcional de j + e (injecció, jeroglífic). Diversos valors de la grafia x, com els casos en què no són palatals (taxa, examen) i l'ortografia de la x a l'inici de paraules (Xàtiva, xilòfon); casos confusos de grafies palatals oclusives (distingir, burgés).
- Ortografia vocàlica contrastiva amb altres llengües (avorrir-se, afaitar, metre, línia)
- Separació de paraules per síl·labes tenint en compte les geminacions (innocent, cot-na), els dígrafs i els elements d'un compost (ben-estar).
- Usos del guionet. Guionet i absència de guionet en paraules compostes.
- Modificacions de la forma del pronom feble segons la posició (porta'ls, portar-los, els porta).

VALENCIÀ - Nivell avançat C2

Els ensenyaments de nivell avançat C2 tenen per objecte capacitar l'alumnat per a comunicar-se sense cap dificultat, i amb un grau de qualitat com la que es pot observar en un parlant culte, en situacions d'una complexitat alta en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, entre altres cursar estudis al nivell més alt, inclosos programes de postgrau i doctorat, o participar activament i amb desimboltura en la vida acadèmica (tutories, seminaris, conferències internacionals); liderar equips interdisciplinaris en projectes complexos i exigents o negociar i persuadir amb eficàcia en àmbits d'alta direcció en entorns professionals internacionals.

Per a fer-ho, l'alumnat ha d'adquirir les competències que li permeten utilitzar l'idioma amb una naturalitat total per a participar en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, que requerisquen comprendre, produir, coproduir i processar una gamma àmplia de textos orals i escrits extensos i complexos, que versen sobre temes tant abstractes com concrets de caràcter general i especialitzat, tant fora com dins del camp d'especialització propi, en una gran varietat d'accents, registres i estils, i amb un ric repertori lèxic i estructural que incloga expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals i especialitzades i permeta apreciar i expressar matisos subtils de significat.

Una vegada adquirides les competències corresponents al nivell avançat C2, l'alumnat ha de ser capaç de:

- Comprendre amb una facilitat total, sempre que dispose d'un cert temps per a habuitar-se a l'accent, pràcticament qualsevol interlocutor i qualsevol text oral, produït en viu o retransmés, independentment del canal i fins i tot en ambients amb soroll, reconeixent-hi significats implícits i apreciand-hi diferències subtils d'estil, fins i tot quan el text s'articule a una velocitat ràpida, presente trets estructurals, lèxics o de pronunciació idiosincràtics (p. e., estructures no lineals o formats poc usuals, col·loquialismes, regionalismes, argot o terminologia desconeguda, ironia o sarcasme), i/o veure's sobre temes fins i tot aliens a la seua experiència, interès o camp acadèmic o professional o d'especialització.
- Produir i coproduir, amb naturalitat, comoditat, desimboltura i fluïdesa, textos orals extensos, detallats, correctes formalment, i sovint destacables, per a comunicar-se en qualsevol tipus de situació de la vida personal, social, professional i acadèmica, adaptant amb una eficàcia total l'estil i el registre als diferents contextos d'ús, sense cometre errors excepte algun lapsus linguae ocasional, i mostrant una gran flexibilitat en l'ús d'un repertori ric d'expressions, accents i patrons d'entonació que li permeten transmetre amb precisió matisos subtils de significat.

- Comprendre en profunditat, apreciar i interpretar de manera crítica, amb l'ús esporàdic del diccionari, una gamma àmplia de textos extensos i complexos, tant literaris com tècnics o d'una altra índole, contemporanis o no, en els quals s'utilitzen un llenguatge especialitzat, jocs de paraules, una gran quantitat d'argot, col·loquialismes, expressions idiomàtiques, regionalismes o altres trets idiosincràtics, i que puguen contindre judicis de valor velats o en els quals una gran part del missatge s'expressa d'una manera indirecta i ambigua, apreciament distincions subtils d'estil i significat, tant implícit com explícit.
- Produir i coproduir, independentment del suport, i fins i tot a velocitat ràpida en temps real, textos escrits de qualitat, exempts d'errors a excepció d'alguna relliscada de caràcter tipogràfic, sobre temes complexos i fins i tot de tipus tècnic, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica que ajude el lector a identificar i retindre les idees i els aspectes més significatius, i en els quals transmet amb precisió matisos subtils de significat, inclosos els usos al·lusius de l'idioma.
- Mitjançar entre parlants de la llengua meta o de llengües diferents per a traslladar pràcticament qualsevol classe de text oral o escrit, reconeixent-hi significats implícits i apreciament diferències d'estil, fins i tot quan el text s'articula a una velocitat molt alta o presente trets estructurals, lèxics o de pronunciació o d'escriptura idiosincràtics (p. e., regionalismes, llenguatge literari o lèxic especialitzat), tot això sense dificultat, adaptant amb una eficàcia total l'estil i registre als diversos contextos d'ús i mostrant una riquesa d'expressió i un accent i entonació que permeten transmetre amb precisió matisos subtils de significat.

1. GRAMÀTICA

Oració

- Oració com a unitat màxima de la sintaxi.
- Modalitat oracional. Oracions declaratives, interrogatives, imperatives o exhortatives i desideratives.
- Ordre dels constituents oracionals segons l'estructura informativa de l'oració: la dislocació, l'elisió del subjecte i d'altres elements oracionals i la pronominalització dels complements.
- Oracions coordinades: copulatives, disjuntives, distributives, continuatives, explicatives, adversatives.
- Oracions complexes:

- Subordinades substantives: d'infinitiu, de relatiu, interrogatives indirectes, introduïdes per la conjunció que. Subordinades substantives segons la funció sintàctica: subjecte, complement directe, complement indirecte, atribut, complement de règim, complement del nom, complement de l'adjectiu.
- Subordinades adjectives: de participi, de relatiu. Subordinades adjectives de relatiu (explicatives i especificatives), formes i funcions: antecedents del relatiu, funció sintàctica del relatiu en la proposició inserida (subjecte, complement directe, complement indirecte, complement circumstancial, complement de règim verbal), puntuació.
- Subordinades adverbials de temps, de lloc i de mode. Oracions comparatives d'igualtat, de superioritat, d'inferioritat i de proporcionalitat (com més sucre, més dolç). Subordinades adverbials d'infinitiu, gerundi o participi. Oracions causatives o d'implicació lògica: causals, consecutives, concessives, finals, condicionals. Oracions subordinades adverbials de relatiu.
- Oracions juxtaposades: adversatives, distributives.
- Concordances. Subjecte/verb (d'acord amb el tipus de subjecte). Verb de l'oració principal / verb de l'oració subordinada en les oracions complexes o compostes.
- Formes i usos de les conjuncions de coordinació i de subordinació. Supressió inapropiada de la conjunció que en alguns contextos (Us preguem que desconnecteu els mòbils. Això sí que és de veres). Ús inapropiat de conforme i segons com a conjuncions (*Conforme ve, no esperes res bo. Entraran *segons arriben). Usos de la conjunció temporal mentres/mentre, la locució conjuntiva mentres que / mentre que i l'adverbi mentrestant. Usos i col·locacions de la conjunció però. Usos propis de conjuncions i locucions conjuntives (posat que, doncs, amb que, tal com, sempre que...). Conjuncions arcaiques o literàries (àdhuc, car, jatsia, nogensmenys, puix, puix que...).

Nom

- Noms substantius. Sintagma (o grup) nominal.
- Tipus de substantius: nom propi (topònims i antropònims) i nom comú (concret o abstracte, comptable o no comptable, individual o col·lectiu).
- Modificadors del nom: especificadors (determinants i quantificadors nominals) i complements especificatius i explicatius (adjectiu, sintagma preposicional, oració de relatiu, nom propi, sintagma nominal).

- Funcions oracionals dels sintagmes nominals: subjecte, complement directe, complement indirecte, atribut, complement de règim, complement predicatiu, circumstancial.
- Gènere del substantiu. Substantius de doble gènere amb el mateix significat (el mar / la mar, el teulat / la teulada) i amb significat diferent: amb flexió de gènere (gerro / gerra, crit / crida) i invariables (el fi / la fi). Formes vacil·lants (una olor, el dot). Marca de gènere en les professions (fuster / fustera, sergent / sergenta).
- Nombre del substantiu. Nombre en paraules compostes (vagons llit, maldecaps, guàrdies civils). Plural amb -s en paraules acabades en vocal tònica (juís, mamàs, les pes, els fas, els pagarés). Plural en monosíl·labs o paraules planes acabades en -x (índexs, boxs). Substantius defectius (els antípodes, la plebs). Substantius lexicalitzats (anar a palpès, estar a fosques). Flexió de nombre en els noms propis: llinatges, cognoms, malnoms, renoms... (uns einsteins, els Cagatatxes, els Borbons, els Borja, els Pitarch). Plural en els préstecs adaptats i no adaptats (espaguetis, whiskys). Nombre com a marca semàntica (l'antiguitat romana / vendre antiguitats, una colònia estrangera / anar de colònies).

Pronom

- Pronoms personals forts o tòpics. Formes i ús. Distinció entre jo i mi. Formes de cortesia (tu / vosté / vós). Plural de modèstia (nosaltres per jo) i la forma arcaica de plural majestàtic nos. Pronoms reflexius amb el reforç mateix (jo mateix, amb mi mateix, ells mateixos, si / ella mateixa). Restriccions d'ús dels pronoms personals forts (substitució per pronoms febles o supressió). Pronoms de tercera persona referits a coses.
- Pronoms personals febles o àtons. Formes i ús. Variació morfològica i posició.
- Pronominalització de l'atribut dels verbs ser, estar, paréixer i semblar.
- Formes plenes en modismes i frases fetes (tant me fa, tant se val...).
- Usos dels pronoms en i hi en complements de locucions preposicionals (damunt de, en contra de, al costat de...).
- Lexicalització dels pronoms en i hi, sense valor sintàctic, en alguns verbs (anar-se'n, haver-hi, eixir-se'n)
- Usos del pronom en en funció de complement predicatiu amb alguns verbs (dir-se, fer-se, elegir, nomenar, designar).
- Ús de li o hi en els datius inanimats.

- Canvi de funció, de complement directe a complement indirecte, en oracions amb un verb factitiu quan apareix un complement directe explícit (Son pare hui l'ha fet estudiar. Son pare hui li ha fet estudiar la lliçó.)
- Variació diatòpica. Variació lingüística i adequació al context en l'ús dels pronoms febles.
- Combinacions ternàries. Combinacions impossibles de pronoms febles (en+ho, hi+ho, en+en, hi+hi) i combinacions estranyes o poc freqüents (la'n, l'en, combinacions de quatre pronoms febles).
- Dislocacions. Usos pleonàstics propis i no recomanables.
- Pronoms relatius. Usos especials. Relatiu locatiu amb valor metafòric (He llegit un relat en què / en el qual apareixes tu com a protagonista.). Supressió d'usos pleonàstics dels pronoms febles en oracions de relatiu. Construcció de relatiu precedit de verb (introduït el qual...). Frases relatives datives i partitives amb duplicació pronominal (És una persona a qui no se li pot dir res.). Ús de que o qui en oracions relatives sense antecedent explícit quan fan referència a una persona. Ús del relatiu darrere de preposicions tòniques o compostes.
- Pronoms interrogatius reforçats per un substantiu interjectiu (Què dimonis fas? Què collons vol?).
- Pronoms indefinits cultes (hom, altri, quelcom, qualssevol, qualssevulla...).

Article i determinants

- Article definit. Ús de l'article davant dels topònims estrangers (l'Índia, Los Angeles, la Meca). Ús de l'article en enumeracions de substantius que presenten una estreta relació semàntica (El professorat, alumnat i PAS es van reconciliar). Valor emfàtic i valor substantivador. Presència o absència de l'article en expressions temporals, topònims, proverbis i expressions lexicalitzades (donar l'abast, anar a escola, jugar a cartes, alçar el cap...).
- Article personal. Usos generals i lexicalitzats (el rei en Jaume, la Torre d'en Doménec).
- Article neutre amb valor abstracte o amb funció intensiva. Formes normatives.
- Demonstratiu. Variants geogràfiques: la doble gradació i la triple gradació. Demonstratiu amb valor despectiu en posició postnominal (El xiquet aquest és insuportable.). Usos abusius dels demostratius (No tinc cotxe i *aquest és imprescindible).
- Altres determinants anafòrics (l'esmentat, el dit, el mencionat...).

- Possessius. Formes tòniques, ús de llur i llurs. Formes àtones, davant de noms de relacions de parentiu i les paraules casa i vida, formes de tractament amb sa o ses (Sa Santedat, Ses Majestats), expressions lexicalitzades (cada terra fa sa guerra).
- Expressions lexicalitzades amb possessiu posposat (a càrrec seu, de part vostra, a gust meu...). Expressió de la pertinença: ús del pronom en i dels pronoms datius amb valor possessiu (...en coneixia l'origen; li feia mal l'esquena...).
- Quantificadors. Numerals: lectura de fraccions (dos setens), numerals col·lectius (quarantena, grossa, lustre, quèrn...), prefixos cultes (hemi-, semi-, mono-, tetra-...), formes compostes (bimestral, bimensual, quinquenni...).
- Quantitatius. Usos i funcions. Formes tradicionals (manco, quinzet) i formes d'especial dificultat (cada, tal).
- Indefinits cultes mant, qualque, sengles... Distribució de: altre, un altre, l'altre, d'altre. Les formes n'hi ha que i hi ha qui com a plurals d'algú.

Adjectiu

- Classes d'adjectius: qualificatius (persona admirable), de relació (cavitat bucal), adverbials (visita circumstantial). Formes i funcions. Complement del nom.
- Posició de l'adjectiu: preferentment posposat al substantiu (exercici següent). Valor emfàtic o afectiu de l'anteposició (un greu problema). Col·locacions: adjectius anteposats amb valor semàntic propi (plena ocupació, mal gust). Restriccions en l'anteposició de l'adjectiu.
- Concordança de l'adjectiu quan afecta més d'un substantiu de gènere i nombre diferent, en posició anteposada (bona anàlisi i criteri) o posposada (anàlisi i criteri bons); diversos adjectius que afecten un nom (El treballador conjuga les habilitats manual, mecànica i intel·lectual). Gènere i nombre d'adjectius determinats per substantius o provinents de substantius (blau cel, carabassa)
- Graus de l'adjectiu. Formes cultes (ulterior, paupèrrim, antiquíssim). Expressió del superlatiu amb afixos: arxi- (arximilionari), re- (regraciós), -èrrim (ubèrrim).
- Adjectius variables i invariables. Casos que plantegen dificultat (prudent, comú/na, agrest/a, entusiasta).

Verb

- Temps i aspecte, mode. Ús de l'indicatiu i el subjuntiu. Formes no personals. Verbs irregulars: irregularitats ortogràfiques, fonològiques i morfològiques. Perífrasis modals (d'obligació, de probabilitat, d'aproximació, de capacitat o autorització) i perífrasis aspectuals (d'imminència, de durada, de continuïtat).

Formes i funcions dels complements verbals: complement directe, complement indirecte, complement de règim, complement circumstancial. Predicat no verbal. Usos dels verbs ser i estar: Usos atributius i usos locatius.

- Concordança verbal en oracions compostes o complexes (condicionals: present d'indicatiu – futur; imperfet de subjuntiu – condicional; plusquamperfet de subjuntiu – condicional perfet).
- Ús del mode indicatiu amb alguns adverbis de dubte (potser vindrà).
- Verbs reflexius (rentar-se). Verbs pronominals: verbs que es conjuguen amb el pronom hi (veure-hi, sentir-hi, haver-hi) i expressions del tipus no s'hi val; verbs que es conjuguen amb el pronom es (adir-se, adonar-se, desdejunar-se, penedir-se...); verbs que es conjuguen amb dos pronoms (anar-se'n, eixir-se'n, tornar-se'n). Diferències semàntiques dels verbs pronominals i no pronominals (anar-se'n / anar, seure / asseure's). Verbs no pronominals (callar, caure).
- Verbs defectius (verbs meteorològics, caldre, dar, haver-hi).
- Verbs amb complement de règim. Coordinació de verbs amb diferents complements de règim (*S'ha enamorat i es casarà amb Laia / S'ha enamorat de Laia i s'hi casarà.)
- Formes no personals. Usos i restriccions.
- Infinitiu, usos inadequats: recapitulació (*Finalment, dir que...), imperatiu (*no córrer); ús de l'article quan expressa una acció (*no li agrada el matinar), formació errònia d'infinitius per derivació (*atemoritzar per atemorir, *insertar per inserir, *reflexar per reflectir).
- Gerundi, usos inadequats: especificatiu (*Han publicat un decret nomenant-lo director general.), copulatiu (*Va caure topant la cara contra el rastell.), formes velaritzades del gerundi (*caiguent, *visquent, *ploguent).
- Participi. Formes de participi de present en contrast amb el gerundi (dorment / dormint, ixent / eixint, examinand / examinant). Participis amb formes diferents per a significats diferents (coure: cuit / cogut). Dobles formes en alguns participis de la tercera conjugació (oferit / ofert, reblit / reblert).
- Variació diatòpica. Morfologia verbal d'acord amb les conjugacions i les variants geogràfiques estàndard (traure / treure, nàixer / néixer, siga / sigui, haguessen / haguessin, patix / pateix) i amb l'ús (alçar-se / llevar-se, llavar / rentar, anar / vindre).

- Variació diafàsica. Morfologia verbal d'acord amb les conjugacions i els nivells de formalitat del context comunicatiu (servixes / serveixes, servisca / servesca, sigut / estat, cullga / culla).

Adverbi

- Adverbi. Definició, formes i funcions. Locucions adverbials.
- Classes d'adverbis. Classes formals: adverbis en -ment (ràpidament, fàcilment); adverbis adjectivals o adverbis curts clar (parlar clar), alt (volar alt), prim (filar prim), brut (jugar brut); adverbis quantitativs molt (menjar molt), poc (ser poc hàbil); adverbis demostratius ací, allí, allà; adverbis preposicionals dins, damunt, després; adverbis amb funcions diverses així, ahir, encara, ja, prompte, enjorn; locucions adverbials a la babalà, de bestreta. Classes funcionals: adverbis de predicat (de manera: Anem bé; de lloc: Ves dalt; de temps: Ara aniré; de quantitat: No parla gens.); adverbis oracionals (modals: Probablement ho sabran; afirmació: Sí que vaig anar; negació: No m'ho havien dit.); adverbis textuals (Primerament els vaig explicar la teoria de la conspiració).
- Limitacions en el text de l'ús dels adverbis en -ment i alternança amb locucions adverbials (de sobte / sobtadament, debades / de franc / gratuïtament). Adverbis i locucions adverbials morfològicament pròximes a alguns adverbis en -ment i semànticament diferents (bo / bonament, en resum / resumidament). Restriccions en adjectius que no poden formar adverbis en -ment (adjectius de colors, gentilicis...). Llibertat en la formació de nous adverbis en -ment (fusterianament, dalinianament...). Funció adverbial de negació de les expressions en ma vida, en ta vida, en sa vida.
- Construccions superlatives al màxim de, al mínim de, al millor que, al més prompte / aviat possible...
- Negació i elements gramaticals de la negació. Ús de l'adverbi expletiu no: en oracions comparatives (Parla més que no calla); amb verbs de temor en mode subjuntiu (Temia que la pluja no fera mal a la collita). En oracions temporals introduïdes per abans que, fins que i abans (Canvia't abans que els teus cosins no vinguen. No vindrà fins que no acabe. Canvia't abans no vinguen els teus cosins). En oracions amb ningú, res, gens, cap, enlloc, mai, tampoc, en ma vida, ni un, ni l'un ni l'altre anteposats al verb (Ningú no ha vingut. Res no diu...). Addició de l'adverbi no en respostes curtes amb ningú, res, gens, cap, mai, (no ningú / ningú, no res / res, no gens / gens, no cap / cap, no mai / mai). Partícula pas, usos literaris més generals.
- Usos concrets de determinats adverbis o locucions adverbials: corrents (Va arribar corrents amb tren), inclusivament i exclusivament (La matrícula serà de

l'1 al 15 de febrer inclusivament), amb escriu (Va superar la prova amb escriu), escaig (Vaig haver de pagar mil euros i escaig), enlloc (L'has vist enlloc?), força (L'examen era força complicat), dempeus (Quan va arribar l'autoritat tots es van posar dempeus), (a) tothora (Tothora és al bar), enjorn o d'hora (Arribarà enjorn / d'hora) l'endemà (Se'n va anar el dia 15 i va arribar l'endemà mateix), pel cap alt (D'això, en deuen haver passat 10 anys pel cap alt), suara (fa poc), tostemps (sempre), ultra mesura (en un grau excessiu). Locució de + lloc + estant (de casa estant, de Borriana estant).

- Lexicalització de locucions adverbials: a les hores / aleshores, ahora / a l'hora, en l'aire / enlaire, pot ser / potser, sobre tot / sobretot, en lloc / enlloc...

Preposició

- Preposicions i sintagmes preposicionals. Classificació, usos i funcions. Preposicions àtones i tòniques. Preposicions simples i compostes. Locucions preposicionals i preposicions habilitades.
- Ús d'expressions amb la preposició de (por de, esment de, diferent de, olor de, pudor de, sabor de, gust de, camisa de ratlles...).
- Ús genuí de les preposicions en la fraseologia (passar en net, posar en relleu, amb molta honra...).
- Usos de la preposició a (o de) davant de complement directe en contextos lexicalitzats (He sentit a dir. Mira d'arribar prompte. La meua idea era de fer-ho d'una altra manera). Usos de la preposició a en la construcció indefinit + a + infinitiu (No tenia res a dir. No trobava cap idea a desenvolupar).
- Contextos amb coincidència de dues preposicions àtones. Contraccions (*En comptes d'a l'alumnat, dis-ho al professorat / En comptes de dir-ho a l'alumnat, dis-ho al professorat). Coordinació de sintagmes preposicionals amb preposicions diferents (*Confia i desconfia d'ells. Confia en ells i en desconfia), sense preposicions (*Vol i pot fer-ho / Vol fer-ho i ho pot fer), amb el nucli dels sintagmes comú (*La democràcia és el govern de i per a les persones / La democràcia és el govern de les persones i per a les persones).
- Preposicions i locucions prepositives arcaiques o literàries (devers, envers, vers, ultra, via, a despit de, per mor de...).
- Normes de redacció i estil habituals en l'ús de les preposicions. Datació de documents (Pedreguer, 20 de juny de 2018).

2. DISCURS

- Producció d'un discurs coherent, cohesionat i adequat a la situació comunicativa. Utilització de manera apropiada d'estructures organitzatives variades, una àmplia sèrie de connectors i altres mecanismes de cohesió.

Adequació

- Relació del text amb la situació comunicativa.
- El text s'ha d'ajustar amb garantia a la finalitat o funció comunicativa, a la tipologia textual i al gènere textual (format, parts del text i elements paratextuals). El missatge i la manera de comunicar-lo ha de respondre a la situació, al canal (oral o escrit), als interlocutors i a la relació social entre aquests, i ha d'utilitzar la varietat diafàsica i la correcció lingüística pròpia de la situació comunicativa. S'han de respectar les normes socials i de cortesia i fer un bon ús dels elements paratextuals i de les normes tipogràfiques. En els textos orals cal fer un ús correcte de l'entonació i de la comunicació no verbal.
- Domini de les varietats de la llengua: diatòpica (geogràfica), diacrònica (històrica), diastràtica (social) i diafàsica (varietats funcionals o registres). L'estàndard: models i ús coherent.

Coherència i cohesió

- El text com a unitat global de significat. Pertinència del contingut. Selecció de contingut rellevant. Estructuració del contingut. Ordenació lògica de les idees. Selecció de les estructures morfosintàctiques i del lèxic adequats. Equilibri entre simplificació i comprensió del text: mesura, coherència i pertinència.
- El discurs ha de ser clar i ha d'estar ben estructurat. Els paràgrafs han d'estar ben elaborats, tot tenint en compte el contingut i l'estructura del paràgraf i del text.
- El text ha d'acomplir les regles de la coherència: no-contradició, progressió, repetició i relació. També ha de tindre en compte les diferents classes de coherència: coherència en l'enunciat, coherència entre enunciats i coherència global.
- Construcció i interpretació del discurs. Organització interna del text. Introducció, desenvolupament i conclusió de la unitat textual. Relacions sintàctiques i semàntiques (fenòmens gramaticals i lèxics) que connecten els enunciats d'un text entre si.
- Procediments de manteniment del referent i del fil discursiu: proformes i recursos lexicosemàntics (qualificacions valoratives, atributs basats en el context extralingüístic o coneixement enciclopèdic, metàfores, comparacions, analogies, metonímies, sinècdokes).

- Connexió. Formes i funcions. Categories lèxiques dels connectors. Connectors oracionals, connectors textuais i marcadors discursius. Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència i de sentit. Progressió temàtica. Isotopies.
- Expressions i mecanismes d'iniciació dels discursos oral (salutació, presa de contacte) i escrit (encapçalaments, ortotipografia, títols, subtítols, mecanismes d'aproximació al lector...).
- Expressions i mecanismes d'introducció del tema (focalització i tematització).
- Expressions i mecanismes de desenvolupament del discurs. Manteniment del tema: correferència; anàfora, catàfora i dixi (personal, espacial i textual); repetició (sinonímia, hiperonímia, hiponímia, proformes lèxiques); reformulació (paràfrasis i aclariments). Ampliació del tema: exemplificació; al·lusions, referències, cites i evocacions; definicions, reformulacions, enumeracions, seqüenciacions temporals; reforç (precisió i matisació); contrast; conseqüència. Rebuig del tema.

Personalització (punt de vista). Canvi de tema: obertura o tancament d'una digressió, recuperació del tema.

- Expressions i mecanismes de conclusió del discurs. Resum o recapitulació.
- Expressions i mecanismes de tancament dels discursos oral (tancament i acomiadament) i escrit (fórmules o expressions de comiat).
- Cortesia. Expressions i mecanismes de tractament i d'interacció amb l'interlocutor: sol·licitar a l'interlocutor que comence el discurs; reaccionar a la sol·licitud de començament del discurs; indicar que se segueix el discurs amb interès, amb incredulitat, indiferència o resignació, admiració; controlar l'atenció de l'interlocutor; demanar silenci; cedir el torn de paraula; demanar el torn de paraula; interrompre. Recursos dilatoris: usar paraules falca. Usos o absència de formes i expressions de tractament: usos dels pronoms tu, vosté o vós; ús de nosaltres per jo.
- Procediments de citació: estil directe i indirecte, procediments de citació encoberts. Presència i absència de verbs introductoris, marques entonatives pròpies.
- Usos dels signes de puntuació. Posició dels signes de puntuació. Contacte entre signes de puntuació. Signes de pausa: coma, punt i coma, punt, dos punts, punts suspensius. Signes d'entonació: interrogació i exclamació. Incisos: guions, parèntesis, claudàtors, cometes. Altres signes gràfics: asterisc, barra inclinada, signe de paràgraf. Omissió de la coma entre subjecte i predicat i entre predicat i

complements. Casos en què no hi ha correspondència entre les pauses d'entonació i l'ús del signe de puntuació. Signes per a introduir incisos: gradació.

3. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Repertori lèxic reeixit. Ús i reconeixement de tot tipus de vocabulari (estàndard, col·loquial, dialectal, vulgar, terminologia específica d'ús general, neologismes, arcaïsmes, geosinònims, paraules comodí, paraules crossa, barbarismes, manlleus), formes genuïnes d'expressions idiomàtiques, enunciats fraseològics (frases fetes, locucions i refranys), especialment el vocabulari i la fraseologia que es relacionen amb els continguts temàtics del nivell.

Significat

- Precisió lèxica en la llengua general i en els llenguatges d'especialitat. Camps semàntics: sinonímia, antonímia, polisèmia... Interferències lèxiques: barbarismes, falsos sinònims, ultracorreccions.
- Expressions fraseològiques: ordenació d'elements, col·locacions, locucions i frases fetes. Reformulacions i nominalitzacions (en el llenguatge periodístic, en el discurs acadèmic i en els llenguatges d'especialitat). Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència (repetició, hiperonímia, hiponímia, sinonímia, mots generals) i de sentit (complementarietat, antonímia, oposició relativa, relacions pragmàtiques). Paraules tabús, eufemismes i disfemismes. Onomàstica, antroponímia i toponímia.
- Semàntica pragmàtica: substitucions, pressuposicions, sobreentesos, inferències, ironia. Usos lèxics figurats: comparació, metàfora, metonímia, sinècdoque...

Formació de paraules

- Paraules simples i paraules complexes. Processos de formació de paraules: derivació i composició, conversió, reduplicació, truncament i formació de sigles.
- Derivació. Prefixació i sufixació. Prefixació, prefixos recategoritzadors. Sufixació, sufixos fossilitzats, sufixació lèxica (nominalització, adjectivació, verbalització, adverbialització), sufixació valorativa (diminutius, augmentatius). Derivació parasintètica.
- Conversió o derivació zero. Processos morfològics de conversió i processos no morfològics: de lexicalització, d'elisió sintàctica i de nominalització metalingüística.

- Composició. Compostos propis (nominals, adjectivals, verbals) i compostos sintagmàtics (nominals, adjectivals, verbals). Composició culta.
- Altres procediments de formació de mots: reduplicació, truncament i formació de sigles. Abreviació i apòcope. Onomatopeies.
- Mots patrimonials i cultismes. Pseudoderivats. Arcaïsmes, cultismes, dialectalismes, vulgarismes. Termes i terminologia: neologismes. Barbarismes i manlleus: criteris d'adaptació ortogràfica i fonètica dels manlleus. Calcs lingüístics: semàntics i sintàctics. Locucions i frases fetes.

Derivació de paraules

- Derivació (radical + afix). Prefixació (prefix + radical), sufixació (radical + sufix), parasíntesi (prefix + radical + sufix / prefix + radical + infix + sufix). Identificació de radical, prefixos i sufixos en paraules derivades. Infixos i els sufixos fossilitzats, matisos dels infixos en algunes paraules (dormir / endormiscar-se, ferrer / ferreter, ferreria / ferreteria). Canvi de categoria gramatical per addició del sufix. Suffixos valoratius: diminutius, augmentatius (valor afectiu i valor despectiu).
- Modificacions ortogràfiques i fonètiques, desplaçament de la síl·laba tònica (prefixos i sufixos tòncics i àtons), pèrdua, canvi i addició de fonemes. Derivats patrimonials i pseudoderivats.
- Nominalització. Noms derivats de noms: diminutius (carreró), augmentatius (veuarra), pejoratiu (politicastre), noms col·lectius (teulada), planta o arbre (taronger), ofici o activitat (fuster), corrent o doctrina (simbolisme). Noms derivats d'adjectius: qualitat (bellesa), dimensions (grandària), corrent o doctrina (nacionalisme), seguidors d'un corrent o doctrina (nacionalista). Noms derivats de verbs: acció o efecte (publicació), agent (venedor), lloc (menjador), instrument (ventall); derivats regressius de verbs (endeví), derivats progressius de verbs (endevinalla). Noms derivats d'adverbis (davantal).
- Adjectivació. Adjectius derivats de noms: relació o pertinença (infantil), possessió (banyut), qualitat, particularitat o defecte (valuós), gentilicis (valenciana). Adjectius derivats d'adjectius: adjectius de adjectius (rogenc), de adjectius ordinals (nové) i partitius (dècim); intensificadors o matisadors (boniquet, grandàs), superlatius (altíssim); positius, comparatius i superlatius (alt, superior, suprem). Adjectius derivats de verbs: propietat d'un agent o pacient (xarraire), possibilitat (desitjable), tendència (trencadís), abundància (agradós). Adjectius derivats d'adverbis: relació o pertinença (proper).
- Verbalització. Derivats que expressen accions, processos o tendències

relacionades amb el significat del radical. Verbs derivats de noms (pedregar, gotejar, dosificar). Verbs derivats d'adjectius (agrejar, facilitar, humanitzar). Verbs derivats d'adverbis (sovintejar). Verbs derivats de verbs (plovisquejar).

- Adverbialització. Adverbis derivats d'adjectius: adverbis en -ment de manera (feliçment), de punt de vista (històricament), temporals o aspectuals (diàriament), quantificadors quantitatius (terriblement), adverbis modals (possiblement), connectors textuais (consegüentment). Adverbis valoratius derivats d'adverbis amb diminutiu (promptet) o augmentatiu (tardíssim). Locucions adverbials amb preposició o sufix (a genollons, a rossegons).

4. PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Coneixement i domini pràctic dels criteris d'elocució de l'estàndard oral en contextos molt formals, formals i poc formals.
- Fenòmens vocàlics de fonètica sintàctica: elisió, sinalefa, neutralització, assimilació, dissimilació.
- Paraules amb les vocals o / e obertes i tancades que presenten vacil·lacions en la pronunciació.
- Fenòmens consonàntics de fonètica sintàctica: ensordiment, sonorització, emmudiment, sensibilització, assimilació, geminacions, metàtesi, epèntesi.
- Sistemes vocàlics (tònic i àton) i consonàntics de les principals varietats geogràfiques.
- Grups sonors dins, fons i trans. Pronunciació [ks] o [gz] de la grafia x. Pronunciació de mots amb consonant velar sorda. Pronunciació de la s i de la r en paraules prefixades. Pronunciació dels grups consonàntics cultes.
- Processos fonològics en l'adaptació i pronunciació de paraules estrangeres. Pronunciació de paraules amb accent divergent en llengües del nostre entorn.
- Accent, ritme i entonació; patrons tonals d'elements lèxics aïllats: pronunciació de paraules cultes (medul·la, diòptria); doble possibilitat d'accentuació (poliedre/políedre, saxofon/saxòfon) i pronunciació de paraules estrangeres.
- Accent principal i accents secundaris en paraules compostes o amb afixos. Paraules tòniques i paraules àtones. Accent articulatori.
- Entonació, prosòdia i ortoèpia.

Ortografia

- Sistema vocàlic tònic i àton. Vacil·lacions en l'ús de les vocals. Ortografia a/e d'alguns formants cultes (astigmatisme, arterioesclerosi). Alternança o/u, i/e en paraules patrimonials i en pseudoderivats (full / foli, món / mundial, línia / alinear). Compostos i derivats amb e de suport o sense (infraestructura, reeixir, hidrosfera). Vocalisme en contrast amb llengües del nostre entorn (afusellar, antiguitat, bambolina, emparar, ciment, sarbatana). Paraules invariables acabades amb -us (lapsus, porus, rictus). Adaptació vocàlica dels manlleus (esprint, voleibol).
- Accentuació gràfica. Variació geogràfica en l'accentuació de la e d'acord amb la pronunciació (anglés / anglès, café / cafè, comprén / comprèn, seté / setè, conèixer / conèixer). Paraules que presenten dificultats als parlants: cultismes d'ús restringit (alvèol, èczema, cotilèdon), exotopònims i antropònims adaptats (Himàlaia, Marràqueix, Èsquil), paraules d'ús general (avar, letargia, libido, olimpíada, període, pneumònia, tèrmits, xassís). Accentuació de mots compostos (pèl-roig, despús-demà, cefalotòrax). Accentuació en els llatínismes i en els manlleus, els antropònims i els topònims no adaptats (Curriculum vitae, faraday, Los Angeles). Paraules amb doble possibilitat d'accentuació (càstig / castic, imbècil / imbecil, políedre / poliedre, xòfer / xofer). Formes i usos de l'accent diacrític.
- Usos i funcions de la dièresi. Parelles de mots que es diferencien per la dièresi (fluït / fluid, fruït / fruit, reina / reïna). Dièresi en vocal àtona derivada d'una paraula en què aquesta vocal és tònica (aïllar / illa, traïdor / traïr). Casos de concurrència de dièresis en una paraula (arguïble, argüir, arguït, argüia). Cultismes acabats en -tat i -itzar (gratuïtat, arcaïtzar). Casos d'estalvi de la dièresi.
- Usos del guionet. En paraules compostes. Al final de línia. En separació de síl·labes. En símbols i altres usos especials (goma-2, omega-3, àcid d-lisèrgic).
- Apostrofació i contracció. Usos habituals. Apostrofació de les sigles i acrònims (l'ONU, la UEFA, la IBM, l'NBA, l'UJI, l'AVL, la UGT. d'UGT). Apostrofació i contracció en topònims propis o adaptats i en exotopònims no adaptats, noms comercials, publicacions, símbols... (del Comtat, al Caire, als Ports, a El Escorial, a l'Havana, d'El Temps, d'Els pilars de la Terra, de Hawaii, de €, el Na2O).
- Consonants oclusives i labiodentals. Ortografia de la b i la v. Pseudoderivats (avortament / aborció, devia / dèbit). Compostos amb cap-, prop- (captindre's, cabdill, proppassat, propvinent). Grups consonàntics cultes pn-, ps-, pt-, ts- a principi de paraula (pneumònia, psiquiatria, pterosaure, tsunami). Manlleus i exotopònims adaptats (coala, màrqueting, judoka, Qatar, Iraq, l'Havana, Biscaia,

Anvers). Duplicacions d'oclusives (addició, posttònic, suggestió, sangllaçar). Mots cultes o complexos (apotegma, molibdè, tungstè).

- Consonants alveolars. Paraules compostes i paraules derivades (asimètric, antisocial, bisexual, contrasentit, entresol, parasíntesi, preselecció, semisuma, sobreseïment, assentar, pressentir, ressuscitar, transsudació, psicosocial). Cultismes i paraules remarcables ortogràficament (barnús, desembre, èczema, Ignasi, sentinella, sotsobrar, Veneçuela, zitzània).

- Consonants palatals. Ortografia de les palatals en relació amb els sons i els contextos ortogràfics (Xàtiva, caixa, feix, xiquet, panxa, cotxe, Elx, cartutx, jove, germà, projectar, platja, fetge, mig, roig). Manlleus adaptats (Txad, Txetxènia, haixix).

- Consonants laterals. Paraules amb -l final (bonítol, cerebel, cérvol / cervo, nínxol / ninxo), amb -ll final i derivats (cristall / cristalleria / cristal·lí, gall / gallina / Gàl·lia, metall / metàl·lic). Homòfons i parònims amb consonants laterals (vila / vil·la, anular / anul·lar). Cultismes amb l- inicial (labial, labor, lacrimal, lacustre, laic, lentilla, literari). Variació geogràfica de les grafies geminades tl i tll (motle / motlle, ametla / ametlla, vetla / vetlla).

- Consonants nasals. La n i la m davant de f i r (èmfasi, trumfo, somriure, panfigo, confit, conrear, Enric). La n i la m en posició final de paraula (caiman, divan, dron, rom, tarquim). Aplecs -mm-, -nn-, -mn-, gn- en paraules cultes o d'especial dificultat (gamma, summe, annals, sexenni, escamnar, mnemotècnia, gnom, gnosi).

- Consonants ròtiques. Les grafies r i rr en paraules prefixades (arrítmia, correferència, irreal, autoretrat, contrarevolució, preromàntic, vicerector), en paraules compostes (Vila-real, barba-roig), en paraules amb formants cultes o d'especial dificultat (otorrino, ornitorrinc, trirrem, hemorràgia, prorrata, prorrompre, erradicar, sabre, crebantar, orquestra).

- Grafia h. En manlleus adaptats (hoquei, hámster, handbol), en cultismes (subtrahend, hidròfob, híbrid, hèlix, hexagonal, holograma). La h aspirada en onomatopeies i manlleus (ha, ha ha ha, hippy, hawaià), altres formes de representar aquest so (Jerez, Khartum, Reich). Paraules habituals amb vacil·lacions en l'ús de la h (coet, orxata, truà, harmonia, subhasta). Homòfons i parònims amb h i sense (ala / hala, aprendre / aprehendre, hom / om, ostatge / hostatge).

- Convencions. Usos de les majúscules i minúscules. Funció demarcativa i funció distintiva de les majúscules. Usos de les majúscules en noms propis, de persona, divinitats, llinatges, dinasties, malnoms, renoms, pseudònims... i d'animals o

plantes singularitzats; en noms propis d'objectes singularitzats i de vehicles; marques de productes i denominacions oficials d'origen; en noms d'institucions, organismes, entitats, empreses, establiments i òrgans de gestió; en les festivitats i celebracions populars; en fets històrics singulars; en planetes, constel·lacions i estrelles; en noms de monuments i edificis singulars; en els topònims, corònims i altres denominacions geopolítiques; en les formes protocol·làries de tractament; en els plans d'estudi, assignatures i titulacions; en els títols de llibres, obres teatrals, musicals, cinematogràfiques i d'arts plàstiques; en les lleis, codis jurídics i altres disposicions legals; en les entitats abstractes instituïdes oficialment, impostos...; en els noms de congressos, seminaris, certàmens...

- Usos de la lletra redona, la cursiva, la versaleta i la negreta.
- Usos de les abreviatures, sigles, acrònims i símbols. Escriptura de números i nombres (xifres, magnituds, quantitats...) en lletra o en xifra d'acord amb el context.

3. Distribució temporal de les unitats didàctiques

Per tal de distribuir temporalment les unitats, aquestes es divideixen en tots els cursos i nivells en dos quadrimestres, tal com es detalla a continuació:

Nivell A2

Quadrimestre I

GRAMÀTICA

Oració

Nom

La formació del femení.

La formació del plural.

Pronom

Els pronoms personals forts. Els pronoms personals febles em, et, es, ens, vos/us, es; diferents formes segons la posició respecte al verb.

Els pronoms interrogatius qui i com. Altres pronoms interrogatius.

Els pronoms febles de tercera persona.

Article

L'article determinat i l'article indeterminat.

Adjectiu

Els numerals cardinals.

Els demostratius.

Els possessius tòncics i àtons més comuns.

La formació del femení.

La formació del plural.

La concordança entre nom i adjectiu.

Els quantitatius molt, poc, gens.

Verb

Els verbs ser i dir-se; Els verbs tindre i viure.

El present en la primera conjugació regular: parlar, estudiar i treballar.

El verb estar.

Els verbs agradar, fer i viatjar.

El verb trobar-se.

Els verbs de la segona conjugació fer i veure.

Els verbs de la tercera conjugació regular. Els verbs dormir, llegir i vestir-se.

Els verbs preferir i estimar-se.

Verbs per a descriure (tindre, ser, portar, dur, semblar i paréixer).

Els verbs haver i haver-hi.

El verb dur.

Les perífrasis d'obligació.

El perfet.

La funció de l'imperatiu. Formació de l'imperatiu.

Adverbi

Els adverbis de freqüència.

Adverbis i locucions de lloc.

Preposició

Les preposicions de lloc a i en.

Les preposicions en expressions de temps.

DISCURS

Adequació

Coherència i cohesió

LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

Fórmules de salutació.

Els objectes de l'aula.

Expressions de cortesia.

El domicili.

Els mesos de l'any.

Països, ciutats i gentilicis.

Estudis i oficis.

Les relacions de parentiu.

Els tipus de família.

L'estat civil i les relacions socials.

Les aficions i els esports.

Els estats físic i anímic, i el caràcter.

Fórmules per a preguntar l'estat físic anímic.

Les hores. Les parts del dia. Els dies de la setmana.

Les accions quotidianes. Les accions habituals.

Els àpats diaris.

Expressions sobre la festa. Els dies festius i les tradicions.

Els mesos i les estacions.

Les parts del cos.

Adjectius per a descriure com som.

Adverbis i locucions de lloc.

Verbs per a descriure (tindre, ser, portar, dur, semblar i parèixer).

La roba (teixits, formes i colors). Els complements.

Expressions sobre l'estat de salut. Malalties i símptomes. Remeis.

La fruita. La verdura i els llegums.

Pesos i envasos i quantitats per a comprar.

La carn i el peix. El pa i la pastisseria.

Expressions que s'usen a taula.

La cuina (parament, electrodomèstics...)

Significat

Els sinònims.

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació, elocució, prosòdia

Els sons del valencià.

Lectura en veu alta.

Ortografia

Ús del guionet en els numerals.

Apostrofació de la preposició de.

Les bases de l'apostrofació de l'article.

Les contraccions.

Quadrimestre II

GRAMÀTICA

Oració

Conjuncions i locucions additives, distributives i adversatives.

Nexes de causa i de conseqüència.

Nexes condicionals i concessius.

Nom

Pronom

Els pronoms interrogatius.

Els pronoms febles de tercera persona.

Article

Adjectiu

Estructures comparatives.

Verb

Els verbs poder i haver-hi.

El participi. El perfet d'indicatiu.

El futur.

El present de subjuntiu.

Les perífrasis d'obligació.

Adverbi

Adverbis i locucions de temps.

Adverbis i locucions de dubte i probabilitat.

Les indicacions de direcció (adverbis i locucions adverbials).

Preposició

DISCURS

Adequació

Coherència i cohesió

Gèneres i tipus textuais

El teatre, el cinema i els espectacles.

Les falques de diàleg.

Els textos periodístics.

Les parts de la notícia.

El correu electrònic.

LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

Zones, serveis i equipaments urbans.

Accions quotidianes.

Els viatges.

L'oratge.

Expressions per a demanar informació.

Expressions per a acceptar o refusar propostes.

Les faenes de casa.

El material escolar.

Expressions d'obligació.

El teatre, el cinema i els espectacles.

Les falques de diàleg.

La casa (parts, mobiliari, electrodomèstics, materials, formes ...).

Estris, instruments i productes de la llar.

Els serveis de la ciutat. Els mitjans de transport. L'automòbil i la bicicleta. El trànsit. Els senyals de trànsit.

Els successos.

El medi ambient.

El treball.

La matriculació en cursos.

Les fórmules de tractament

Significat

Els sinònims i els hiperònims en les definicions

Les relacions semàntiques (sinonímia, antonímia, etc.)

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació, elocució, prosòdia

Ortografia

Els signes d'interrogació i exclamació

Els dígrafs i la separació en síl·labes

El sistema vocàlic. Les regles d'accentuació

La esse sonora i la esse sorda

Majúscules i minúscules

Les consonants fricatives i africades palatals

Les consonants laterals

Les consonants r i rr

La h

Nivell Intermedi B1

I Quadrimestre

Gramàtica

Nom: gènere i nombre del nom. Concordança del nom i l'adjectiu.

Adjectiu: gènere i nombre de l'adjectiu, els graus de l'adjectiu.

Determinants: usos i forma de l'article definit i indefinit, possessius i demostratius.

Quantificadors: numerals.

Pronoms: pronoms personals febles (el, la, els, les, ho, en, hi).

Verb: usos i morfologia del present d'indicatiu i de subjuntiu, els temps de passat; usos de ser i estar en la descripció d'éssers animats i no animats, i amb valor locatiu.

Adverbi: adverbis aspectuals (ja, encara, etc.), situacionals, etc.

Preposició: a/en davant noms de lloc, la preposició a davant complement directe (Et presente Maria).

Discurs:

Adequació

Variables de la situació comunicativa.

Coherència i cohesió

Elements: puntuació, connectors, organització dels discurs, etc.

Funcions i exponents lingüístics

Expressió de l'opinió, els gustos i les preferències, l'estat d'ànim, etc.

Tipus i gèneres textuais

Els textos descriptius, expositius i narratius; gèneres textuais: la descripció (objectiva i subjectiva), el resum, el diàleg, la carta personal, el correu electrònic, la intervenció oral de formalitat mitjana, narracions breus.

Lèxic i semàntica

Vocabulari:

Lèxic habitual i general de l'oci i els viatges; les relacions familiars; de la descripció (objectiva i subjectiva) de persones i paisatges; .

Significat:

Relacions semàntiques: sinonímia i antonímia.

Formació de paraules

Composició i derivació

Pronunciació i ortografia

Pronunciació:

Vocalisme (vocals obertes i tancades), elisions vocàliques, discriminació de sons consonàntics.

Elocució:

Ritme, volum, entonació (corbes melòdiques ascendents i descendents).

Ortografia

Lletres, dígrafs, síl·laba, diftong, hiat, accentuació gràfica, dièresi, apostrofació, contracció, guionet.

Ortotipografia: majúscules i minúscules.

Activitats comunicatives de llengua

Comprensió de textos orals i escrits; producció i coproducció de textos orals (gèneres textuais: intervenció individual preparada; diàleg; etc.) i escrits (gèneres textuais: carta personal, correu electrònic, etc.); mediació oral i escrita.

Component estratègic

Estratègies d'aprenentatge: inferència lèxica, de recerca, estratègies prèvies/durant/posteriors a la lectura/l'audició. Estratègies de comunicació: demanar repetició, iniciar la intervenció, prendre el torn de paraula o cedir-lo, etc.

II Quadrimestre

Gramàtica

Pronom: pronoms personals febles (consolidació i aprofundiment); pronoms relatius, pronoms interrogatius.

Quantificadors: quantitatius i indefinits.

Verb: usos i morfologia del futur i condicional d'indicatiu; l'imperfet de subjuntiu; els temps compostos; les perífrasis verbals.

Adverbis: locucions de quantitat; de temps, de manera, etc.

Preposicions: morfologia i usos de les preposicions.

Discurs:

Adequació

Registre formal i informal.

Coherència i cohesió

Elements: les conjuncions; consecució de temps verbals.

Funcions i exponents lingüístics

Expressió dels consells, les instruccions, del desacord, la queixa, , etc.

Tipus i gèneres textuais:

Els textos instructius, i argumentatius; gèneres textuais: cartells i infografies, la reclamació, l'entrevista; el currículum i videocurrículum, la carta de presentació i la de motivació, etc.

Lèxic i semàntica

Vocabulari:

Lèxic general i més habitual del món laboral, del medi ambient, l'habitatge, la ciutat, el civisme i la convivència; del comerç, de la informàtica i mitjans de comunicació, xarxes socials i noves tecnologies, etc.

Significat: precisió lèxica; relacions semàntiques (hiponímia, hiperonímia i cap semàntic); expressió de la causa i la conseqüència.

Pronunciació i ortografia

Pronunciació: sons africats i fricativs, sons alveolars (essa sonora i sorda), pronunciació de lletres compostes (l·l, tl, tll, etc.).

Elocució: ritme, volum, entonació (corbes melòdiques per manifestar convenciment, sorpresa, desig, etc.).

Ortografia: grafies en final implosives (p, t, c, b, d, g); les grafies b i v; lletres s, z, c, el dígraf ss i la lletra modificada ç; ortografia de j/tj i g/tg; la lletra x, etc.

Activitats comunicatives de llengua:

Comprensió de textos orals i escrits; producció i coproducció de textos orals (gèneres textuals: exposició oral; debat, consells, recomanacions, etc.) i escrits (gèneres textuals: currículum vitae i carta de presentació o motivació; notícies, instruccions, recomanacions, etc.); mediació oral i escrita.

Component estratègic

Estratègies d'aprenentatge: inferència lèxica, de recerca, estratègies prèvies/durant/posteriors a la lectura/l'audició. Estratègies de comunicació: demanar repetició, iniciar la intervenció, prendre el torn de paraula o cedir-lo, etc.

Nivell Intermedi B2

Quadrimestre I

GRAMÀTICA

El gènere dels substantius

Els determinants

Els pronoms febles (I, II, III, IV)

Verbs: el present d'indicatiu, el futur, l'imperatiu, el present de subjuntiu, l'imperfet d'indicatiu, el passat simple i el passat perifràstic

DISCURS

Expressió, interacció i mediació escrita: el correu electrònic, la instància, la recepta, l'entrada de blog, el currículum i la carta de motivació i la reclamació.

Expressió, interacció i mediació oral: el text descriptiu, el text predictiu, el text instructiu, el debat, l'entrevista de treball i la presentació.

LÈXIC I SEMÀNTICA

Relacions personals i socials, descripció de persones

La llar i l'entorn

Menjar, dietes i restaurants

Salut i esports

Treball i relacions professionals

Viatges, transport i turisme

Quadrimestre II

GRAMÀTICA

Els pronoms febles (V)

La combinació de pronoms febles

Els quantificadors

Les preposicions

Les conjuncions i els relatius

Els adverbis

Verbs: el passat perfet i el plusquamperfet d'indicatiu, l'imperfet de subjuntiu, el condicional, les formes no personals del verb

Les perífrasis i altres seqüències verbals

La veu passiva

DISCURS

Expressió, interacció i mediació escrita: la ressenya, la carta al director, l'informe, l'article d'opinió, la narració, prendre notes.

Expressió, interacció i mediació oral: el debat, la conversa formal, les declaracions públiques, el text expressiu, l'anècdota

LÈXIC I SEMÀNTICA

Cultura i espectacles

Mitjans de comunicació i xarxes socials

Política i societat

Ciència i tecnologia

Medi ambient

Educació i llengua

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Les palatals

Les lletres: l, l·l i els grups ll, tl i tll

Els signes de puntuació

Les abreviacions

El vocalisme

La síl·laba, els diftongs i l'accentuació

La dièresi

Apostrofació, contracció i guionet

Les consonants oclusives

Les consonants alveolars

Nivell Avançat C1

Quadrimestre I

GRAMÀTICA

Flexió de gènere i nombre del nom: remarques.

Flexió de gènere i nombre de l'adjectiu: remarques.

Perífrasis verbals d'obligació i de probabilitat.

Indefinitis, quantitatius i possessius.

L'article: remarques.

Locucions i adverbis de probabilitat.

DISCURS

La variació lingüística:

Les varietats funcionals, els registres.

La variació geogràfica.

La variació històrica.

La variació social.

Les propietats textuais:

L'adequació.

La coherència.

La cohesió.

L'esborry

Macrofunció expositiva.

Macrofunció argumentativa: la ressenya.

Gèneres textuais:

La carta

L'entrada de blog

LÈXIC I SEMÀNTICA

Manlleus i neologismes.

Camp semàntic de les relacions socials i la identitat.

Sinònims i geosinònims.

Camp semàntic de l'entorn rural.

Paraules derivades amb prefix.

Camp semàntic de l'entorn urbà.

Paraules derivades amb sufix

Camp semàntic del treball i de l'àmbit laboral.

Les locucions.

Camp semàntic de la salut.

Els modismes. Modismes que presenten interferències amb l'article lo neutre.

Camp semàntic de l'oci i del lleure.

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Diftongs, triftongs, hiats. Accentuació i dièresi.

Apostrofació i contracció.

El vocalisme:

Les vocals obertes i tancades.

Les funcions no vocàliques de la i i de la u.

L'elisió, la sinalefa, sinèresi.

Divergències vocàliques.

El consonantisme:

Les geminacions.

Les sonoritzacions.

Quadrimestre II

GRAMÀTICA

Pronoms forts.

Pronoms febles.

Pronoms de relatiu.

Formes no personals del verb: remarques.

Preposicions: canvi i caiguda; remarques.

Conjuncions: usos i distincions.

DISCURS

Àmbit d'ús literari:

Macrofunció narrativa

Macrofunció descriptiva

Àmbit d'ús periodístic:

Debats i discussions públiques

Notícies

Cartes al director

Els articles d'opinió

El podcast

Significats interpretats:

Procediment de creació de la ironia.

Gèneres de transmissió oral: acudits, monòlegs.

LÈXIC I SEMÀNTICA

El llenguatge figuratiu:

La comparació.

La metàfora.

La metonímia.

Les frases fetes.

Els refranys.

Col·locacions.

Vulgarismes.

Cultismes i paraules patrimonials.

Camp semàntic del medi ambient i l'emergència climàtica.

Camp semàntic del món laboral.

PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

El consonantisme:

Les assimilacions.

Les sensibilitzacions.

Les alveolars fricatives.

Emmudiments:

Els propis de l'estàndard oral.

Els no recomanables.

Pronunciació dels sons geminats.

Nivell Avançat C2.1

Quadrimestre I

0. Revisió, consolidació i aprofundiment dels continguts del nivell 1C2.

1. GRAMÀTICA

o Ordre dels constituents oracionals segons l'estructura informativa de l'oració: la dislocació, l'elisió del subjecte i d'altres elements oracionals i la pronominalització dels complements.

o Concordances. Subjecte/verb (d'acord amb el tipus de subjecte). Verb de l'oració principal / verb de l'oració subordinada en les oracions complexes o compostes.

Nom

o Modificadors del nom: especificadors (determinants i quantificadors nominals) i complements especificatius i explicatius (adjectiu, sintagma preposicional, oració de relatiu, nom propi, sintagma nominal).

o Nominalització com a element de coherència i cohesió. Noms derivats de noms: diminutius (carreró), augmentatius (veuarra), pejoratiu (politicastre), noms col·lectius (teulada), planta o arbre (taronger), ofici o activitat (fuster), corrent o doctrina (simbolisme). Noms derivats d'adjectius: qualitat (bellesa), dimensions (grandària), corrent o doctrina (nacionalisme), seguidors d'un corrent o doctrina (nacionalista). Noms derivats de verbs: acció o efecte (publicació), agent (venedor), lloc (menjador), instrument (ventall); derivats regressius de verbs (endeví), derivats progressius de verbs (endevinalla). Noms derivats d'adverbis (davantal).

Adjectiu

- L'adjectivació com a element que contribueix a la construcció del sentit textual. Adjectius derivats de noms: relació o pertinença (infantil), possessió (banyut), qualitat, particularitat o defecte (valuós), gentilicis (valenciana). Adjectius derivats d'adjectius: adjectius de adjectius (rogenc), de adjectius ordinals (nové) i partitius (dècim); intensificadors o matisadors (boniquet, grandàs), superlatius (altíssim); positius, comparatius i superlatius (alt, superior, suprem). Adjectius derivats de verbs: propietat d'un agent o pacient (xarraire), possibilitat (desitjable), tendència (trencadís), abundància (agradós). Adjectius derivats d'adverbis: relació o pertinença (proper).

Article i determinants

- Demonstratiu. Variants geogràfiques: la doble gradació i la triple gradació. Demonstratiu amb valor despectiu en posició postnominal (El xiquet aquest és insuportable.). Usos abusius dels demostratius (No tinc cotxe i *aquest és imprescindible).
- Altres determinants anafòrics (l'esmentat, el dit, el mencionat...).
- Possessius. Formes tòniques, ús de llur i llurs. Formes àtones, davant de noms de relacions de parentiu i les paraules casa i vida, formes de tractament amb sa o ses (Sa Santedat, Ses Majestats), expressions lexicalitzades (cada terra fa sa guerra).

Pronom

- o Pronoms personals febles o àtons com a element de cohesió discursiva.
- o Formes plenes en modismes i frases fetes (tant me fa, tant se val...).
- o Pronoms relatius. Usos especials. Relatiu locatiu amb valor metafòric (He llegit un relat en què / en el qual apareixes tu com a protagonista.). Supressió d'usos pleonàstics dels pronoms febles en oracions de relatiu. Construcció de relatiu precedit de verb (introduït el qual...). Frases relatives datives i partitives amb duplicació pronominal (És una persona a qui no se li pot dir res.). Ús de que o qui en oracions relatives sense antecedent explícit quan fan referència a una persona. Ús del relatiu darrere de preposicions tòniques o compostes.

Verb

- o Concordança verbal en oracions compostes o complexes (condicionals: present d'indicatiu – futur; imperfet de subjuntiu – condicional; plusquamperfet de subjuntiu – condicional perfet).
- o Ús del mode indicatiu amb alguns adverbis de dubte (potser vindrà).
- o Usos dels verbs ser i estar: Usos atributius i usos locatius.
- o Formes no personals. Usos i restriccions. Gerundi, usos inadequats: especificatiu (*Han publicat un decret nomenant-lo director general.), copulatiu (*Va caure topant la cara contra el rastell.), formes velaritzades del gerundi (*caiguent, *visquent, *ploguent).
- o Perífrasis verbals usos correctes i incorrectes. Probabilitat (deu fer fred), obligació (cal dir, hem de fer, és necessari arribar, és menester entendre), moviment i reiteració (*vaig a explicar, *venen ocorrent, *porten estudiant)...

2. DISCURS

- Producció d'un discurs coherent, cohesionat i adequat a la situació comunicativa. Utilització de manera apropiada d'estructures organitzatives variades, una àmplia sèrie de connectors i altres mecanismes de cohesió.

Coherència i cohesió:

- o Construcció i interpretació del discurs. Organització interna del text. Introducció, desenvolupament i conclusió de la unitat textual. Relacions sintàctiques i semàntiques (fenòmens gramaticals i lèxics) que connecten els enunciats d'un text entre si.

3. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Repertori lèxic reeixit (I) Ús i reconeixement de tot tipus de vocabulari (estàndard, col·loquial, dialectal, vulgar, terminologia específica d'ús general, neologismes, arcaïsmes, geosinònims, paraules comodí, paraules crossa, barbarismes, manlleus), formes genuïnes d'expressions idiomàtiques, enunciats fraseològics (frases fetes, locucions i refranys), especialment el vocabulari i la fraseologia que es relacionen amb els continguts temàtics del nivell.

Significat

- Precisió lèxica (I). Camps semàntics: sinonímia, antonímia, polisèmia... Interferències lèxiques: barbarismes, falsos sinònims, ultracorreccions.

- Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència (repetició, hiperonímia, hiponímia, sinonímia, mots generals) i de sentit (complementarietat, antonímia, oposició relativa, relacions pragmàtiques). Paraules tabús, eufemismes i disfemismes. Onomàstica, antroponímia i toponímia.

4. PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- o Coneixement i domini pràctic dels criteris d'elocució de l'estàndard oral en contextos molt formals, formals i poc formals (I).
- o Entonació, prosòdia i ortoèpia.

Ortografia

Revisió dels aspectes conflictius que presenta l'alumnat.

Quadrimestre II

1. GRAMÀTICA

Discurs

- o Formes i usos de les conjuncions de coordinació i de subordinació. Supressió inapropiada de la conjunció que en alguns contextos (Us preguem que desconnecteu els mòbils. Això sí que és de veres). Ús inapropiat de conforme i segons com a conjuncions (*Conforme ve, no esperes res bo. Entraran *segons arriben). Usos de la conjunció temporal mentres/mentre, la locució conjuntiva mentres que / mentre que i l'adverbi mentrestant. Usos i col·locacions de la conjunció però. Usos propis de conjuncions i locucions conjuntives (posat que, doncs, amb que, tal com, sempre que...). Conjuncions arcaïques o literàries (àdhuc, car, jatsia, nogensmenys, puix, puix que...).

Article i determinants

- Possessius. Formes tòniques, ús de llur i llurs. Formes àtones, davant de noms de relacions de parentiu i les paraules casa i vida, formes de tractament amb sa o ses (Sa Santedat, Ses Majestats), expressions lexicalitzades (cada terra fa sa guerra).
- Expressions lexicalitzades amb possessiu posposat (a càrrec seu, de part vostra, a gust meu...). Expressió de la pertinença: ús del pronom en i dels pronoms datius amb valor possessiu (...en coneixia l'origen; li feia mal l'esquena...).

Pronom

- o Lexicalització dels pronoms en i hi, sense valor sintàctic, en alguns verbs (anar-se'n, haver-hi, eixir-se'n).
- o Usos del pronom en en funció de complement predicatiu amb alguns verbs (dir-se, fer-se, elegir, nomenar, designar).
- o Ús de li o hi en els datius inanimats.
- o Dislocacions. Usos pleonàstics propis i no recomanables.

Verb

- o Formes no personals. Usos i restriccions.
- o Infinitiu, usos inadequats: recapitulació (*Finalment, dir que...), imperatiu (*no córrer); ús de l'article quan expressa una acció (*no li agrada el matinar), formació errònia d'infinitius per derivació (*atemoritzar per atemorir, *insertar per inserir, *reflexar per reflectir).
- o Participi. Formes de participi de present en contrast amb el gerundi (dorment / dormint, ixent / eixint, examinand / examinant). Participis amb formes diferents per a significats diferents (coure: cuit / cogut). Dobles formes en alguns participis de la tercera conjugació (oferit / ofert, reblit / reblert).

Adverbi

- Adverbialització. Adverbis derivats d'adjectius: adverbis en -ment de manera (feliçment), de punt de vista (històricament), temporals o aspectuals (diàriament), quantificadors quantitatius (terriblement), adverbis modals (possiblement), connectors textuais (consegüentment). Adverbis valoratius derivats d'adverbis amb diminutiu (promptet) o augmentatiu (tardíssim). Locucions adverbials amb preposició o sufix (a genollons, a rossegons).

Preposició

- Ús genuí de les preposicions en la fraseologia (passar en net, posar en relleu, amb molta honra...).
- Usos de la preposició a (o de) davant de complement directe en contextos lexicalitzats (He sentit a dir. Mira d'arribar prompte. La meua idea era de fer-ho d'una altra manera). Usos de la preposició a en la construcció indefinit + a + infinitiu (No tenia res a dir. No trobava cap idea a desenvolupar).

- Contextos amb coincidència de dues preposicions àtones. Contraccions (*En comptes d'a l'alumnat, dis-ho al professorat / En comptes de dir-ho a l'alumnat, dis-ho al professorat). Coordinació de sintagmes preposicionals amb preposicions diferents (*Confia i desconfia d'ells. Confia en ells i en desconfia), sense preposicions (*Vol i pot fer-ho / Vol fer-ho i ho pot fer), amb el nucli dels sintagmes comú (*La democràcia és el govern de i per a les persones / La democràcia és el govern de les persones i per a les persones).

2. DISCURS

Coherència i cohesió:

- o Construcció i interpretació del discurs. Organització interna del text. Introducció, desenvolupament i conclusió de la unitat textual. Relacions sintàctiques i semàntiques (fenòmens gramaticals i lèxics) que connecten els enunciats d'un text entre si.
- o Connexió. Formes i funcions. Categories lèxiques dels connectors. Connectors oracionals, connectors textuais i marcadors discursius. Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència i de sentit. Progressió temàtica. Isotopies.

3. LÈXIC I SEMÀNTICA

Vocabulari

- Repertori lèxic reeixit (II) Ús i reconeixement de tot tipus de vocabulari (estàndard, col·loquial, dialectal, vulgar, terminologia específica d'ús general, neologismes, arcaïsmes, geosinònims, paraules comodí, paraules crossa, barbarismes, manlleus), formes genuïnes d'expressions idiomàtiques, enunciats fraseològics (frases fetes, locucions i refranys), especialment el vocabulari i la fraseologia que es relacionen amb els continguts temàtics del nivell.

Significat

- Precisió lèxica (II). Camps semàntics: sinonímia, antonímia, polisèmia... Interferències lèxiques: barbarismes, falsos sinònims, ultracorreccions.
- Semàntica pragmàtica: substitucions, pressuposicions, sobreentesos, inferències, ironia. Usos lèxics figurats: comparació, metàfora, metonímia, sinècdoque...

4. PRONUNCIACIÓ I ORTOGRAFIA

Pronunciació

- Coneixement i domini pràctic dels criteris d'elocució de l'estàndard oral en contextos molt formals, formals i poc formals (II).

- Accent, ritme i entonació; patrons tonals d'elements lèxics aïllats: pronunciació de paraules cultes (medul·la, diòptria); doble possibilitat d'accentuació (poliedre/políedre, saxofon/saxòfon) i pronunciació de paraules estrangeres.
- Accent principal i accents secundaris en paraules compostes o amb afixos. Paraules tòniques i paraules àtones. Accent articulatori.

Puntuació:

o Convencions. Usos de les majúscules i minúscules. Funció demarcativa i funció distintiva de les majúscules. Usos de les majúscules en noms propis, de persona, divinitats, llinatges, dinasties, malnoms, renoms, pseudònims... i d'animals o plantes singularitzats; en noms propis d'objectes singularitzats i de vehicles; marques de productes i denominacions oficials d'origen; en noms d'institucions, organismes, entitats, empreses, establiments i òrgans de gestió; en les festivitats i celebracions populars; en fets històrics singulars; en planetes, constel·lacions i estrelles; en noms de monuments i edificis singulars; en els topònims, corònims i altres denominacions geopolítiques; en les formes protocol·làries de tractament; en els plans d'estudi, assignatures i titulacions; en els títols de llibres, obres teatrals, musicals, cinematogràfiques i d'arts plàstiques; en les lleis, codis jurídics i altres disposicions legals; en les entitats abstractes instituïdes oficialment, impostos...; en els noms de congressos, seminaris, certàmens...

Ortografia

Revisió dels aspectes conflictius que presenta l'alumnat.

4. Orientacions didàctiques

a) Metodologia general i específica de l'idioma

En consonància amb el que s'ha esmentat anteriorment, els ensenyaments d'idiomes estaran orientats al desenvolupament de la competència comunicativa de l'alumne i assumiran l'enfocament que adopta el Marc Comú Europeu de Referència per a les Llengües (2001; 2017). L'aplicació del currículum fomentarà la responsabilitat i l'autonomia de l'alumne en l'aprenentatge, la competència plurilingüe i pluricultural, i la dimensió intercultural, per ser aspectes que incideixen en un aprenentatge més efectiu.

Així doncs, el Marc de Referència (2001; 2017) ens presenta un enfocament orientat a l'acció, a l'ús de la llengua. D'aquest enfocament es deriva un model de competència comunicativa lingüística que té una base fonamentalment pràctica, que s'equipara amb la capacitat d'ús de d'idioma i que comprén tant la competència lingüística com les

competències sociolingüística i pragmàtica. Es tracta, per tant, que l'estudiant de llengües, com a futur usuari de l'idioma, arribe a ser capaç de posar en joc les competències esmentades per a dur a terme activitats lingüístiques per mitjà del processament receptiu i productiu de textos de distint tipus sobre diversos temes, en àmbits i contextos específics, i per mitjà del desenvolupament de les estratègies més adequades.

Les competències lingüístiques són un vehicle per a la comunicació i, en aquest sentit, l'alumne haurà d'adquirir-les a través d'activitats i tasques corresponents. De la mateixa manera, les competències sociolingüística i pragmàtica hauran d'adquirir-se a través de situacions d'ús reals que els permetran entrar en contacte directe amb els usos i les característiques de la nostra cultura. A més, com que l'alumnat viu en immersió lingüística, aquesta situació facilitarà amb escreix l'assoliment d'aquestes competències.

Les tasques d'aprenentatge, dissenyades a partir dels objectius específics que aquest departament pretén aconseguir, han de ser també comunicatives per a oferir a l'alumnat adult l'oportunitat d'utilitzar l'idioma tal com ho faria en situacions reals de comunicació. Per tant, l'alumnat realitzarà activitats d'expressió, comprensió, mediació o una combinació d'aquestes.

Per a portar a terme eficaçment les tasques corresponents, l'alumnat haurà de ser entrenat en estratègies de planificació, execució, control i preparació, així com en una sèrie de procediments discursius generals i específics per a cada destresa, i se li haurà de proporcionar uns coneixements formals que li permeten comprendre i produir textos ajustats a les necessitats de comunicació.

Així doncs, l'objectiu prioritari de l'ensenyament de llengües és desenvolupar la competència comunicativa, és a dir, desenvolupar la capacitat de reconèixer i produir missatges que no siguen només correctes gramaticalment, sinó també apropiats a la situació en la qual s'usen. Aquesta competència s'ha d'assolir tant en l'àmbit oral com en l'escrit i la metodologia que caldrà emprar a l'aula haurà de ser activa, funcional i situacional, sense deixar de banda, però, el component gramatical.

És evident, per tant, que no es pot dedicar cada classe exclusivament a l'expressió oral. La quantitat d'alumnes en alguns grups fa impossible dedicar al mètode comunicatiu bona part de la classe. Per la qual cosa, es faran servir diversos enfocaments comunicatius, depenent de les condicions grupals i del continguts tractats. Podem dir, en definitiva, que el mètode vàlid no pot ser homogeni sinó eclèctic, fet que també donarà a les classes més variabilitat i vitalitat.

Tanmateix, com que l'objectiu principal és comunicar-se en la llengua estudiada, la participació de l'alumnat a través d'exercicis per parelles, d'intervencions puntuals i d'exposicions breus i temporalitzades de temes concrets prèviament preparades,

ajudaran a completar aquest objectiu. La interacció és imprescindible tant entre l'alumnat com entre el professorat i l'alumnat.

Per tant, tot i la importància donada a l'expressió oral, cal no bandejar la resta de les habilitats lingüístiques: expressió escrita, comprensió oral i comprensió escrita. Sempre, sense deixar de banda l'aspecte gramatical. En conseqüència, els aspectes relacionats amb els registres estilístics o funcionals, hauran d'anar assimilant-se a través d'altres punts que cal treballar dins l'aula:

- les estructures i l'ús adequats,
- els fonemes pronunciats de manera correcta allunyats d'un sistema alié,
- l'ampliació del component lèxic que done compte de la riquesa i el matís lingüístic,
- les expressions funcionals adequades a distintes situacions i nivells de formalitat,
- en els nivells B2, C1, C2 l'estudi del registre funcional també se centrarà en l'aproximació de la terminologia específica de certs llenguatges d'especialitat (formació de paraules).

A partir del nivell Intermedi B1, una aproximació a la dialectologia serà vehiculada a través de cançons, llegendes, rondalles i refranys, analitzant-ne les alteracions fonètiques i normatives que s'hi poden presentar. L'aprofundiment en el coneixement dels dos grans grups dialectals en els nivells B2, C1 i C2 es durà a terme a través de textos reals i contextualitzats, que expliciten l'evolució històrica i la varietat diatòpica de la llengua. En qualsevol cas, aquesta actuació no es plantejarà en termes de coneixements filològics o dialectològics, sinó que es vehicularà com a mostra de diversitat i riquesa lingüística i cultural.

D'altra banda, cal recordar que la competència d'aprendre a aprendre, encaminada a potenciar en l'alumne la seua capacitat d'autoaprenentatge i de reflexió sobre el mateix aprenentatge (recursos, necessitats, presa de decisions, etc.), té també una importància definitiva en un procés de què ha de responsabilitzar-se. S'haurà d'ajudar l'alumnat a prendre consciència de la gran importància que té la competència d'aprendre a aprendre en el procés de consolidació efectiva d'una llengua. El paper del docent serà, consegüentment, el de presentador, dinamitzador, guia i acompanyant, així com i avaluador de l'activitat, i valorarà l'ús adequat de l'idioma per damunt del coneixement del sistema teòric del mateix i de la pura correcció formal.

D'acord amb tot el que s'acaba d'exposar, caldrà tenir en compte els principis metodològics següents:

- El paper del professorat serà essencialment el de facilitar la participació de l'alumne en la realització d'activitats comunicatives, avaluar-ne l'actuació, així

com orientar i indicar l'alumne en el desenvolupament de les seues competències i estratègies d'aprenentatge.

- Les activitats d'aprenentatge se centraran en activitats de comprensió, producció, interacció i mediació en funció dels objectius específics que es pretenen aconseguir.
- Les classes s'impartiran en valencià per a garantir el contacte directe de l'alumnat amb la llengua.
- Les classes s'organitzaran de manera que s'afavorisca la comunicació entre l'alumnat i es proposaran diferents activitats en què es promoga la dinàmica de grup(s). Amb aquest objectiu, s'afavorirà un clima de col·laboració, empatia, respecte i interès.
- A l'hora de programar activitats, s'ha d'atendre els interessos de l'alumnat. Així doncs, a partir de l'activitat elegida es prepararà la unitat didàctica, es programaran els recursos necessaris per a dur-la a terme i es dissenyarà el procés d'interiorització, rutinització i assoliment d'aquests continguts.

b) Activitats i estratègies d'ensenyança i aprenentatge

Seguint el que estableix el decret 155/2007, de 21 de setembre de 2007, del Consell, pel qual es regulen els ensenyaments d'idiomes de regim especial en la Comunitat Valenciana, i el decret 138/2014, de 29 d'agost, del Consell, atendrem als següents principis metodològics:

- Les classes s'impartiran en l'idioma objecte d'estudi per a garantir una major exposició directa a la llengua del procés d'ensenyament-aprenentatge.
- Les classes s'organitzaran de manera que s'afavorisca la comunicació entre l'alumnat i s'hi fomenti la dinàmica de grup(s) que afavorira la col·laboració, l'empatia, el respecte i l'interès.
- Els objectius se centren en l'ús efectiu de l'idioma i, per tant, les practiques d'ensenyament i aprenentatge s'orientaran perquè l'alumne hi tinga una participació activa el major temps possible.
- Els distints tipus de competències de comprensió, expressió, interacció, mediació s'integraran dins de tasques comunicatives que en posen en practica una o més d'una. En aquest procés, les competències purament lingüístiques seran només un mer vehicle pera la comunicació.
- Les tasques d'aprenentatge hauran de ser reals o versemblants, la qual cosa suposa que hauran d'estar definides en termes d'acció, tindre una finalitat clara, estar ben contextualitzades i produir un resultat. A més, hauran d'estar enfocades cap a la vida real.

La importància d'una metodologia basada en l'enfocament funcional cobra especial rellevància perquè:

- Facilita una millor definició dels exponents funcionals i els continguts gramaticals.
- Ens permet detectar necessitats específiques.
- L'alumne detecta una aplicació immediata a la vida real.
- Facilita l'aprenentatge de les estructures gramaticals ja que les dota d'una aplicabilitat més real.
- Ens fa reflexionar més sobre la llengua.

En definitiva, propiciem un millor ensenyament dels continguts socioculturals i sociolingüístics perquè l'alumne s'ha d'enfrontar a situacions quotidianes i a costums populars.

- Les característiques de les activitats que es duran a terme (textos o material de base utilitzat, tema, operacions que comporta, duració, nombre de participants, instruccions, etc.) i les condicions en que es realitzaran (quan i com), s'establiran essencialment en funció dels objectius específics que es pretenen aconseguir en cada curs.
- Els mitjans, els mètodes i els materials que s'hi utilitzaran seran tan similars com siga possible a aquells que l'alumnat pugua trobar i se seleccionaran en funció de la idoneïtat per aconseguir els objectius establerts.
- L'ús adequat de la llengua tindrà més importància que no conèixer-ne el del sistema teòric i la mera correcció formal. Pensem que els errors de l'alumne són inevitables, que formen part de la interllengua de transició, i per tant, no han de tindre's en compte excepte quan siguen sistemàtics o interferisquen en la comunicació. Però sí que se n'ha de fer una anàlisi a fi que l'alumne reflexione sobre la seua actuació i la millore.
- El paper del professorat serà essencialment el de facilitar la participació de l'alumne en la realització d'activitats comunicatives, avaluar-ne l'actuació, orientar-lo respecte a aquesta i indicar-li com pot desenvolupar les seues competències i les seues pròpies estratègies d'aprenentatge.
- Fomentarem la competència d'aprendre a aprendre, que té com a objectiu potenciar en l'alumne la capacitat d'autoaprenentatge, té també una importància definitiva en un procés de que ha de responsabilitzar-se. En aquest sentit, caldrà desenvolupar en l'alumne, no són les seues capacitats innates, sinó

també estratègies d'aprenentatge adequades per a l'autoformació i actituds positives envers el procés d'ensenyament-aprenentatge.

- Es fomentarà l'ús de les TIC com a mitjans que faciliten l'ensenyament-aprenentatge de llengües, que amplien els límits de la comunicació, que faciliten la practica de les diferents destreses, l'intercanvi d'experiències, l'ús de materials reals i, sobretot, la possibilitat d'autoaprenentatge.

- **Desenvolupament de la competència estratègica**

Ens centrarem en els processos que intervenen en el procés d'aprenentatge d'idiomes i considerarem l'alumne com a persona que aprén una llengua i la fa servir. És fonamental que l'alumne prenga consciència de la importància que té desenvolupar la competència estratègica perquè pose en practica tots els recursos disponibles a fi d'aconseguir una comunicació i un aprenentatge més eficaços i personalitzats.

El professor haurà d'ajudar l'alumnat a identificar i a aplicar les estratègies que ja té i fa servir en la seua llengua i a desenvolupar-ne d'altres noves, integrant el treball de les estratègies en el si de les activitats comunicatives. Serà també fonamental el foment de l'autoaprenentatge. Tanmateix, aquestes estratègies podran ser directament avaluables o no.

- **Estratègies d'expressió oral i escrita**

a) Planificació

- Determinar les exigències de la tasca i avaluar, mobilitzar i coordinar els coneixements, les competències i els recursos lingüístics de què es disposen per a portar-la a cap eficaçment (repassar què sabem sobre el tema, que podem o volem dir, etc.)
- Planificar el missatge amb claredat; distingir la idea o les idees principals i l'estructura bàsica del text.
- Adequar de forma bàsica el text (oral o escrit) al destinatari, al context i al canal, per poder determinar-ne el registre, l'estructura, etc., apropiats en cada cas.
- Localitzar i usar adequadament recursos lingüístics o temàtics adequats al nivell (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).

b) Execució

- Expressar el missatge amb claredat i coherència, estructurant-lo de forma bàsica però adequada i ajustant-se, si és el cas, als models i fórmules de cada tipus de text.
- Reajustar la tasca després de valorar-ne les dificultats i els recursos disponibles.
- Trobar l'equilibri entre aprofitar els coneixements previs (utilitzar llenguatge 'prefabricat' o del qual l'usuari se sent molt segur, etc.) i arriscar-se a provar noves expressions. És a dir, en general, ser capaç d'adoptar certs riscos sense bloquejar la comunicació.
- Enfrontar-se de forma elemental a interrupcions de la comunicació (bloquejos de memòria, no saber què dir o escriure, etc.) per mitjà de tècniques com ara guanyar temps, canviar de tema, etc.
- Compensar les mancances lingüístiques per mitjà de procediments lingüístics (realitzar hipòtesis basades en els coneixements previs, semblances entre llengües, etc.; estrangeritzar paraules de la seua llengua materna; modificar paraules de significat paregut; definir o parafrasejar un terme o expressió; usar sinònims, quasi sinònims o antònims; ajustar o aproximar el missatge fent-lo més simple o menys precís, etc.), paralingüístics o paratextuals (demandar ajuda; assenyalar objectes, usar dítics, etc.; usar llenguatge corporal culturalment pertinent; fer servir sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals).

c) Seguiment, (auto)avaluació i correcció.

- En textos orals, ser capaç de modificar l'actuació basant-se en la reacció de l'interlocutor o audiència, i fer-hi, si cal, modificacions bàsiques en el text.
- En l'expressió oral, enregistrar el missatge per tal de verificar-ne després, amb l'ajuda dels companys i del docent, l'èxit de la transmissió i així, prendre consciència de les dificultats del procés.
- En l'expressió escrita, rellegir per valorar, amb l'ajuda de les notes d'un mateix, dels materials de consulta, dels companys i del professor, la pertinència del que s'ha escrit i dels errors.
- Corregir i reescriure el text tractant de superar les dificultats observades durant l'execució i en acabar-la.

• **Estratègies de comprensió oral i escrita**

a) Planificació

- Mobilitzar i coordinar les pròpies competències generals i comunicatives a fi de realitzar eficaçment la tasca (repassar que sabem sobre el tema, etc.).

Localitzar i emprar adequadament recursos lingüístics o temàtics adequats al nivell (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).

- Identificar el tipus de text discurs oral o escrit.
- Decidir per avançat parar atenció a distints aspectes de comprensió oral o escrita (comprendre el sentit general, buscar informació específica, etc.).
- Predir i realitzar hipòtesis sobre el contingut d'un text oral o escrit basant-se en el seu coneixement de tema, i en el context (emissor i destinatari, situació, elements paralingüístics, etc.) i context (resta del text, etc.).
- Desenvolupar la capacitat d'entendre globalment un text.
- En escoltar, l'alumne del Nivell Avançat (C1 i C2) ha de ser capaç; de planificar i establir les seues pròpies expectatives.

b) Execució

- Deduir, inferir i fer hipòtesis a partir de la comprensió d'elements aïllats significatius a fi de reconstruir el significat global del text, tenint com a base elements lingüístics o no, i compensar, així, possibles mancances lingüístiques.
- Deduir i fer hipòtesis sobre el significat de paraules o frases per mitja del context, l'anàlisi de l'estructura i la forma o el coneixement d'altres llengües.
- Distingir de forma elemental entre idees principals i secundaries d'un text.
- Distingir de forma bàsica l'estructura del text, valent-se dels elements lingüístics, paralingüístics i paratextuals que la marquen i fer-la servir per a facilitar la comprensió del text.
- Utilitzar eines com el subratllat o la presa de notes per aconseguir una millar comprensió del contingut i l'estructura del text.
- En escoltar, l'alumne del Nivell Avançat (C1 i C2) ha de ser capaç; de: Utilitzar el context i ser capaç; d'inferir.

Reconèixer estats d'humor de l'interlocutor i actituds.

c) Seguiment, (auto)avaluació i correcció.

- Reformular les hipòtesis i la comprensió aconseguida a partir de la comprensió de nous elements o de la comprensió global.
- Contrastar i verificar si s'ha comprés bé.
- Indicar allò que no s'ha comprés.
- Demanar o intentar, de diferents formes, aclarir el missatge.

- **Estratègies d'interacció oral i escrita**

La majoria d'activitats comunicatives són interactives, és a dir, els participants s'alternen com a productors i receptors molt sovint amb diversos torns. Per aquest motiu, esdevé summament rellevant l'ensenyament d'estratègies per a la interacció oral i l'escrita.

a) **Planificació**

- Seleccionar l'esquema d'interacció oral (model de diàleg situacional, etc.), o tipus de text d'escrit (carta informal, formal bàsica, etc.) adequats a l'activitat.
- Anticipar el que els interlocutors coneixen o no per a ajustar l'activitat.
- En expressar-se, l'alumne del Nivell Avançat (C1 i C2) hauria de ser capaç; de planificar el que vol dir per a interactuar adequadament amb l'interlocutor.

b) **Execució**

- Fer ús de procediments senzills per a començar, continuar o acabar una conversació.
- Resoldre de forma bàsica dubtes o bloquejos en la comunicació, guanyant temps per a pensar dirigint la comunicació cap a un altre tema, etc., en interacció oral.
- Referir-se amb claredat al missatge emés per l'altra persona i indicar clarament les característiques del missatge que s'espera, en interacció escrita.
- Cooperar amb l'interlocutor per a facilitar la comprensió mútua, demanant o facilitant ajuda o aclariment quan siga necessari.
- Invitar una altra persona a participar en l'intercanvi comunicatiu.
- En expressar-se, l'alumne del Nivell Avançat (C1 i C2) hauria de ser capaç:
 - de compensar mancances per mitjà de circumloquis, paràfrasis, sinònims, etc.;
 - d'evitar les dificultats d'expressió de forma natural.

c) **Seguiment, (auto-) avaluació i correcció**

- Efectuar, de forma elemental, les repeticions, els aclariments i les correccions necessàries per a compensar les dificultats, ruptures i malentesos en la comunicació.
- En expressar-se, l'alumne del Nivell Avançat (C1 i C2) hauria de ser capaç de reformular idees sense interrompre la fluïdesa.

- **Estratègies plurilingües i de mediació**

a) Estratègies de mediació

En alguns casos l'usuari d'una llengua actua com a canal de comunicació (freqüentment, però no necessàriament, en distintes llengües) entre dues o més persones que, per un motiu o un altre, no es poden comunicar directament. Aquest procés de mediació, pot ser interactiu o no.

Les activitats de mediació rellevants són:

- Traducció informal de frases o textos, parlats o escrits, amb fins comunicatius o d'aprenentatge.
- Resumir la idea o les idees principals d'un text escrit en llengua estàndard i de tema general.

Els textos que s'utilitzaran en les activitats de mediació han d'adequar-se a les característiques i als objectius del nivell, s'integraran en la pràctica de les quatre destreses i es faran servir per a desenvolupar les estratègies següents:

- Comprendre adequadament el text (oral o escrit) que serveix de base a la mediació: percebre'n el tema, el significat i l'estructura fonamental.
- Utilitzar eines com el subratllat per a aconseguir una millor comprensió del contingut i de l'estructura del text que serveix de base a la mediació.
- Localitzar i usar adequadament els recursos necessaris (ús d'un diccionari, obtenció d'ajuda, etc.), per a portar a cap l'activitat.
- En resumir la idea o idees principals d'un text escrit breu, percebre'n el tema i distingir de forma senzilla entre idees principals i contingut secundari.

En el Nivell Avançat (C1 i C2), la mediació pot suposar dur a terme una activitat relacionada amb la traducció simultània o consecutiva, amb la traducció d'un text especialitzat o de caràcter literari, o simplement resumir un text des de l'L1 a l'L2 i, fins i tot, en la mateixa llengua.

b) Estratègies plurilingües

- Utilitzar els coneixements i les estratègies de la llengua materna o d'altres de conegudes, en l'aprenentatge de la llengua que estudien.
- Deducir les normes gramaticals i de la llengua que estudien per analogia amb les normes de la llengua materna o d'altres llengües conegudes.

- Deducir i fer hipòtesis sobre el significat de paraules o frases per mitjà del coneixement de la llengua materna o d'altres llengües conegudes.

- **Estratègies d'aprenentatge**

- a) Estratègies metacognitives:**

Mesuren els processos d'adquisició de l'aprenentatge per mitja de la planificació, la monitorització i l'avaluació. És l'alumne mateix el que planifica i dóna prioritat a certs aspectes del seu aprenentatge. Implica les activitats següents:

- Utilitzar el coneixement dels distints elements que comprén la competència comunicativa lingüística per desenvolupar.
- Utilitzar el coneixement de la terminologia bàsica de l'aprenentatge de la llengua per tal de dur a terme tasques d'aprenentatge.
- Reconéixer els objectius de les diferents activitats.
- Comprendre la finalitat de l'aprenentatge com a comunicació i dels diferents elements que hi intervenen.
- Establir amb claredat i de forma realista objectius i necessitats personals, tant a curt termini com a llarg.
- Organitzar adequadament el temps personal per a l'aprenentatge de la llengua.
- Desenvolupar l'estil d'aprenentatge que millar s'adeqüe a les característiques personals i a les distintes tasques i continguts lingüístics.
- Desenvolupar i utilitzar tècniques d'estudi i de treball adequades a les pròpies capacitats i a les distintes tasques continguts lingüístics objecte d'aprenentatge.
- Organitzar i usar adequadament el material personal d'aprenentatge.
- Desenvolupar autonomia en l'aprenentatge mitjançant les TIC i altres recursos disponibles, tant dins com fora de l'aula i de l'EOI, i buscant, o creant, oportunitats per a practicar la llengua
- Reconéixer i entendre la funció dels distints tipus d'activitats.
- Reconéixer i entendre la funció del professor.
- Comprendre el paper dels errors en el procés d'aprenentatge per tal d'aprendre'n.

- Utilitzar l'autoavaluació com a element de millora del procés d'aprenentatge per mitjà de fitxes d'autoavaluació que valoren el grau de consecució dels objectius.
- Reconèixer les dificultats i les formes de superar-les i valorar els èxits i els mitjans que han ajudat a aconseguir-los.

b) Estratègies cognitives

- Usar eficaçment materials de consulta i autoaprenentatge adequats al nivell (diccionaris, gramàtiques, llibres d'exercicis, noves tecnologies, etc.).
- Prendre notes organitzadament de paraules clau o conceptes mentre s'escolta o es llig.
- Emprar el subratllat per a remarcar la informació important d'un text.
- Fer un resum mental, oral o escrit de la informació obtinguda per mitja de l'audició o la lectura.
- Utilitzar els distints sentits per entendre i recordar informació, fent-hi ús de distintes tècniques de la memorització i l'organització adequades al tipus de contingut lingüístic i/o a l'estil d'aprenentatge personal.
- Organitzar i classificar paraules, terminologia o conceptes segons els seus atributs de significat com, per exemple, els mapes conceptuals o les taules de classificació.
- Utilitzar el llenguatge après a mesura que s'adquireix a fi d'assimilar-lo adequadament.
- Analitzar de forma bàsica textos, frases i paraules tractant de comprendre'n l'estructura i la construcció, a fi de percebre'n millar el significat.
- Aplicar adequadament les regles d'ús i construcció d'una llengua.
- Superar problemes o limitacions per a la comprensió o producció amb coneixements lingüístics i no lingüístics previs a l'abast del parlant.
- Aprofitar adequadament la presència de parlants nadius o amb un nivell de competència lingüística més avançat pera aclarir, verificar o corregir.

c) Estratègies afectives

- Perdre la por dels errors i reconèixer-los com necessaris per aprendre, sense perdre de vista l'interés per millorar.

- Tolerar la comprensió parcial o vaga en una situació comunicativa i valorar la importància de l'ús de tècniques que l'ajuden a sentir-se competent per tal de dur a terme les tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Valorar i reforçar la motivació com a clau de l'èxit en l'aprenentatge.
- Entendre la relació professor-alumne com a element potenciador d'un bon procés d'aprenentatge.

d) Estratègies socials

- Sol·licitar ajuda, correccions, aclariments o confirmacions.
- Desenvolupar formes d'oci connectades amb l'aprenentatge de la llengua.
- Saber treballar en equip considerant els companys com una altra font més d'aprenentatge.

5. Avaluació

a) Criteris d'avaluació dels cursos curriculars i de les proves de certificació

D'acord amb el que s'estableix en l'Ordre 34/2022, l'avaluació dels ensenyaments d'idiomes de règim especial a les escoles oficials d'idiomes té com a objecte determinar el progrés realitzat per l'alumnat, així com la competència comunicativa en l'idioma corresponent, de manera que permeta adoptar les estratègies oportunes per a assolir els objectius acadèmics proposats.

Així mateix, l'alumnat haurà de ser avaluat prenent com a referència els objectius, les competències i els criteris d'avaluació establits per als nivells bàsic A2, intermedi B1, intermedi B2, avançat C1 i avançat C2 en els currículums dels idiomes respectius. L'avaluació de l'alumnat tindrà en compte el progrés, en el seu conjunt i per separat, en cada una de les activitats de llengua definides en el currículum corresponent de cada nivell. El professorat de les escoles oficials d'idiomes serà el responsable de l'avaluació, que es realitzarà tenint com a referent els diferents elements del currículum i especialment els criteris d'avaluació establits per als nivells bàsic, intermedi i avançat.

L'avaluació per a l'alumnat que cursa estudis a les escoles oficials d'idiomes podrà ser de diferents tipus: avaluació de diagnòstic, avaluació contínua o de progrés, avaluació final o d'aprofitament i avaluació de domini.

L'avaluació de diagnòstic té com a objectiu identificar les capacitats i el nivell de competència de l'alumnat a l'inici de curs, la qual cosa permetrà al professorat obtenir informació rellevant sobre l'alumnat i desenvolupar mesures pedagògiques adequades que en faciliten el progrés; alhora servirà perquè l'alumnat prenga consciència del seu nivell acadèmic i de les necessitats d'aprenentatge. Aquesta avaluació té caràcter

orientador, no comportarà qualificacions i dels seus resultats es donarà compte a l'alumnat i, si escau, als seus representants legals.

L'avaluació contínua o de progrés té per objecte comprovar el grau de consecució dels objectius al llarg del curs acadèmic. Suposa una recollida organitzada i sistemàtica d'informació de l'evolució de l'alumnat al llarg del curs amb la finalitat de millorar el procés d'ensenyament i aprenentatge i de prendre les decisions oportunes amb relació a la promoció de l'alumnat als diferents nivells i cursos. Aquesta avaluació té un caràcter formatiu.

L'avaluació final o d'aprofitament té per objecte comprovar el grau d'assoliment dels objectius aconseguits per l'alumnat en finalitzar el període lectiu de cada curs i nivell. Aquesta avaluació serà global i avaluarà cadascuna de les següents activitats de llengua: comprensió de textos orals, comprensió de textos escrits, producció i coproducció de textos orals, producció i coproducció de textos escrits i mediació lingüística.

L'avaluació de domini té per objecte verificar el grau d'assoliment de les competències dels diferents nivells del MECR, que s'estableixen en el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial de l'alumnat matriculat en l'últim o únic curs de cada nivell, així com de l'alumnat lliure.

Es realitzarà mitjançant una prova de certificació per als nivells intermedi B1, intermedi B2, avançat C1 i avançat C2. En el nivell bàsic A2, l'avaluació final o d'aprofitament serà equivalent a l'avaluació de domini.

Avaluarà cadascuna de les següents activitats de llengua: comprensió de textos orals, comprensió de textos escrits, producció i coproducció de textos orals, producció i coproducció de textos escrits i mediació lingüística.

- **EN CURSOS QUE NO CONDUEIXEN A PROVA DE CERTIFICACIÓ**

Segons el currículum (Decret 242/2019), en l'idioma valencià els únics cursos que no són conduents a certificació són el Nivell Bàsic A2 i el Nivell Avançat C2.1. En el primer cas, tenint en compte el que estableixen el decret 155/2007, de 21 de setembre de 2007, l'Ordre 2008/2059 de 31 de gener de 2008, i l'Ordre 2008/3456 de 10 de març de 2008, de la Conselleria d'Educació, l'avaluació serà contínua, estarà integrada en el treball de classe i es referirà als objectius i continguts del curs. Al seu torn, en el cas de l'A2, aquests estaran basats en els establerts en l'esmentat decret i en la Resolució de 20 de juliol de 2021, de la qual s'aplicaran els principis bàsics comuns d'avaluació, així com el calendari escolar de l'any en curs.

Així doncs, el Departament de Valencià estableix que hi haurà una AVALUACIÓ DE PROGRÉS, que es portarà a cap al llarg del curs. Tindrà caràcter formatiu i estarà integrada en el procés d'ensenyament-aprenentatge. Servirà per a valorar el progrés i les dificultats de l'alumnat i, si és el cas, permetrà determinar solucions que ajuden a

resoldre'n les mancances. Implicarà la recollida de dades, tant qualitatives com quantitatives, de cada alumne (comentaris o notes relacionades amb la participació en classe, amb les intervencions orals o els treballs escrits, amb les proves puntuals i amb l'assistència i la motivació) que es tindran en compte en l'avaluació final.

Aquesta avaluació de progrés s'articula al voltant de dues notes obtingudes a partir de les activitats i proves de **COMPRESIÓ DE TEXTOS ORALS I ESCRITS**; de **PRODUCCIÓ I COPRODUCCIÓ DE TEXTOS ORALS I ESCRITS** i de **MEDIACIÓ**. La primera d'aquestes suposarà un 25% de la nota final i s'obtindrà per mitjà de la suma de proves i tasques dutes a terme a l'aula per cada docent, fins a la data de la primera recollida de notes tal com es recull en l'Ordre del 31 de gener de 2008. Al seu torn, la segona nota en suposarà un 75% i s'obtindrà a partir de la realització de la suma de proves i tasques dutes a terme a l'aula des de la data de la primera recollida de notes. L'alumnat que no compte amb qualificacions suficients del curs per poder-lo avaluar, haurà de fer una prova final. Segons estableix l'esmentada Resolució d'inici de Curs, les proves corresponents a l'avaluació ordinària dels cursos no conduents a la PUC podran començar a partir del 14 de maig de 2025. Les proves corresponents a l'avaluació extraordinària es realitzaran entre el dia 23 i el dia 30 de juny de 2025. Les avaluacions i les proves extraordinàries del curs 2024-2025 hauran d'acabar abans del 4 de juliol de 2025. Per als cursos a distància, la prova final i extraordinària del curs es realitzarà a través de la plataforma AULES. En l'AVALUACIÓ FINAL s'obté la qualificació d'APTE/A si totes les activitats de llengua s'han superat amb una puntuació mínima de 5 i la puntuació obtinguda en la mitjana és igual o superior als 6 punts.

Les proves es puntuaran de l'1 al 10 i es consideraran aptes a partir d'una puntuació igual o superior a 6 punts. Presentaran les característiques següents:

- Comprensió de textos orals

S'elaborarà a partir de textos auditius o audiovisuals que tinguen un o dos parlants clarament identificables. Les tasques avaluaran diferents aspectes de la comprensió oral mitjançant diferents tipus d'exercicis. La tipologia de les preguntes podrà ser d'elecció múltiple (a, b, c), veritable o fals, relacionar textos breus de temàtica pareguda amb imatges.

- Comprensió de textos escrits

Es confeccionarà a partir de textos reals o mínimament adaptats, en llengua estàndard i de contingut clar i senzill. Les tasques avaluaran diferents objectius de comprensió, per la qual cosa podran consistir a resoldre una activitat d'elecció múltiple; indicar si un enunciat és veritable o fals; relacionar textos breus de temàtica pareguda amb titulars breus o frases resum, etc.

- Producció i coproducció de textos orals

Hi haurà dos tipus de tasques, una d'individual (monòleg) i una altra per parelles (diàleg), relacionades amb els objectius i els continguts del curs. El monòleg durarà, aproximadament 1.00-1.30 minuts i el diàleg 2.00-3.30 minuts.

- Producció i coproducció de textos escrits

La prova consta de dos exercicis escrits: un text de creació (60%), amb una extensió aproximada de 90-100 paraules, i un altre d'interacció (40%), d'aproximadament 60-70 paraules. Respecte a la producció i coproducció de textos escrits, el tipus d'exercici podrà consistir a: escriure o respondre una carta o un correu electrònic de tipus personal o formal senzills (petició d'informació, etc.); narrar fets, experiències; descriure persones, activitats, etc.

- Mediació

Les activitats de mediació que caldrà dur a terme són de dos tipus: mediació oral i mediació escrita. Tant en un cas com en l'altre, es tracta de transmetre, traslladar, resumir, etc., la informació rellevant, els punts principals, etc., d'un text font o d'estímul visual a un interlocutor; o es fa de mediador/a en situacions quotidianes i menys habituals, oralment o per escrit. Cadascuna suposa un 50% de la nota de mediació.

Al seu torn, respecte al Nivell Avançat C2.1, tenint en compte el que estableixen el Decret 155/2007, de 21 de setembre de 2007, l'Ordre 2008/2059 de 31 de gener de 2008, i l'Ordre a 2008/3456 de 10 de març de 2008, de la Conselleria d'Educació, l'avaluació serà contínua, estarà integrada en el treball de classe i es referirà als objectius i continguts del curs. Al seu torn, en el cas del C2.1, aquests estaran basats en els establerts en el Decret 242/2019 i en el Reial decret 2017/1041. Així mateix, s'aplicaran els principis bàsics comuns d'avaluació de certificat dels ensenyaments d'idiomes de règim especial regulats en el Reial decret 1/2019, d'11 de gener en tots els processos d'avaluació de certificat del nivell Avançat C2. Finalment, respecte al calendari escolar de l'any en curs, en aquest document se segueix la Resolució de 20 de juliol de 2021.

L'AVALUACIÓ CONTÍNUA es durà a terme al llarg del curs. Tindrà caràcter formatiu i estarà integrada en el procés d'ensenyament-aprenentatge. Servirà per a valorar el progrés i les dificultats de l'alumnat i, si és el cas, permetrà determinar solucions que ajuden a resoldre'n les mancances. Implicarà la recollida de dades, tant qualitatives com quantitatives, de cada alumne: a més de les proves puntuals d'avaluació de coneixements i competències comunicatives, comentaris relacionats amb la participació activa en classe, i amb les tasques i projectes realitzats fora de l'aula.

Aquesta avaluació de progrés s'articula al voltant de dues notes obtingudes a partir de les activitats i proves de **COMPRESIÓ DE TEXTOS ORALS I ESCRITS**; de **PRODUCCIÓ I COPRODUCCIÓ DE TEXTOS ORALS I ESCRITS** i de **MEDIACIÓ**, tal com es reflecteix en la

graella següent. La primera d'aquestes suposarà un 25% de la nota final i s'obtindrà per mitjà de la suma de proves i tasques dutes a terme a l'aula per cada docent, fins a la data de la primera recollida de notes tal com es recull en l'Ordre del 31 de gener de 2008. Al seu torn, la segona nota en suposarà un 75% i s'obtindrà a partir de la realització de la suma de proves i tasques dutes a terme a l'aula des de la data de la primera recollida de notes, fins a les dates del 25 al 31 de maig de 2022, tal com assenyala la Resolució de 20 de juliol de 2021.

En l'AVALUACIÓ FINAL s'obté la qualificació d'APTE/A si totes les activitats de llengua s'han superat amb una puntuació mínima de 5 i la puntuació obtinguda en la mitjana és igual o superior als 6 punts, tal com s'estableix en la Resolució de 29 de març de 2021. D'altra part, la segona convocatòria per superar les destreses no aprovades en la primera, s'administrarà entre els dies 27 de juny i l'1 de juliol de 2022, segons la Resolució de 20 de juliol de 2021.

En el cas de l'alumnat del C2.1. que haja perdut l'escolaritat, perd el dret d'assistir a classe, però conserva el dret a una prova final, que se realitzarà entre els dies 25 i 31 de maig.

Les proves es puntuaran de l'1 al 10 i es consideraran aptes a partir d'una puntuació igual o superior a 6 punts. Presentaran les característiques següents:

- Comprensió de textos orals

S'elaborarà a partir de textos extensos, lingüísticament complexos, l'estructura textual dels quals pot no ser explícita i mostraran una varietat extensa de temes, tant concrets com abstractes, relacionats o no amb la seua especialitat, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques i col·loquials. Els anuncis públics poden tindre una qualitat d'audició deficient, un o més parlants nadius, en converses animades, conferències i exposicions noticiaris, documentals, programes televisius, etc. Les tasques avaluaran diferents aspectes de la comprensió oral mitjançant diferents tipus d'exercicis: elecció múltiple de 3; relacionar textos de temàtica semblant amb parlants, titulars o frases resum

- Comprensió de textos escrits

Aquests exercicis partiran de textos extensos, lingüísticament complexos, l'estructura textual dels quals pot no ser explícita i mostraran una varietat extensa de temes, tant concrets com abstractes, relacionats o no amb la seua especialitat, amb un repertori lèxic ampli amb expressions idiomàtiques i col·loquials. Les tasques avaluaran diferents aspectes de la comprensió lectora mitjançant diferents tipus d'exercicis: elecció múltiple de 3; relacionar frases, epígrafs, etc., amb seccions d'un text o amb diversos textos; completar buits amb

paràgrafs en un text llarg; completar buits d'un text amb paraules no facilitades al candidat.

- Producció i coproducció de textos orals

Consta de dos tipus d'activitats, una individual (monòleg) i una per parelles (diàleg), relacionades amb els objectius i els continguts del curs. La durada d'aquestes serà: monòleg (aproximadament 3.30-4 minuts) i diàleg (al voltant de 6-7 minuts).

- • Producció i coproducció textos escrits

La prova consistirà a produir dos textos escrits: d'una banda, un de creació (60%), amb una extensió entre 240 i 270 paraules; i un d'interacció (40%), d'aproximadament 160-180) paraules.

- Mediació

Inclou dos exercicis de mediació: escrita i oral. En el primer cas, la prova consisteix en la redacció d'una tasca de mediació de caràcter interactiu (190-220 mots) (50%), per a la realització de la qual caldrà transmetre, sintetitzar, resumir, etc., informació d'un text font, de diverses fonts o d'estímul visual. En el segon, es duu a terme una tasca de mediació, consistent a parafrasejar, transmetre informació, mitjançar en situacions habituals i específiques, etc., a partir d'un text font al llarg de 2-2.30 minuts (50%).

- **EN CURSOS CONDUENTS A CERTIFICACIÓ**

En l'avaluació del curs de l'alumnat dels cursos curriculars que condueixen a la prova unificada de certificació dels nivells B1, B2, C1 i C2, tenint en compte el que estableixen el Decret 155/2007, de 21 de setembre de 2007, l'Ordre 2008/2059 de 31 de gener de 2008, i l'Ordre a 2008/3456 de 10 de març de 2008, de la Conselleria d'Educació, l'avaluació serà contínua, estarà integrada en el treball de classe i es referirà als objectius i continguts del curs. Aquests estaran basats en els establerts en el Decret 242/2019 i en el Reial decret 2017/1041. Així mateix, s'aplicaran els principis bàsics comuns d'avaluació de certificat dels ensenyaments d'idiomes de règim especial regulats en el Reial decret 1/2019. Finalment, respecte al calendari escolar de l'any en curs, en aquest document se segueix la Resolució de 20 de juliol de 2021.

L'AVALUACIÓ CONTÍNUA es durà a terme al llarg del curs. Tindrà caràcter formatiu i estarà integrada en el procés d'ensenyament-aprenentatge. Servirà per a valorar el progrés i les dificultats de l'alumnat i, si és el cas, permetrà determinar solucions que ajuden a resoldre'n les mancances. Implicarà la recollida de dades, tant qualitatives com quantitatives, de cada alumne: a més de les proves puntuals

d'avaluació de coneixements i competències comunicatives, comentaris relacionats amb la participació activa en classe, i amb les tasques i projectes realitzats fora de l'aula.

Aquesta avaluació de progrés s'articula al voltant de dues notes obtingudes a partir de les activitats i proves de **COMPRESIÓ DE TEXTOS ORALS I ESCRITS**; de **PRODUCCIÓ I COPRODUCCIÓ DE TEXTOS ORALS I ESCRITS** i de **MEDIACIÓ**, tal com es reflecteix en la graella següent. La primera d'aquestes suposarà un 25% de la nota final i s'obtindrà per mitjà de la suma de proves i tasques dutes a terme a l'aula per cada docent, fins a la data de la primera recollida de notes tal com es recull en l'Ordre del 31 de gener de 2008. Al seu torn, la segona nota en suposarà un 75% i s'obtindrà a partir de la realització de la suma de proves i tasques dutes a terme a l'aula des de la data de la primera recollida de notes, fins a les dates del 25 al 31 de maig de 2022, tal com assenyalava la Resolució de 20 de juliol de 2021.

En l'**AVALUACIÓ FINAL** s'obté la qualificació d'**APTE/A** si totes les activitats de llengua s'han superat amb una puntuació mínima de 5 i la puntuació obtinguda en la mitjana és igual o superior als 6 punts, tal com s'estableix en la Resolució de 29 de març de 2021. En el cas de l'alumnat que haja perdut l'escolaritat, perd el dret d'assistir a classe, però conserva el dret a una prova final, que se realitzarà entre els dies 25 i 31 de maig.

Les proves es puntuaran de l'1 al 10 i es consideraran aptes a partir d'una puntuació igual o superior a 6 punts.

La superació de l'avaluació d'aprofitament en els cursos curriculars conduents a PUC permeten l'alumnat promocionar als cursos següents, sense obtindre el certificat del nivell, tal com estableix la resolució de 29 de març de 2021.

- Criteris de correcció

Nivell Bàsic A2.

Activitats de comprensió de textos orals

- Identifica la intenció comunicativa, el tema i la informació rellevant, formula hipòtesis de contingut i confirma detalls predictibles, comprén el registre formal o informal en textos breus, senzills i contextualitzats (contactes socials quotidians, converses per a satisfer les necessitats més bàsiques, avisos i anuncis, predicció del temps, explicacions i enregistraments sobre temes quotidians, instruccions i consells senzills, descripcions i relats breus), emesos amb claredat, en bones condicions acústiques, sempre que en pugua tornar a escoltar les parts més difícils.

- Coneix els aspectes socioculturals i sociolingüístics comuns relatius a la vida quotidiana, relacions interpersonals i convencions socials de les cultures en què s'usa l'idioma.
- Sap aplicar en general les estratègies bàsiques més adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals i els detalls més rellevants del text.
- Distingeix globalment la funció comunicativa més rellevant del text.
- Reconeix amb problemes ocasionals el lèxic oral d'ús freqüent relatiu a temes quotidians de caràcter general i pot inferir del context i del cotext, de vegades de manera correcta, els significats d'algunes paraules i expressions que desconeix.
- Discrimina en general els patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació d'ús comú i reconeix globalment les intencions comunicatives i els significats que generalment s'hi associen.

Producció i coproducció de textos orals

- Aplica a la producció del text oral, tant monològic com dialògic, els coneixements socioculturals i sociolingüístics adquirits, i respecta les normes de cortesia més freqüents en els contextos respectius i, segons la modalitat discursiva, en un registre, neutre o informal.
- Coneix i sap aplicar algunes estratègies bàsiques per a produir textos orals breus d'estructura simple i clara, utilitzant una sèrie de procediments senzills per a adaptar o reformular el missatge i reparar la comunicació.
- Du a terme les funcions principals demanades pel propòsit comunicatiu, seguint els patrons discursius d'ús més freqüent en cada context.
- Gestiona un repertori bàsic memoritzat de frases i formules per a comunicar-se amb una fluïdesa acceptable, amb pauses per a buscar expressions i organitzar o reestructurar el discurs, o reformular o aclarir el que ha dit.
- Interactua de manera senzilla en intercanvis clarament estructurats, utilitzant formules o gestos simples per a prendre o mantindre el torn de paraula, encara que de vegades tendisca a concentrar-se en la producció mateixa i dificulte la participació de l'interlocutor o vacil·le a l'hora d'intervindre quan l'interlocutor acapara la comunicació.
- Utilitza algunes estructures sintàctiques bàsiques d'ús freqüent segons el context comunicatiu, i empra els recursos de cohesió textual més comuns (entonació, repetició lèxica, el·lipsi, dixi personal, espacial i temporal, marcadors

discursius i conversacionals i connectors comuns), i enllaça una sèrie d'elements breus, concrets i senzills per a crear una seqüència cohesionada i lineal.

- Coneix i utilitza adequadament un repertori lèxic oral suficient per a comunicar informació relativa a temes coneguts, generals, d'actualitat o relacionats amb els interessos propis en situacions habituals i quotidianes, tot i que encara comet errors importants.
- Utilitza patrons bàsics d'oracions memoritzades, sintagmes de poques paraules i formules estereotipades per a comunicar-se.
- Transmet informació limitada en situacions quotidianes simples.
- Utilitza estructures simples correctament, però encara comet de manera sistemàtica errors bàsics.
- Interactua utilitzant expressions molt breus, a pesar que les pauses, els començaments incorrectes i la reformulació són molt evidents.
- Formula preguntes i afirmacions senzilles i hi respon.
- Indica quan segueix la conversa, però poques vegades és capaç de comprendre prou per a mantindre-la sense la col·laboració de l'interlocutor.
- Enllaça oracions i sintagmes amb connectors simples com i, però i perquè.
- Pronuncia i entona en general de manera intel·ligible i de forma suficientment clara per a ser entés, encara que els interlocutors hagen de demanar una repetició de tant en tant. A més, la forta influència d'altres llengües que parla en l'accent, el ritme i l'entonació poden afectar la intel·ligibilitat i requerira la col·laboració dels interlocutors. No obstant això, la pronunciació de paraules familiars és clara.

Activitats de comprensió escrita

- Reconeix els valors i els significats associats a convencions de format, tipogràfiques, ortogràfiques i de puntuació d'ús comú, així com abreviatures i símbols d'ús freqüent.
- Coneix i aplica de forma bàsica a la comprensió del text els aspectes socioculturals i sociolingüístics comuns relatius a la comunicació escrita en les cultures en que s'usa l'idioma, extraient-ne claus per a interpretar-los.
- Coneix les estratègies més adequades en cada cas per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals i els detalls més rellevants del text, adaptant-hi la modalitat i la velocitat de lectura.

- Identifica la intenció comunicativa, el tema, els aspectes principals i els detalls rellevants de textos sobre temes quotidians, senzills, breus i convenientment contextualitzats (missatges, cartes, documents autèntics d'ús habitual, fullets turístics i comercials, anuncis, instruccions i relats).
- Coneix els constituents i l'organització d'estructures sintàctiques d'ús freqüent en la comunicació escrita.
- Comprén lèxic escrit d'ús freqüent relatiu a temes generals quotidians i a aspectes relacionats amb els seus interessos personals, educatius o ocupacionals, i pot inferir del context i del cotext els significats d'algunes paraules i expressions que desconeix.

Activitats de producció i coproducció de textos escrits

- Aplica a la producció i coproducció del text escrit els coneixements socioculturals i sociolingüístics bàsics adquirits, respectant les normes de cortesia més freqüents en els contextos respectius i segons la modalitat discursiva, en un registre neutre o informal.
- Coneix i sap aplicar estratègies bàsiques per a produir textos escrits breus, coherents i d'estructura simple i clara adaptats a contextos habituals, p. e., copiant models segons el gènere i el tipus textual, o fent un guio o esquema per a organitzar la informació o les idees.
- Du a terme les funcions principals bàsiques demanades pel propòsit comunicatiu.
- Mostra un control basic d'estructures sintàctiques d'ús freqüent i empra mecanismes simples de cohesió.
- Coneix i utilitza un repertori lèxic escrit basic d'ús freqüent suficient per a comunicar informació breu, simple i directa en situacions habituals i quotidianes.
- Utilitza els signes de puntuació elementals (p. e., el punt, la coma) i les regles ortogràfiques bàsiques (p. e., ús de majúscules i minúscules), així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en paper com en suport digital.

Activitats de mediació

- Coneix els aspectes més bàsics que caracteritzen les comunitats de parlants corresponents i les diferències i similituds més significatives quant als costums,

usos, actituds, relacions i valors que prevalen, i és, en general, capaç d'actuar-hi en conseqüència, encara que de vegades recórrega a l'estereotip.

- Identifica de vegades, aplicant les estratègies necessàries, la informació clau que ha de transmetre, així com algunes intencions bàsiques dels emissors i receptors.
- Interpreta, de vegades correctament, les claus de comportament i comunicatives explícites que s'observen en els emissors o destinataris per a adaptar el seu discurs a les funcions requerides, encara que sovint no ho faça de manera fluida.
- Pren notes d'alguna informació necessària que considera important traslladar als destinataris.
- Transmet els aspectes principals continguts en textos breus i senzills sobre temes quotidians d'interés immediat, sempre que s'expressen amb claredat en un llenguatge senzill.
- Col·labora en tasques senzilles i pràctiques, preguntant que n'opinen els altres, fent suggeriments i comprenent les respostes, sempre que pugua demanar repeticions o reformulacions ocasionalment.
- Contribueix a la comunicació, utilitzant paraules senzilles per a convidar persones a explicar coses, indicant quan entén les coses o hi esta d'acord. Transmet el tema fonamental del que s'ha dit en situacions quotidianes predictibles sobre desitjos i necessitats personals.
- Reconeix quan els parlants estan en desacord o quan es produeixen dificultats i utilitza recursos lingüístics de manera senzilla per a buscar compromís i acord.

Criteris d'avaluació i correcció del nivell intermedi B1.

Activitats de producció de textos orals

- Coneix, i aplica a la comprensió del text, extraient-ne claus per a interpretar-lo, els aspectes socioculturals i sociolingüístics comuns relatius a la vida quotidiana, les condicions de vida, les relacions interpersonals, la cinèsica i la proxèmica, els costums i els valors i les convencions socials de les cultures en les quals s'usa l'idioma.
- Sap aplicar les estratègies més adequades en cada cas per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals i els detalls més rellevants del text.

- Distingeix la funció o les funcions comunicatives més rellevants del text i un repertori comú dels seus exponents, així com patrons discursius bàsics relatius a l'organització textual.
- Aplica a la comprensió del text els coneixements sobre els constituents i l'organització de patrons sintàctics d'ús freqüent en la comunicació oral.
- Reconeix sense dificultat lèxic oral d'ús freqüent relatiu a assumptes quotidians, de caràcter general, o relacionats amb els interessos propis, i pot inferir del context i del cotext, generalment de manera correcta, els significats d'algunes paraules i expressions que desconeix.
- Discrimina els patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació d'ús comú i reconeix les intencions comunicatives i els significats generalment associats a aquests.

Activitats de producció o coproducció de textos orals

- Aplica a la producció del text oral, tant monològic com dialògic, els coneixements socioculturals i sociolingüístics adquirits, actuant amb la propietat deguda i respectant les normes de cortesia més freqüents en els contextos respectius i segons la modalitat discursiva, en un registre formal, neutre o informal.
- Coneix i sap aplicar adequadament les estratègies per a produir textos orals breus o d'extensió mitjana, coherents i d'estructura simple i clara, utilitzant una sèrie de procediments senzills per a adaptar o reformular el missatge i reparar la comunicació.
- Du a terme les funcions principals demanades pel propòsit comunicatiu, utilitzant adequadament els exponents més habituals d'aquestes funcions i seguint els patrons discursius d'ús més freqüent en cada context.
- Maneja un repertori memoritzat de frases i formules per a comunicar-se amb una fluïdesa acceptable, amb pauses per a buscar expressions i organitzar o reestructurar el discurs, o reformular o aclarir el que ha dit.
- Interactua de manera senzilla en intercanvis clarament estructurats, utilitzant formules o gestos simples per a prendre o mantindre el torn de paraula, encara que de vegades tendisca a concentrar-se en la producció mateixa i dificulte la participació de l'interlocutor, o mostre algun titubeig a l'hora d'intervindre quan l'interlocutor acapara la comunicació.

- Utilitza amb la deguda correcció i flexibilitat estructures sintàctiques d'ús freqüent segons el context comunicatiu i empra en general adequadament els recursos de cohesió textual més comuns (entonació, repetició lèxica, el·lipsi, dixi personal, espacial i temporal, marcadors discursius i conversacionals, i connectors comuns), enllacant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills per a crear una seqüència cohesionada i lineal.
- Coneix i utilitza adequadament un repertori lèxic oral suficient per a comunicar informació relativa a temes coneguts, generals, d'actualitat, o relacionats amb els interessos propis en situacions habituals i quotidianes, tot i que encara cometa errors importants, o haja d'adaptar el missatge, quan les demandes comunicatives són més complexes, o quan aborda temes i situacions poc freqüents en situacions menys corrents, recurrent en aquest cas a circumloquis i repeticions.
- Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que siga evident l'accent estranger, o cometa errors de pronunciació sempre que no interrompen la comunicació, i els interlocutors hagen de sol·licitar repeticions de tant en tant.

Activitats de comprensió de textos escrits

- Coneix i aplica a la comprensió del text, extraient-ne claus per a interpretar-lo, els aspectes socioculturals i sociolingüístics comuns relatius a la comunicació escrita en les cultures en les quals s'usa l'idioma.
- Sap aplicar les estratègies més adequades en cada cas per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals i els detalls més rellevants del text, adaptant-hi la modalitat i la velocitat de lectura.
- Distingeix la funció o les funcions comunicatives més rellevants del text i un repertori dels seus exponents més comuns, així com patrons discursius d'ús freqüent relatius a l'organització, el desenvolupament i la conclusió propis del text escrit segons el seu gènere i tipus.
- Coneix els constituents i l'organització d'estructures sintàctiques d'ús freqüent en la comunicació escrita, segons el gènere i tipus textual, i comprén les intencions comunicatives associades generalment a aquests.
- Comprén lèxic escrit d'ús freqüent relatiu a assumptes quotidians i a temes generals o relacionats amb els seus interessos personals, educatius o ocupacionals i pot, generalment de manera correcta, inferir del context i del cotext els significats d'algunes paraules i expressions que desconeix.

- Reconeix els valors i els significats associats a convencions de format, tipogràfiques, ortogràfiques i de puntuació d'ús comú, així com abreviatures i símbols d'ús freqüent.

Activitats de producció i coproducció de textos escrits

- Aplica a la producció i coproducció del text escrit els coneixements socioculturals i sociolingüístics adquirits, actuant amb la propietat deguda i respectant les normes de cortesia més freqüents en els contextos respectius i segons la modalitat discursiva, en un registre formal, neutre o informal.
- Coneix i sap aplicar estratègies adequades per a elaborar textos escrits breus i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, p. e., copiant models segons el gènere i el tipus textual, o fent un guio o esquema per a organitzar la informació o les idees.
- Du a terme les funcions principals demanades pel propòsit comunicatiu, utilitzant els exponents més habituals d'aquestes funcions i els patrons discursius d'ús més freqüent per a organitzar el text escrit segons el seu gènere i tipus.
- Mostra un control raonable d'estructures sintàctiques d'ús freqüent i utilitza mecanismes simples de cohesió (repetició lèxica, el·lipsi, dixi personal, espacial i temporal, juxtaposició i connectors bàsics), enllacant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills per a crear una seqüència cohesionada i lineal.
- Coneix i utilitza un repertori lèxic escrit d'ús freqüent suficient per a comunicar informació breu, simple i directa en situacions habituals i quotidianes, encara que en situacions menys corrents i sobre temes menys coneguts haja d'adaptar el missatge.
- Utilitza, de manera adequada per a fer-se prou comprensible, els signes de puntuació elementals (p. e., punt, coma) i les regles ortogràfiques bàsiques (p. e., ús de majúscules i minúscules), així com les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital.

Activitats de mediació

- Coneix els aspectes generals que caracteritzen les comunitats de parlants corresponents, i les diferències i semblances més significatives que hi ha entre els costums, els usos, les actituds, les relacions i els valors que prevalen en les unes i les altres, i es capaç d'actuar en conseqüència sense cometre incorreccions serioses en el seu comportament, encara que pot ser que de vegades recórrega a l'estereotip.

- Identifica, aplicant les estratègies necessàries, la informació clau que ha de transmetre, així com les intencions bàsiques dels emissors i receptors quan aquest aspecte es rellevant.
- Interpreta, en general correctament, les claus de comportament i comunicatives explícites que observa en els emissors o destinataris per a acomodar el seu discurs al registre i a les funcions requerides, encara que no sempre ho faça de manera fluida.
- Pot facilitar la comprensió dels participants recorrent a comparacions i connexions senzilles i directes amb el que pensa que poden conèixer.
- Pren notes amb la informació necessària que considera important traslladar als destinataris, o l'aconsegueix amb anterioritat per a tindre-la disponible.
- Repeteix o reformula el que s'ha dit de manera més senzilla o un poc més elaborada per a aclarir o fer més comprensible el missatge als receptors.
- Fa preguntes simples però rellevants per a obtindre la informació bàsica o complementària que necessita per a poder transmetre el missatge amb claredat i eficàcia.

Nivell Intermedi B2.

Activitats de comprensió de textos orals

- Coneix amb la profunditat deguda, i aplica eficaçment a la comprensió del text fent les inferències adequades, els aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics que caracteritzen les cultures i les comunitats de practica en les quals es parla l'idioma i els trets específics de la comunicació oral en aquestes, apreciand-hi les diferències de registres, estils i accents estàndard.
- Coneix, i selecciona eficaçment, les estratègies més adequades en cada cas per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants, i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels parlants clarament assenyalades.
- Distingeix la funció o funcions comunicatives, tant secundàries com principals, del text, i aprecia les diferències d'intenció i de significat de diversos exponents d'aquestes segons el context i el gènere i tipus textuals.
- Comprén els diversos significats associats a l'ús de patrons discursius diferents típics de diversos generes i tipus textuals orals pel que fa a la presentació i l'organització de la informació.

- Comprén els significats i funcions generalment associats a diverses estructures sintàctiques pròpies de la llengua oral en contextos d'ús comuns, i més específics dins del seu camp d'interés o d'especialització.
- Reconeix lèxic oral comú i més especialitzat, relacionat amb els interessos i les necessitats pròpies en l'àmbit personal, públic, acadèmic i professional, així com expressions i modismes d'ús comú i connotacions i matisos accessibles en la llengua oral de caràcter literari.
- Discrimina patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació d'ús comú i més específics segons les diverses intencions comunicatives.

Activitats de producció o coproducció de textos orals

- Aplica adequadament a la producció de textos orals monològics i dialògics els aspectes socioculturals i sociolingüístics més rellevants de la llengua i cultures meta relatius a costums, usos, actituds, valors i creences que ha integrat en la seua competència intercultural, i sap superar les diferències respecte a les llengües i cultures pròpies i els estereotips, demostrant confiança en l'ús de diversos registres o altres mecanismes d'adaptació contextual, expressant-se apropiadament en situacions diverses i evitant errors importants de formulació.
- Coneix, selecciona amb atenció i sap aplicar eficaçment i amb una certa naturalitat estratègies adequades per a produir textos orals monològics i dialògics de diversos tipus i d'una certa longitud, planificant el discurs segons el propòsit, la situació, els interlocutors i el canal de comunicació, i fent un seguiment i una reparació d'aquest mitjançant procediments variats (p. e., paràfrasis, circumloquis, gestió de pauses, variació en la formulació) de manera que la comunicació es faça sense esforç per part seua o dels interlocutors.
- Aconsegueix assolir els fins funcionals que pretén utilitzant, entre un repertori variat, els exponents més adequats al context específic.
- Articula el seu discurs de manera clara i coherent seguint els patrons comuns d'organització segons el gènere i el tipus textual, desenvolupant descripcions i narracions clares i detallades, argumentant eficaçment i matisant els seus punts de vista, indicant el que considera important (p. e., mitjançant estructures emfàtiques), i ampliant amb alguns exemples, comentaris i detalls adequats i rellevants.
- Demuestra un bon control d'estructures sintàctiques comunes i algunes més complexes, amb alguna relliscada esporàdica o un error no sistemàtic que pot

corregir retrospectivament, seleccionant-les amb flexibilitat i adequadament segons la intenció comunicativa en el context específic.

- Disposa d'un vocabulari ampli sobre assumptes relatius a la seua especialitat i interessos i sobre temes més generals i varia la formulació per a evitar repeticions freqüents, recorrent amb flexibilitat a circumloquis quan no troba una expressió més precisa.
- Ha adquirit una pronunciació i entonació clares i naturals.
- S'expressa amb claredat, amb suficient espontaneïtat i un ritme bastant uniforme, i sense manifestar ostensiblement que haja de limitar el que vol dir, i disposa de suficients recursos lingüístics per a fer descripcions clares, expressar punts de vista i desenvolupar arguments, utilitzant per a fer-ho algunes estructures complexes, sense que se li note molt que esta buscant les paraules que necessita.
- Inicia, manté i acaba el discurs adequadament, fent un ús eficaç dels torns de paraula, encara que pot ser que no sempre ho faça amb elegància, i gestiona la interacció amb flexibilitat i eficàcia i de manera col·laborativa, confirmant la seua comprensió, demanant l'opinió de l'interlocutor, convidant altres a participar i contribuint al manteniment de la comunicació.

Activitats de comprensió de textos escrits

- Coneix amb la profunditat deguda, i aplica eficaçment a la comprensió del text fent les inferències adequades, els aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics que caracteritzen les cultures i les comunitats de practica en les quals s'usa l'idioma i els trets específics de la comunicació escrita en aquestes, apreciand-hi les diferències de registres i estils estàndard.
- Llig amb un alt grau d'independència, adaptant l'estil i la velocitat de lectura als diversos textos i fins i aplicant eficaçment altres estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds, tant implícites com explícites, dels autors clarament assenyalades.
- Distingeix la funció o les funcions comunicatives, tant secundàries com principals, del text, i aprecia les diferències d'intenció comunicativa i de significat de diversos exponents d'aquestes segons el context i el gènere i tipus textuals.
- Comprén els diversos significats associats a l'ús de diferents patrons discursius típics de diversos generes i tipus textuals pel que fa a la presentació i l'organització de la informació.

- Comprén els significats i les funcions generalment associats a diverses estructures sintàctiques pròpies de la llengua escrita en contextos d'ús comuns, i més específics dins del seu camp d'interés o d'especialització.
- Disposa d'un ampli vocabulari actiu de lectura, encara que tinga alguna dificultat amb expressions poc freqüents, que inclou tant un lèxic general, i més específic segons els seus interessos i necessitats personals, acadèmiques o professionals, com expressions i modismes d'ús comú, i connotacions i matisos accessibles en el llenguatge literari; i identifica pel context paraules desconegudes en temes relacionats amb els seus interessos o camp d'especialització.
- Reconeix els valors i significats associats a convencions de format, tipogràfiques, ortogràfiques i de puntuació, generals i menys habituals, així com abreviatures i símbols d'ús comú i més específic.

Activitats de producció i coproducció de textos escrits

- Aplica adequadament a la producció de textos escrits els aspectes socioculturals i sociolingüístics més rellevants de la llengua i cultures meta relatius a costums, usos, actituds, valors i creences que ha integrat en la seua competència intercultural, i sap superar les diferències respecte a les llengües i cultures pròpies i els estereotips, adaptant el registre i l'estil o aplicant altres mecanismes d'adaptació contextual per a expressar-se apropiadament segons la situació i el propòsit comunicatiu i evitar errors importants de formulació.
- Aplica amb flexibilitat les estratègies més adequades per a elaborar textos escrits d'una certa longitud, detallats i ben estructurats, p. e., desenvolupant els punts principals i ampliant-los amb la informació necessària a partir d'un esquema previ, o integrant de manera apropiada informació rellevant procedent de diverses fonts.
- Realitza les funcions comunicatives que persegueix utilitzant els exponentes més adequats al context específic entre un repertori variat.
- Articula el text de manera clara i coherent utilitzant adequadament, sense errors que conduïsquen a malentesos, els patrons comuns d'organització segons el gènere i el tipus textual, i els recursos de cohesió d'ús comú i més específic per a desenvolupar descripcions i narracions clares i detallades, argumentar eficaçment i matisar els seus punts de vista, indicar el que considera important (p. e., mitjançant estructures emfàtiques), i ampliar amb alguns exemples, comentaris i detalls adequats i rellevants.

- Demostra un bon control d'estructures sintàctiques comunes i algunes més complexes, amb alguna relliscada esporàdica o un error no sistemàtic que no afecta la comunicació, seleccionant-les amb flexibilitat i adequadament segons la intenció comunicativa en el context específic.
- Disposa d'un ampli lèxic escrit d'ús comú i sobre assumptes relatius al seu camp d'especialització i interessos, i varia la formulació per a evitar repeticions freqüents, recorrent amb flexibilitat a circumloquis quan no troba una expressió més precisa.
- Utilitza amb una correcció raonable, tot i que encara puga manifestar influència de la seua/es llengua/gües primera/es o d'altres, els patrons ortotipogràfics d'ús comú i més específic (p. e., parèntesis, guions, abreviatures, asteriscos, cursiva), i aplica amb flexibilitat les convencions formals més habituals de redacció de textos tant en suport paper com digital.

Activitats de mediació

- Coneix amb la profunditat deguda, i aplica adequadament a l'activitat de mediació en cada cas, els aspectes socioculturals i sociolingüístics generals i més específics que caracteritzen les cultures i les comunitats de practica en les quals es parla l'idioma, així com les seues implicacions més rellevants, i sap superar les diferències respecte a les llengües i cultures pròpies i els estereotips, demostrant confiança en l'ús de diversos registres i estils, o altres mecanismes d'adaptació contextual, expressant-se apropiadament en situacions diverses i evitant errors importants de formulació.
- Coneix, selecciona amb atenció i sap aplicar eficaçment i amb una certa naturalitat estratègies adequades per a adaptar els textos que ha de processar al propòsit, la situació, els participants i el canal de comunicació, mitjançant procediments variats (p. e., paràfrasis, circumloquis, ampliació o condensació de la informació).
- Sap obtindre la informació detallada que necessita per a poder transmetre el missatge amb claredat i eficàcia.
- Organitza adequadament la informació que pretén o ha de transmetre, i la detalla de manera satisfactòria segons siga necessari.
- Transmet amb suficiència tant la informació com, si s'escau, el to i les intencions dels parlants o autors.
- Pot facilitar la interacció entre les parts monitorant el discurs amb intervencions adequades, repetint o reformulant el que s'ha dit, demanant

opinions, fent preguntes per a ampliar alguns aspectes que considera importants i resumint la informació i els arguments quan es necessari per a aclarir el fil de la discussió.

- Compara i contrasta informació i idees de les fonts o les parts i en resumeix apropiadament els aspectes més rellevants.
- És capaç de suggerir un acord, una vegada analitzats els avantatges i desavantatges d'altres opcions.

Nivell Avançat C1

Activitats de comprensió de textos orals

- Té un ampli repertori de competències socioculturals i sociolingüístiques que li permet apreciar amb facilitat diferències de registre i les subtileses pròpies de la comunicació oral en les cultures, comunitats de pràctica i grups en els quals es parla l'idioma.
- Selecciona i aplica amb eficàcia les estratègies més adequades en cada cas per a la comprensió de la intenció, el sentit general, les idees principals, la informació important, els aspectes i detalls rellevants i les opinions i actituds dels parlants, tant implícites com explícites.
- Reconeix, segons el context específic, la intenció i significació d'un ampli repertori d'exponents de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en una àmplia varietat de registres (familiar, informal, neutre, formal).
- És capaç de seguir un discurs extens fins i tot quan no està estructurat clarament i quan les relacions són només suposades i no estan assenyalades explícitament.
- És prou hàbil per a utilitzar les claus contextuais, discursives, gramaticals i lèxiques amb la finalitat d'inferir l'actitud, la predisposició mental i les intencions de l'autor, i preveure el que ocorrerà.
- Reconeix una gran diversitat d'expressions idiomàtiques i col·loquials i aprecia connotacions i matisos subtils de significat, encara que pot ser que en necessite confirmar alguns detalls si l'accent no li és familiar.
- Distingeix una gamma àmplia de patrons sonors, accentuals, rítmics i d'entonació, la qual cosa li permet comprendre a qualsevol parlant o interlocutor, encara que pot ser que n'haja de confirmar alguns detalls quan l'accent li és desconegut.

Activitats de producció i coproducció de textos orals

- Utilitza l'idioma amb flexibilitat i eficàcia per a fins socials, incloent-hi l'ús emocional, al·lusiu i humorístic, adaptant el que diu i els mitjans d'expressar-lo a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies.
- Mostra un domini de les estratègies discursives i de compensació que fa imperceptibles les dificultats ocasionals que puga tindre per a expressar el que vol dir i que li permet adequar amb eficàcia el seu discurs a cada situació comunicativa, p. e., utilitza espontàniament una sèrie d'expressions adequades per a guanyar temps mentre reflexiona sense perdre el seu torn de paraula, substitueix una expressió que no recorda per una altra sense que el seu interlocutor se n'adone, supera una dificultat quan hi topa i torna a formular el que vol dir sense interrompre totalment la fluïdesa del discurs, o corregeix els seus lapsus i canvia l'expressió, si dona lloc a malentesos.
- Desenvolupa arguments detallats de manera sistemàtica i ben estructurada, relacionant lògicament els punts principals, destacant els punts importants, desenvolupant aspectes específics, i conclouent adequadament.
- Expressa i argumenta les seues idees i opinions amb claredat i precisió, i rebut els arguments i les crítiques dels seus interlocutors de manera convincent i sense ofendre, responent a preguntes i comentaris i contestant de manera fluida, espontània i adequada.
- Utilitza els exponents orals de les funcions comunicatives més adequats per a cada context específic, tant a través d'actes de parla indirectes com directes, en una àmplia varietat de registres (familiar, informal, neutre, formal).
- Estructura bé i clarament el seu discurs, mostrant un ús adequat de criteris d'organització, i un bon domini d'una gamma àmplia de connectors i mecanismes de cohesió propis de la llengua oral segons el gènere i tipus textual.
- Manifesta un alt grau de correcció gramatical de manera consistent i els seus errors són escassos i a penes apreciables.
- Domina un ampli repertori lèxic, incloent-hi expressions idiomàtiques i col·loquials, que li permet superar amb desimboltura les seues deficiències mitjançant circumloquis, tot i que encara puga cometre rrelliscades mínimes i esporàdiques, però sense errors importants de vocabulari, i sense que a penes es note que busca expressions o que utilitza estratègies d'evitació.

- Té una capacitat articulatòria pròxima a algun/es de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta, i varia l'entonació i col·loca l'èmfasi de l'oració correctament per a expressar matisos subtils de significat.
- S'expressa amb fluïdesa i espontaneïtat, quasi sense esforç; només un tema conceptualment difícil pot obstaculitzar un discurs fluid i natural.
- Tria una frase apropiada d'una sèrie de possibles enunciats del discurs per a introduir-hi els seus comentaris adequadament amb la finalitat de prendre la paraula o guanyar temps per a mantindre l'ús de la paraula mentre pensa.
- Es capaç d'aprofitar el que diu l'interlocutor per a intervindre en la conversa.
- Relaciona amb destresa la seua contribució amb la d'altres parlants.
- Adequa les seues intervencions a les dels seus interlocutors perquè la comunicació fluisca sense dificultat.
- Planteja preguntes per a comprovar que ha compres el que l'interlocutor ha volgut dir i aconsegueix aclariment dels aspectes ambigus.

Activitats de comprensió de textos escrits

- Té un ampli repertori de competències socioculturals i sociolingüístiques, incloent-hi aspectes sociopolítics i històrics, que li permet apreciar amb facilitat el rerefons i els trets idiosincràtics de la comunicació escrita en les cultures, les comunitats de pràctica i els grups en els quals s'utilitza l'idioma.
- Selecciona i aplica amb eficàcia les estratègies més adequades per a comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais, discursives, gramaticals, lèxiques i ortotipogràfiques amb la finalitat d'inferir l'actitud, la predisposició mental i les intencions de l'autor, i traure'n les conclusions apropiades.
- Identifica amb rapidesa el contingut i la importància de textos sobre una sèrie àmplia de temes professionals o acadèmics i decideix si són oportunes una lectura i una anàlisi més profundes.
- Busca amb rapidesa en textos extensos i complexos per a localitzar-hi detalls rellevants.
- Reconeix, segons el context, el gènere i el tipus textuals específics, la intenció i significació d'una varietat àmplia d'exponents de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en una varietat àmplia de registres (familiar, informal, neutre, formal).

- Pot localitzar informació o seguir el fil de l'argumentació en un text d'estructura discursiva complexa o que no esta perfectament estructurat, o en el qual les relacions i connexions no estan expressades, o no sempre s'expressen, de manera clara i amb marcadors explícits.
- Domina un ampli repertori lèxic escrit, reconeix una gran diversitat d'expressions idiomàtiques i col·loquials, i aprecia connotacions i matisos subtils de significat, encara que de vegades pot ser que necessite consultar un diccionari, bé de caràcter general, bé especialitzat.
- Comprén els significats i les funcions associats a una gamma àmplia d'estructures sintàctiques pròpies de la llengua escrita segons el context i el gènere i tipus textuais, incloent-hi variacions sintàctiques de caràcter estilístic (p. e., inversió o canvi de l'ordre de paraules).
- Comprén les intencions comunicatives que són subjacents després de l'ús d'una gamma àmplia de convencions ortotipogràfiques de la llengua meta, tant en suport paper com digital.

Activitats de producció i coproducció de textos escrits

- Adapta el que diu i els mitjans d'expressar-ho a la situació, al receptor, al tema i tipus de text, i adopta un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, aplicant els seus coneixements i competències socioculturals i sociolingüístics amb facilitat per a establir diferències de registre i estil, i per a adequar amb eficàcia el text escrit a les convencions establides en les cultures i comunitats de llengua meta respectives, triant una formulació apropiada entre una àmplia sèrie d'elements lingüístics per a expressar-se amb claredat i sense haver de limitar el que vol dir.
- Aplica amb desimboltura les estratègies més adequades per a elaborar els diversos textos escrits complexos que li demana el context específic, i planifica el que cal dir i els mitjans per a dir-ho considerant l'efecte que pot produir en el lector.
- Utilitza els exponents escrits de les funcions comunicatives més apropiats per a cada context, tant a través d'actes de parla indirectes com directes, en una àmplia varietat de registres (familiar, informal, neutre, formal).
- Mostra un control de les estructures organitzatives textuais i els mecanismes complexos de cohesió del text escrit, i pot il·lustrar els seus raonaments amb exemples detallats i precisar les seues afirmacions i opinions d'acord amb les seues diverses intencions comunicatives en cada cas.

- Utilitza una gamma àmplia d'estructures sintàctiques que li permeten expressar-se per escrit amb precisió, i manté un grau alt de correcció gramatical de manera consistent; els errors són escassos i pràcticament inapreciables.
- Té un ampli repertori lèxic escrit que inclou expressions idiomàtiques i col·loquialismes, i que li permet mostrar un grau alt de precisió, superar amb desimboltura les seues deficiències mitjançant circumloquis, i no cometre més que relliscades mínimes i esporàdiques en l'ús del vocabulari.
- Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta per a produir textos escrits en els quals l'estructura, la distribució en paràgrafs i la puntuació són consistents i practiques i en els quals l'ortografia es correcta, a excepció de relliscades tipogràfiques de caràcter esporàdic.

Activitats de mediació

- Té un coneixement ampli i concret dels aspectes socioculturals i sociolingüístics propis de les cultures i les comunitats de practica en les quals es parla l'idioma, incloses les subtileses i implicacions de les actituds que reflecteixen els usos i els valors d'aquestes, i les integra amb facilitat en la seua competència intercultural juntament amb les convencions de les seues pròpies llengües i cultures, la qual cosa li permet extraure les conclusions i relacions apropiades i actuar-hi en conseqüència, en una gamma àmplia de registres i estils, amb la flexibilitat deguda segons les circumstàncies, i amb eficàcia.
- Aplica amb desimboltura les estratègies adequades per a adaptar els textos que ha de processar al propòsit, la situació, els receptors i el canal de comunicació, sense alterar la informació i les postures originals.
- Produeix un text coherent i cohesionat a partir d'una diversitat de textos font.
- Sap fer una citació i utilitza les referències seguint les convencions segons l'àmbit i el context comunicatiu (p. e., en un text acadèmic).
- Transmet amb claredat els punts destacats i més rellevants dels textos font, així com tots els detalls que considera importants en funció dels interessos i les necessitats dels destinataris.
- Gestiona amb flexibilitat la interacció entre les parts per a procurar que fluisca la comunicació, indicant la seua comprensió i l'interés; elaborant o demanant a les parts que elaboren el que s'ha dit amb informació detallada o idees rellevants; ajudant a expressar amb claredat les postures i a desfer malentesos; tornant sobre els aspectes importants, iniciant altres temes o resumint per a organitzar la discussió, i orientant-la cap a la resolució del problema o del conflicte en qüestió.

Nivell Avançat C2

Activitats de comprensió de textos orals

- Aprecia en profunditat les implicacions socioculturals del que es diu i de la manera de dir-ho i hi pot reaccionar en conseqüència.
- Reconeix amb facilitat els usos emocional, humorístic i al·lusiú de l'idioma, i aprecia diverses varietats de la llengua i canvis de registre i d'estil.
- Aprecia matisos com la ironia o el sarcasme i trau les conclusions apropiades de l'ús que se'n fa.
- Selecciona i aplica amb eficàcia les estratègies més adequades per a comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais, discursives, gramaticals, lèxiques i foneticofonològiques amb la finalitat d'inferir l'actitud, la predisposició mental i les intencions de l'autor, i traure'n les conclusions apropiades.
- Pot localitzar informació o seguir el fil de l'argumentació en un text oral d'estructura discursiva complexa o que no esta perfectament estructurat, o en el qual les relacions i connexions no estan expressades, o no sempre s'expressen, de manera clara i amb marcadors explícits.
- Reconeix, segons el context i el gènere i el tipus textuals específics, la intenció i significació d'una rica gamma d'exponents orals complexos de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en qualsevol registre (íntim, familiar, informal, neutre, formal, solemne).
- Identifica els significats i les funcions associats a una gamma rica d'estructures sintàctiques pròpies de la llengua oral segons el context i el gènere i tipus textuals, incloent-hi variacions sintàctiques de caràcter estilístic (p. e., pregunta retòrica).
- Aprecia els nivells connotatius del significat i Té un bon domini d'un repertori lèxic de recepció oral molt ampli que inclou termes especialitzats, expressions idiomàtiques i col·loquials, regionalismes i argot.
- Reconeix jocs de paraules i figures estilístiques (p. e., metàfora) i en pot jutjar la funció dins del text i respecte al context.
- Manifesta una capacitat de percepció, sense a penes esforç, de les varietats foneticofonològiques estàndard pròpies de la llengua meta i reconeix els matisos subtils de significat i les diverses intencions pragmàtiques (cortesía, humor,

ironia, sarcasme i altres) associats als diversos patrons d'entonació segons el context comunicatiu específic.

Activitats de producció i coproducció de textos orals

- Coneix en profunditat les implicacions socioculturals que pot tindre el que diu i la manera de dir-ho i hi actua en conseqüència, adaptant-se de manera natural a la situació i al receptor, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, comunicant-se amb naturalitat, eficàcia i precisió, utilitzant diverses varietats de la llengua i diversos registres segons el context específic de comunicació, i expressant matisos subtils amb l'ajuda d'una gamma rica d'expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals i d'argot.
- Es pot expressar de manera conscientment irònica, ambigua o humorística.
- Pot parlar sobre assumptes complexos o delicats sense resultar inconvenient.
- Utilitza correctament i adequadament tot tipus d'estratègies i recursos per a controlar i reparar el seu discurs, ajustant-los amb eficàcia, naturalitat i precisió a un context complex específic, fins i tot especialitzat.
- Sap eludir les dificultats que puga tindre amb tanta discreció que l'interlocutor a penes se n'adona.
- Trau profit d'un domini ampli i fiable d'un repertori complet d'elements lingüístics per a formular pensaments amb precisió, posar èmfasi, diferenciar i eliminar l'ambigüïtat, sense manifestar cap limitació del que vol dir.
- Produeix discursos clars, fluids i ben estructurats l'estructura lògica dels quals és eficaç i ajuda l'oient a fixar-se en elements significatius i a recordar-los.
- Crea textos coherents i cohesionats fent un ús complet i apropiat d'una varietat de criteris d'organització i d'una gran diversitat de mecanismes de cohesió.
- Du a terme les funcions comunicatives o actes de parla corresponents, utilitzant els exponents d'aquestes funcions, formalment i conceptualment complexos, més adequats per a cada context comunicatiu específic, fins i tot especialitzat, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en qualsevol registre (íntim, familiar, informal, neutre, formal, solemne).
- Comunica amb una certesa total informació complexa i detallada.
- Pot donar explicacions coherents de caràcter teòric.
- Fa descripcions clares, fluides, elaborades i sovint destacables.
- Pot fer declaracions clares, fluides, elaborades i sovint memorables.

- Fa narracions detallades integrant-hi diversos temes, desenvolupant-hi aspectes concrets i acabant-les amb una conclusió apropiada.
- Presenta idees i punts de vista de manera molt flexible amb la finalitat de posar-los en relleu, diferenciar-los i eliminar-ne l'ambigüitat.
- Argumenta sobre un assumpte complex adaptant-ne l'estructura, el contingut i l'èmfasi amb la finalitat de convèncer de la validesa de la seua postura a diversos tipus d'oients i interlocutors.
- Expressa i argumenta les seues idees i opinions amb claredat i precisió i rebat els arguments dels seus interlocutors amb desimboltura i de manera convincent.
- Utilitza sense problemes les estructures gramaticals de la llengua meta, fins i tot aquelles formalment i conceptualment complexes, i amb efectes comunicatius més subtils, incloent-hi variacions sintàctiques de caràcter estilístic (p. e., singular/plural generalitzador i de modèstia).
- Manté un control gramatical consistent sobre un repertori lingüístic complex, fins i tot quan la seua atenció se centra en altres activitats, p. e., en la planificació del seu discurs o en el seguiment de les reaccions dels altres.
- Utilitza amb consistència un vocabulari correcte i apropiat, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i una gamma rica d'expressions amb la finalitat d'enriquir, matisar i precisar el que vol dir, i transmet amb precisió matisos subtils de significat mitjançant l'ús d'una àmplia sèrie d'elements qualificatius i de procediments de modificació, p. e., elements que expressen grau o clàusules que expressen limitacions.
- Substitueix una paraula que no recorda per un terme equivalent d'una manera tan subtil que a penes es nota.
- Manifesta una capacitat articulatòria segons algunes de les varietats estàndard pròpies de la llengua meta, i ajusta l'entonació a la situació comunicativa, variant-la per a expressar matisos subtils de significat i adaptant-se als estats d'ànim i a les diverses intencions pragmàtiques (cortesia, humor, ironia, sarcasme i altres).
- S'expressa amb una naturalitat total, sense esforçar-se ni dubtar, mitjançant un discurs ampli i seguit amb una fluïdesa natural, i s'atura només per a considerar les paraules més apropiades amb les quals expressar els seus pensaments o per a buscar un exemple o una explicació adequada.
- Pot prendre la paraula, mantindre-la i cedir-la de manera completament natural.

- Contribueix al progrés del discurs convidant altres a participar-hi, formulant preguntes o plantejant qüestions per a ampliar els temes tractats o altres de nous, desenvolupant o aclarint aspectes del que han dit els interlocutors i fent un resum de les postures i els arguments d'aquests i, si s'escau, dels seus propis.

Activitats de comprensió de textos escrits

- Aprecia en profunditat les implicacions socioculturals del que llig i de les seues maneres d'expressió, i hi pot reaccionar en conseqüència.
- Reconeix amb facilitat els usos emocional i al·lusiu de l'idioma, i aprecia diverses varietats de la llengua i canvis de registre i d'estil.
- Aprecia matisos com la ironia o el sarcasme i trau les conclusions apropiades de l'ús que se'n fa.
- Selecciona i aplica amb eficàcia les estratègies més adequades per a comprendre el que pretén o se li requereix en cada cas, utilitzant amb habilitat les claus contextuais, discursives, gramaticals, lèxiques i ortotipogràfiques amb la finalitat d'inferir l'actitud, la predisposició mental i les intencions de l'autor, i traure'n les conclusions adequades.
- Pot accedir a qualsevol font d'informació escrita amb rapidesa i fiabilitat.
- Pot avaluar, de manera ràpida i fiable, si les fonts són rellevants o no per al fi o la tasca en qüestió.
- Pot localitzar informació rellevant, així com comprendre'n el tema, contingut i orientació, a partir d'una lectura ràpida del text.
- Busca amb rapidesa en textos extensos i complexos de diversos tipus, inclosos els menys habituals, i pot llegir textos de manera paral·lela per a integrar informació que contenen.
- Utilitza sense dificultat diccionaris monolingües de la seua àrea d'especialització (medicina, economia, dret, etc.).
- Reconeix, segons el context, el gènere i el tipus textuals específics, la intenció i significació d'una gamma rica d'exponents complexos de les funcions comunicatives o actes de parla, tant indirectes com directes, en qualsevol registre (íntim, familiar, informal, neutre, formal, solemne).
- Comprén els significats i les funcions associats a una gamma rica d'estructures sintàctiques pròpies de la llengua escrita segons el context i el gènere i tipus textuals, incloent-hi variacions sintàctiques de caràcter estilístic (p. e., metàfora gramatical).

- Aprecia els nivells connotatius del significat i té un bon domini d'un repertori lèxic de lectura molt ampli que inclou termes especialitzats, expressions idiomàtiques i col·loquials, regionalismes i argot.
- Reconeix jocs de paraules i figures estilístiques (p. e., metàfora) i en pot jutjar la funció dins del text i respecte al context.
- Comprén les intencions comunicatives que són subjacents després de l'ús d'una gamma rica de convencions ortotipogràfiques de la llengua meta, tant en suport paper com digital, de caràcter general i especialitzat.

Activitats de producció i coproducció de textos escrits

- Escriu textos complexos extensos i de qualitat, mostrant un domini dels recursos lingüístics que li permet expressar-se sense cap limitació, amb una gran riquesa estructural i lèxica, i amb total correcció.
- Escriu textos complexos amb claredat i fluïdesa, amb un estil apropiat i eficaç i una estructura lògica que ajuden el lector a trobar les idees significatives, exempts d'errors i en els quals transmet amb precisió matisos subtils de significat, inclosos els usos al·lusius de l'idioma.
- Coneix en profunditat les implicacions socioculturals que pot tindre el que escriu i la manera de dir-ho i hi actua en conseqüència, adaptant-se de manera natural a la situació i al destinatari, i adoptant un nivell de formalitat adequat a les circumstàncies, comunicant-se amb naturalitat, eficàcia i precisió, utilitzant diverses varietats de la llengua i diversos registres segons el context específic de comunicació, i expressant matisos subtils amb l'ajuda d'una gamma rica d'expressions idiomàtiques, col·loquials, regionals i d'argot.
- Es pot expressar per escrit de manera conscientment irònica, ambigua o humorística.
- Pot escriure sobre assumptes complexos o delicats sense resultar inconvenient.
- Utilitza correctament i adequadament tot tipus d'estratègies i recursos per a controlar i reparar el seu text escrit, ajustant-los amb eficàcia, naturalitat i precisió a un context complex específic, fins i tot especialitzat.
- Trau profit d'un domini ampli i fiable d'un repertori complet d'elements lingüístics per a formular pensaments amb precisió, posar èmfasi, diferenciar i eliminar l'ambigüïtat, sense manifestar cap limitació del que vol dir.

- Crea textos escrits coherents i cohesionats fent un ús complet i apropiat d'una varietat de criteris d'organització i d'una gran diversitat de mecanismes de cohesió.
- Du a terme les funcions comunicatives o actes de parla corresponents, utilitzant els exponents d'aquestes funcions, formalment i conceptualment complexos, més adequats per a cada context comunicatiu específic, fins i tot especialitzat, propis de la llengua escrita, tant a través d'actes de parla directes com indirectes, en qualsevol registre (íntim, familiar, informal, neutre, formal, solemne).
- Comunica amb una certesa total informació complexa i detallada.
- Pot donar explicacions coherents de caràcter teòric.
- Fa descripcions clares i detallades, i sovint destacables.
- Fa narracions detallades integrant-hi diversos temes, desenvolupant-hi aspectes concrets i acabant-les amb una conclusió apropiada.
- Presenta idees i punts de vista de manera molt flexible amb la finalitat de posar-los en relleu, diferenciar-los i eliminar-ne l'ambigüitat.
- Argumenta sobre un assumpte complex adaptant-ne l'estructura, el contingut i l'èmfasi amb la finalitat de convèncer de la validesa de la seua postura a diversos tipus de destinataris.
- Expressa i argumenta les seues idees i opinions amb claredat i precisió i rebut els arguments dels seus corresponents amb desimboltura i de manera convincent.
- Utilitza sense problemes i sense errors les estructures gramaticals pròpies de la llengua escrita, fins i tot aquelles formalment i conceptualment complexes, i amb efectes comunicatius més subtils, incloent-hi variacions sintàctiques de caràcter estilístic (p. e., estructures passives).
- Utilitza amb consistència un vocabulari correcte i apropiat, inclosos modismes, col·loquialismes, regionalismes i argot, i una gamma rica d'expressions amb la finalitat d'enriquir, matisar i precisar el que vol dir, i transmet amb precisió matisos subtils de significat mitjançant l'ús d'una sèrie àmplia d'elements qualificatius i de procediments de modificació, p. e., elements que expressen grau o clàusules que expressen limitacions.
- Utilitza les convencions ortotipogràfiques pròpies de la llengua meta, tant de caràcter general com més específic, i fins i tot especialitzat, per a produir textos

escrits exempts d'errors d'ortografia, format, estructura, distribució en paràgrafs i puntuació; si de cas, pot presentar alguna relliscada tipogràfica ocasional.

- Es relaciona amb el destinatari amb una naturalitat, flexibilitat i eficàcia totals.

Activitats de mediació

- Aprecia en profunditat les subtileses i les implicacions dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de la comunicació per a desenvolupar-se de manera natural i amb comoditat en qualsevol context de mediació.

- És plenament conscient del caràcter relatiu dels usos i les convencions, les creences i els tabús de comunitats diferents i de les seues pròpies, i pot explicar, comentar i analitzar les semblances i diferències culturals i lingüístiques de manera extensa i constructiva, així com superar possibles barreres o circumstàncies adverses en la comunicació posant en joc, de manera quasi automàtica a través de la internalització, la seua competència intercultural i les seues competències comunicatives lingüístiques.

- Es comunica eficaçment i amb la precisió necessària, apreciand, i sent capaç d'utilitzar, tots els registres, varietats diferents de la llengua i una gamma rica de matisos de significat.

- Sap seleccionar amb una gran rapidesa, i aplicar eficaçment, les estratègies de processament del text més convenients per al propòsit comunicatiu específic en funció dels destinataris i la situació de mediació (p. e., selecció, omissió o reorganització de la informació).

- Produeix textos coherents, cohesionats i de qualitat a partir d'una gran diversitat de textos font.

- Transmet amb una certesa total informació complexa i detallada, així com els aspectes més subtils de les postures, opinions i implicacions dels textos, orals o escrits, d'origen.

Avaluació del procés d'ensenyament i aprenentatge

Com s'ha indicat, en tots els cursos i nivells es desenvoluparà una avaluació, autoavaluació i coavaluació contínua del procés d'ensenyament i aprenentatge mitjançant els qüestionaris, tasques, proves i exàmens que es consideren necessàries. Els i les docents també realitzaran un procés d'avaluació contínua de l'activitat docent que duen a terme, tenint en compte els qüestionaris d'autoavaluació, els resultats acadèmics i les enquestes d'avaluació dels alumnes, elaborades i organitzades per l'equip directiu del centre, així com altres instruments d'autoavaluació del professorat.

En l'avaluació del procés d'ensenyament, el professorat hem de reflexionar sobre la pràctica educativa a fi de millorar-la. Aquesta reflexió conjunta es durà a terme al llarg de tot el curs en les reunions de departament, les sessions d'estandardització, etc. Aquesta avaluació pot incloure, entre d'altres, els aspectes següents:

- Adequació dels elements de la programació a les característiques de l'alumnat.
- Desenvolupament de les competències i els continguts.
- Nivell d'interacció entre els alumnes/as i entre el/la docent.
- Metodologia.
- Seqüenciació de les activitats, si s'ha tingut en compte els coneixements previs, si han sigut atractives, etc.
- Si els recursos (materials, organització, fonts d'informació, etc.) han sigut adequats.
- Si l'organització en grups, la coordinació entre el professorat, la participació dels alumnes i el clima ha sigut els adequats.
- Si s'ha garantit un clima obert i participatiu.

b) Criteris de qualificació en els cursos curriculars i en les proves de certificació. Ús de rúbriques com a instrument d'avaluació de les activitats de llengua productives

Tal com estableix el Reial Decret 1/2019, de 11 de gener, “por el que se establecen los principios básicos comunes de evaluación aplicables a las pruebas de certificación oficial de los niveles Intermedio B1, Intermedio B2, Avanzado C1, y Avanzado C2 de las enseñanzas de idiomas de régimen especial”: En l'avaluació i qualificació de les proves de certificació es prendran com a referència els criteris d'avaluació establerts per a cada nivell i activitat de llengua en els currículums que estableixin les administracions educatives per a cada idioma, currículums que hauran d'incloure, en tot cas, el currículum bàsic fixat a l'annex I del Reial decret 1041/2017, de 22 de desembre. Els criteris d'avaluació de les proves seran recollits en la corresponent convocatòria. En l'avaluació de les proves de competència general, en les parts corresponents a les activitats de producció i coproducció de textos orals, de producció i coproducció de textos escrits, i de mediació, s'establirà una ponderació i valoració per igual dels diversos criteris d'avaluació. En qualsevol cas, no es donarà més pes a uns criteris (per exemple, correcció fonètica, o ortogràfica) que, aïlladament o davant d'altres, no es corresponguin, en general o en els seus detalls, amb l'actuació esperada del candidat segons la descripció del conjunt dels criteris d'avaluació que es descriuen en el currículum per a cada nivell i activitat de llengua. El procés d'avaluació i qualificació de proves es desenvoluparà segons directrius que assegurin la fiabilitat, l'equitat i la transparència d'aquest procés. Les administracions educatives recolliran aquestes

directrius en una guia d'avaluació i qualificació de proves de certificació amb l'objecte d'orientar el professorat respecte en els procediments que hauran de seguir i en les actuacions que, si s'escau, hagen de realitzar davant qualsevol incidència en l'avaluació i qualificació de proves. La guia d'avaluació i qualificació de proves de certificació contindrà, entre altres aspectes, les taules, graelles, escales o qualsevol altres instruments d'avaluació que aplicarà el professorat, en els quals es recolliran els criteris d'avaluació a partir del currículum, amb la seva corresponent ponderació i puntuació, així com les observacions del professorat, en qualsevol sentit, sobre el compliment d'aquests criteris per part dels candidats que puguin resultar pertinents i necessàries per a la justificació de la qualificació atorgada als mateixos. En cap cas es realitzaran correccions, observacions, o anotacions, ni qualsevol classe d'indicació o marca, sobre la producció escrita dels candidats.

A tal efecte l'administració educativa, en el nostre cas, la Conselleria d'Educació, a través de la Subcomissió coordinadora de les Proves de Certificació, encarregada d'elaborar les fitxes d'avaluació que fem servir tots els departaments en la correcció i avaluació de les PUC, ens facilita aquests instruments d'avaluació. Cal dir que el curs 2024-25 les fitxes de Producció i Coproducció de textos escrits, així com la de Producció i Coproducció de textos orals, van ser actualitzades per l'esmentada subcomissió. El Departament de Valencià va participar en la formació impartida pels membres de la Subcomissió en què es van presentar les noves fitxes, que segueixen els principis de les fitxes d'avaluació de la mediació escrita i de la mediació oral, és a dir, una única fitxa per a tots els nivells. Des del Departament volem deixar constància de la fiabilitat i pràctica aplicació dels nous instruments d'avaluació, des de l'experiència de les últimes dos convocatòries, l'ordinària i l'extraordinària de 2025.

6. Mesures d'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials

Tal com estableix la resolució d'inici de curs de l'1 d'agost de 2025, el PEC contemplarà l'atenció a la diversitat i establirà mesures de resposta educativa per a la inclusió de l'alumnat. Estes mesures estan encaminades a possibilitar l'accés, la participació i el progrés de tot l'alumnat, l'organització del centre, l'actuació de tot el personal del centre i totes les actuacions que es desenrotllen.

Així mateix, s'atendrà el que s'establix en l'Orde 20/2019, de 30 d'abril, de la Conselleria d'Educació, per la qual es regula l'organització de la resposta educativa per a la inclusió de l'alumnat en els centres docents sostinguts amb fons públics del sistema educatiu valencià (DOGV 8540, 03.05.2019) i la Resolució de 5 de març de 2025, de la Direcció General de Centres Docents i de la Direcció General d'Innovació i Inclusió Educativa, per la qual es dicten les instruccions per a la sol·licitud d'adaptacions d'accés a les escoles oficials d'idiomes de la Comunitat Valenciana (DOGV 10064, 11.03.2025).

S'afegeix que els centres comptaran amb la col·laboració de les unitats específiques d'orientació educativa de la zona d'actuació en què es trobe el centre per a la determinació de les mesures a implementar en cada cas.

Amb tal finalitat, el curs actual el centre ha elaborat un nou protocol d'adaptació a les necessitats especials de l'alumnat que és el següent: 1. L'alumnat, o les persones representants legals, en el cas de ser menor d'edat, ha de demanar l'adaptació a la direcció de l'EOI en què sol·licita la matrícula i presentar en la Secretaria del centre la sol·licitud d'adaptació (Annex I), juntament amb la documentació que acredite la seua situació personal; 2. La direcció de l'EOI trasllada als departaments didàctics les sol·licituds i la documentació presentades, per a la seua valoració; 3. Els departaments contacten amb la unitat especialitzada d'orientació i conjuntament omplien l'Annex II amb les propostes d'adaptació. Els departaments envien l'Annex II a la Direcció del centre; 4. La Direcció de l'EOI resol la sol·licitud omplint l'Annex III i ho notifica a la persona interessada a través d'un correu electrònic; 5. El/la professor/a de la persona amb resolució d'adaptació la registra en la pestanya de mesures N II i N III, en ITACA3-mòdul d'inclusió; 6. L'alumnat oficial que ja tinga resoltes les seues adaptacions haurà de sol·licitar les de nou en el tràmit telemàtic d'inscripció a les PUC; 7. Vigència de l'adaptació: mentre la persona es trobe matriculada en una EOI valenciana i sempre que es mantinga la seua situació personal.

7. Foment de la lectura

El Departament de Valencià de l'EOI de València-Saïdia considera de vital importància el foment de la lectura tant en l'àmbit de desenvolupament dels aprenents i de foment de la seua autonomia, com per al seu paper futur com a agents socials, tal com assenyala el MCER (2001). Per tot plegat, des del departament, s'engegaran actuacions docents per potenciar la lectura (comprensiva i interpretativa) com a font per a l'aprenentatge, així com la lectura com a font de plaer i de gaudi.

Des d'aquesta perspectiva, per al curs 2025/26 ens proposem que els alumnes de cada nivell lligen un mínim de dos llibres durant el curs actual. En aquest sentit, cada docent ha decidit proposar lectures obligatòries o, altrament, que aquestes es decidisquen conjuntament amb el grup classe en cada nivell i grup. Tot i això, els docents els guiaran i els ajudaran en aquesta tria.

D'una part, es proposarà un ventall important de tasques i activitats per dur a terme en cada lectura, tenint en compte que poden ser activitats per incitar a la lectura, per incidir en la lectura comprensiva i interpretativa, activitats creatives a partir d'aquesta, la lectura com a motor per a dur a terme altres activitats, etc. Entre les activitats de foment

de la lectura es troben algunes activitats complementàries com són ara la visita d'autors/es a les aules de valencià de l'EOI de València.

8. UTILITZACIÓ DE LES TECNOLOGIES DE LA INFORMACIÓ I LA COMUNICACIÓ

Enguany, el Departament de valencià ofereix cursos en modalitat en línia per segon curs consecutiu i és per això que l'ús de les TIC és una realitat quotidiana. Els docents treballen a partir de les plataformes que posa a la nostra disposició la Conselleria d'Educació, Cultura, Universitats i Ocupació: TEAMS, AULES i les eines associades al paquet de Microsoft Office (Outlook, on drive, TEAMS, etc.). Les tecnologies de la informació i la comunicació aplicades als ensenyaments d'idiomes tenen per objectiu la personalització de l'aprenentatge i el desenvolupament de la competència estratègica i digital, encaminats a l'aprenentatge al llarg de la vida. La implementació didàctica d'aquestes no ha de ser aleatòria, sinó raonada d'acord amb el context concret d'aprenentatge i s'ha de fer tant a l'aula com fora, en les activitats de reforç i ampliació, de manera lúdica a través de la ludificació, de tal manera que es reforce la motivació de l'alumnat.

Així mateix, es posarà èmfasi en la possibilitat de comunicació real i aprenentatge col·laboratiu que brinden aquestes tecnologies a través de blocs, xats i xarxes socials, entre altres; és així com s'intenta fomentar l'aprenentatge actiu i l'autonomia. En aquest sentit, una part dels nostres ensenyaments aniran adreçats a augmentar la criticitat dels aprenents en la recerca de fonts fiables d'informació, d'aprenentatge, etc.

Al capdavant, els i les docents del Departament fan ús d'aquestes tecnologies de la informació i la comunicació en la praxi docent diària a través de:

- la plataforma Aules
- les diferents activitats proposades per atendre la diversitat de l'alumnat (de suport, de reforç, d'ampliació o aprofundiment, etc.);
- les activitats encaminades al gaudi;
- la recerca de recursos i l'obtenció d'informació, des d'una perspectiva crítica;
- la comunicació a través dels diversos perfils del Departament en les xarxes socials, etc.

9. RECURSOS DIDÀCTICS

Per al curs 2025/26, la majoria de grups treballaran amb material propi de les docents dels diferents nivells que s'ofereixen a l'estudiantat a través de la plataforma Aules o en format fotocòpia. Tot i això, alguns grups faran servir manuals o llibres de text o altres materials de suport a la docència:

A2:

- De dalt a baix (Ed. Bromera)
- Paraules i Fets A2 (en línia)

B1:

- Nivell B1. Cursos centre Carles Salvador (ACPV Cursos Carles Salvador)

B2:

- Gramàtica pràctica del valencià (Ed. Tàndem)
- Quadern d'activitats de llengua C1 (Tabarca llibres)

C1:

- Gramàtica pràctica del valencià (Ed. Tàndem)
- Quadern d'activitats de llengua C1 (Tabarca llibres)
- Nivell C1. Cursos centre Carles Salvador (ACPV Cursos Carles Salvador)

1C2:

- 10 exàmens de valencià C2 (Ed. Teide)
- Quadern d'activitats de llengua C2 (Tabarca llibres)

2C2:

- Nivell C2. Cursos centre Carles Salvador (ACPV Cursos Carles Salvador)

Al marge dels manuals, les docents facilitaran el material complementari (de creació pròpia, recursos d'accés obert, etc.) que consideren necessari per a aconseguir els objectius curriculars per nivell. Així mateix, alguns docents no faran servir material publicat i, en alguns casos, el material que es farà servir en la docència, tant presencial com virtual, s'organitzarà, principalment, a través de la plataforma AULES de cada curs curricular. Així mateix, s'anima l'alumnat que faça ús de serveis propis de l'Escola Oficial de València-Saïdia, com ara la biblioteca (<https://portal.edu.gva.es/eoivalencia/alumnado/biblioteca/>).

10. ACTIVITATS CULTURALS I COMPLEMENTÀRIES

Per al curs acadèmic 2024-25, el Departament de valencià acordem:

- Trobades amb autors a les aules. A continuació llistem algunes propostes, encara que poden sofrir variacions a conseqüència de la disponibilitat de pressupost i de resposta dels autors i autores.
- S'acorda que es farà una trobada amb Clara Serra, autora de *Una carretera sense arbres*, amb una sessió lectiva de duració (2 hores) i un

pressupost aproximat de 120 euros per sessió. Les sessions podran ser presencials o virtuals (a través de TEAMS)

- Trobada amb Ivan Carbonell (Activitat *Fantasmès al Palau*) per al grup de C2.1 de Lola Valero, oberta als altres grups.
- Trobada amb Magda Simó, que farà un taller d'escriptura, el segon quadrimestre per als cursos de B2 i/o C1.
- Trobada amb altres autors encara per confirmar en la data de publicació d'aquesta programació per a la resta de grups. Es parla de la possibilitat de convidar Laia Viñas o Anna Moner.
- Taller didàctic de poesia amb Ismael J. Sempere. Espectacle *Venien i se m'enduien – Electrovers*, una trobada escènica entre la veu del poeta i actor Ismael J. Sempere i la música electrònica de Carles Pascual, artista sonor i integrant del grup Faixa, dirigit a l'alumnat de C1 i C2. Valorem la col·laboració de l'EOI de Quart de Poblet per a l'espectacle, que tindrà lloc de vesprada.

El pressupost aproximat per al taller és de 300 euros i cal encara explorar la col·laboració amb els companys de l'EOI de Quart de Poblet per acabar de perfilar el pressupost de l'espectacle, que pot ser d'uns 300 euros més.

- Celebració del DIA MUNDIAL DE LA LECTURA EN VEU ALTA. Activitat del Departament per al centre.
- Taller de Jocs de Taula amb *Casella d'Eixida*. Activitat dirigida a alumnat de B1 i B2. A principis del mes de febrer.
- Projeccions de cinema que s'acorden durant el curs.
- Visita a Museus: l'Etno, el CCCC i d'altres.
- Eixides al Teatre (Micalet, Rialto, etc.)
- Recitals i concerts
 - o Recital del poeta i cantautor Hugo Mas. Activitat sobre poesia pels volts de Sant Jordi (abril).
 - o Recital de Trio Anima, encara per a concretar, de cara a final de curs. Altres propostes que caldria concretar en posteriors reunions.

València, 14 d'octubre de 2025